

Un semestre a Núvol

Pràctiques al digital de cultura

Estudiant: Guillem Rigol i Martorell

Director: Bernat Puigtobella

Consultora: Maite Puigdevall

Memòria del Treball de Final de Grau en modalitat de Pràctiques

UOC, juny de 2014

ÍNDEX DE CONTINGUTS

<u>Introducció.....</u>	<u>pàg. 2</u>
<u>1 Descripció de la institució i de les pràctiques.....</u>	<u>pàg.</u>
3	1.1 Descripció de la institució.....pàg. 3
	<i>1.1.1 Història de la institució.....pàg. 3</i>
	<i>1.1.2 Context.pàg. 5</i>
	<i>1.1.3 Personal.....pàg. 6</i>
	<i>1.1.4 Característiques i projecte.....pàg. 6</i>
	<i>1.1.5 Usuaris, clients o receptors.....pàg. 8</i>
	1.2 Descripció de les tasques desenvolupades per l'estudiant en la institució.....pàg.
9	
	<i>1.2.1 Condicions laborals.....pàg. 9</i>
	<i>1.2.2 Tasques habituals.....pàg. 9</i>
	<i>1.2.3 L'altre rol a Núvol.....pàg. 12</i>
	<i>1.2.4 Altres tasques.....pàg. 14</i>
	<i>1.2.5 El dietari de les pràctiques.....pàg. 15</i>
	<i>1.2.6 Ubicació i horari de les pràctiques.....pàg. 15</i>
	<u>2 Valoració de l'experiència de pràctiques.....</u>
	<u>pàg.</u>
15	<u>2.1 Anàlisi de les actuacions i valoració personal de la feina desenvolupada.....pàg.</u>
16	
	<i>2.1.1 Valoració general i valoració particular de cadascuna de les tasques.....pàg.</i>
16	
	<i>2.1.2 Anàlisi i valoració de les competències específiques assolides.....pàg. 17</i>
	<i>2.1.3 Aportació i valor afegit que ha ofert l'estudiant.....pàg. 17</i>
	2.2 Propostes de millora.pàg. 18
	<i>2.2.1 Les condicions laborals.....pàg. 18</i>
	<i>2.2.2 L'avaluació.....pàg. 19</i>
	<i>2.2.3 Núvol.....pàg. 20</i>
	<u>3 Conclusions.....</u>
	<u>pàg. 20</u>
	<u>4 Webgrafia.....</u>
	<u>pàg. 24</u>

INTRODUCCIÓ

Aquesta Memòria s'estructura en dos grans blocs. El primer correspon a la descripció de les pràctiques que com a estudiant del Grau de Llengua i Literatura Catalanes, pertanyent als Estudis d'Arts i Humanitats de la Universitat Oberta de Catalunya (UOC), he realitzat durant el curs acadèmic 2013/14 al diari digital de cultura [Núvol](http://www.nuvol.com) (www.nuvol.com). Aquestes pràctiques s'han dut a terme amb motiu del conveni de cooperació educativa entre la Fundació per a la Universitat Oberta de Catalunya, l'empresa cultural L'Avenç SL i jo mateix pel qual s'establien les bases de la meva participació en el Treball de Final de Grau (TFG) en modalitat de pràctiques en aquesta institució. D'altra banda, en el segon eix temàtic d'aquesta Memòria s'ofereix una valoració i una reflexió personals d'aquestes pràctiques a nivell d'experiència i d'aprenentatge.

Així, la primera part de les pràctiques es va desenvolupar de manera semipresencial a la seu de Núvol, a Barcelona, amb data de començament 1 d'octubre de 2013 i data d'acabament el 7 de febrer de 2014. La dedicació estimada va ser de 100 hores, repartides entre l'assistència pactada a Núvol tres hores cada dia, dos cops per setmana, i el temps que vaig dedicar a les tasques realitzades en diferents escenaris de la capital catalana, assistint a diversos actes culturals.

En canvi, la segona part de les pràctiques (TFGII) s'ha desenvolupat durant el segon semestre del curs 2013/14 i ha consistit en la recopilació dels continguts que vaig elaborar durant el semestre de pràctiques i la valoració de les experiències viscudes el semestre passat per tal d'elaborar la redacció d'aquesta Memòria.

La possibilitat de desenvolupar el TFG en modalitat de pràctiques em va atreure perquè m'oferia l'oportunitat d'integrar els coneixements teòrics i pràctics adquirits al llarg del grau i d'aprendre a establir relacions transversals entre els diferents àmbits de coneixement. D'aquesta manera, malgrat ser tot un repte personal i acadèmic, em vaig decidir per aquesta opció enlloc de triar la modalitat de recerca per tal de poder aplicar els coneixements, habilitats i eines apresos durant els estudis en un projecte concret. Evidentment, vaig assumir que una part essencial del TFG seria l'elaboració d'aquesta

Memòria, en què intentaré presentar i comunicar els resultats del meu TFG així com fer una valoració sobre el procés d'aprenentatge.

En primer lloc, descriuré Núvol i la seva història, contextualitzant el diari com a institució, per després presentar l'equip humà i les característiques del projecte així com dels seus usuaris, a més d'indicar les diferents tasques que hi vaig desenvolupar. En segon lloc, exposaré la meua valoració personal del procés de col·laboració, incidint en els aspectes relacionats amb la feina que vaig desenvolupar a Núvol, detenint-me en allò que té a veure amb les tasques realitzades, les competències assolides i també en el valor afegit que, segons el meu criteri, vaig aportar a Núvol. Per últim, abans d'oferir les conclusions, elaboraré unes propostes de millora que, personalment, penso que poden ser útils per als futurs estudiants del TFG en modalitat de pràctiques.

Per recopilar tota la informació que m'ha servit per elaborar aquesta Memòria m'he valgut, sobretot, del dietari de pràctiques que vaig escriure durant el TFGI¹ i dels articles publicats al diari². També, he tornat a visitar el web de Núvol i he cercat informació necessària a través de la xarxa. A més, he establert converses telefòniques i he intercanviat correus electrònics amb el director de Núvol i els professors responsables de la UOC per tal de rebre orientacions sobre els passos a seguir.

1 DESCRIPCIÓ DE LA INSTITUCIÓ I DE LES PRÀCTIQUES

1.1 Descripció de la institució

1.1.1 Història de la institució

Núvol és un diari exclusivament digital que informa de l'actualitat cultural catalana i de l'àmbit internacional, així com dels esdeveniments i actes culturals, novetats editorials, exposicions, concerts i estrenes teatrals que els diaris convencionals deixen de tractar per falta d'espai o simplement perquè no formen part de la cultura *mainstream* o de massa. Va ser fundat el març de 2012 per l'escriptor Bernat Puigtobella, el qual també és el creador del projecte i la persona que l'ha dirigit fins l'actualitat. També, Puigtobella és

¹ Annex I

² Annex II

el responsable del nom del diari. Com ell mateix reconeix, "Núvol va ser un caprici personal meu"³. Fa dos anys, "núvol" no era la paraula acceptada com a metàfora d'Internet, com passa en l'actualitat, en què pràcticament defineix el nostre ZeitGeist ("l'esperit dels temps"). L'any 2012 encara no quedava clar si el *cloud computing* en català ("la informàtica en núvol") es mantindria com un concepte en anglès amb la denominació "cloud" o si es traduiria com s'ha traduït el concepte "navegar", per exemple ("surf" en anglès). En passar això segon, el domini "Núvol" ha guanyat rellevància i, segurament, això ha suposat un impuls per al diari. En un primer moment, Puigtobella va intentar crear el diari amb el web www.nuvol.cat, però l'any 2012 aquest domini ja tenia un propietari que demanava una quantitat exagerada per vendre'l. Així, per una suma inferior, Puigtobella va comprar el domini www.nuvol.com de segona mà a una agència de Nova York. Es dóna la circumstància que la transacció es va fer quatre dies abans que Steve Jobs presentés el sistema d'emmagatzematge en línia *iCloud*, moment a partir del qual el domini www.nuvol.com es va fer més valuós. L'agència novaïorquesa va intentar recomprar el domini a Puigtobella però aquest es va negar i, finalment, és l'actual domini del diari Núvol. A més, convé destacar que Puigtobella també té registrat el domini www.núvol.com per evitar una futura escletxa de la competència i amb la intenció de blindar el domini actual. A banda d'això, NUVOL és també un acrònim que en anglès vol dir Network Updaters Volunteering Online, és a dir una xarxa d'usuaris que l'actualitzen voluntàriament, com ara la Wikipèdia, Facebook o Twitter. Núvol no és un NUVOL en estat pur perquè hi ha un editor, Bernat Puigtobella, que filtra i ordena la informació però pretén acostar-se a aquesta dimensió col·laborativa que l'emergència del núvol (*cloud*) ha fet possible.

Des de la seva creació, Núvol ha anat fent-se lloc en el panorama editorial a la xarxa fins al punt de convertir-se en un dels vint-i-cinc mitjans digitals en català més llegits a Internet. Més de 60.000 persones consulten mensualment Núvol, que tramet setmanalment un butlletí informatiu a 5.500 subscriptors, té aproximadament el mateix nombre de fans a Facebook i gairebé 14.000 seguidors a Twitter. Val a dir que aquestes xifres han anat augmentant amb el pas del temps i que continuen fent-ho a bon ritme en l'actualitat. Precisament, el creixement de Núvol s'ha vist recompensat

³ Aquesta i altres citacions de Bernat Puigtobella estan extretes de correus electrònics intercanviats amb el director de Núvol

institucionalment. L'any 2012 se li va concedir el Premi Lletra, convocat per la Fundació Prudenci Bertrana i LLETRA de la Universitat Oberta de Catalunya (UOC). És un guardó que es concedeix al millor projecte digital publicat a Internet, creat des de qualsevol lloc del món i en qualsevol llengua, amb la intenció de promocionar la llengua catalana. A més, darrerament Núvol ha vist consolidada la seva trajectòria amb l'obtenció del Premi Pompeu Fabra 2014 en la categoria de comunicació i noves tecnologies, reconeixement que atorga la Direcció General de Política Lingüística a aquelles iniciatives que contribueixen a la projecció social de la llengua catalana i que fomenten l'acció de la societat civil en l'impuls del català. Especialment, el jurat va valorar l'alta qualitat dels continguts de Núvol, una publicació especialitzada en cultura que publica estrictament en català. També, que s'hi dediqui una secció, l'"Homo Fabra", a la llengua catalana.

Convé destacar que, tot i l'èxit del projecte, el volum de les xifres econòmiques de Núvol és insuficient per justificar-ne la constitució com a persona jurídica pròpia. En l'actualitat, Núvol és un projecte digital de Bernat Puigtobella com a persona física donada d'alta en règim d'autònom. És d'esperar, però, que en un futur no gaire llunyà, i sobretot amb l'entrada d'ingressos publicitaris més importants, Núvol esdevingui una empresa. En aquest sentit, Núvol no incorporava publicitat en els seus inicis però en els últims temps, atès l'èxit de Núvol i gràcies a les gestions del seu director, s'han anat incorporant anunciant habituals. En general, aquests anuncis provenen del sector públic.

1.1.2 Context

Certament, les xifres esmentades en l'apartat anterior tenen una importància relativa respecte les que poden assolir altres diaris (generalistes o locals) d'edició en paper, però és que el nínxol de mercat de Núvol és molt específic. Al seu web, Núvol reconeix que pretén cobrir "aquells esdeveniments i actes culturals, novetats editorials, exposicions o concerts, estrenes teatrals... que els diaris convencionals han deixat de tractar per falta de paper o simplement perquè no formen part de la cultura *mainstream*".

Així, fins fa poques setmanes es podia dir que Núvol no tenia competència directa, perquè omplia un buit del mercat. Fins l'1 d'abril, en què es va posar en marxa la revista cultural digital *Catorze*, els seus principals competidors eren l'edició digital de la revista

Time Out (més orientada a ser una mena de guia cultural), l'agenda cultural *Butxaca* i la revista d'història *Sàpiens*. Per tant, fins fa un parell de mesos, no hi havia cap alternativa directa a Núvol.

En realitat, Núvol és un projecte pensat per a una societat nova en què les persones adopten noves tendències i comportaments. Lluny de ser un objecte passiu dels canvis actuals, Núvol pretén ser un mitjà d'expressió i d'intercomunicació entre individus actius interessats a transformar la seva societat.

Certament, Núvol només tindrà èxit en una societat compromesa amb la cultura, però aquesta és, precisament, la confiança de Bernat Puigtobella, el seu creador, que està convençut que la cultura és atractiva i que dona més joc que, per exemple, el món dels esports, que tant d'èxit editorial ha tingut en les darreres dècades.

D'aquesta manera, Núvol s'emmarca en l'actual context d'"Internet 2.0", en què, per exemple, les noves tecnologies i les xarxes socials han permès revolucions sociopolítiques arreu del món, com ara les que s'han produït en països islàmics (la coneguda "primavera àrab").

Amb tot, Núvol està pensat per a una societat ben formada que tingui moltes coses a dir i que, a la vegada, tingui inquietud per informar-se plenament i contrastar opinions diverses. Cal reconèixer que la proposta de Bernat Puigtobella ha sigut arriscada però el fet que hagi nascut la revista *Catorze* és indicatiu de l'èxit de Núvol.

Com ensenya la doctrina econòmica, la competència només s'estableix allà on hi ha possibilitats d'aconseguir un benefici. *Catorze* és el primer diari digital que esdevé competència directa de Núvol, ja que en comparteix les principals característiques que esmentarem més avall i perquè, entre d'altres coses, té per lema "volem ser, fer i encomanar cultura", com va apuntar la seva editora i directora Eva Piquer en la presentació del diari. En canvi, una diferència cabdal entre tots dos projectes és que *Catorze* neix sota la protecció del grup Nació Digital, que acumula gairebé vint anys d'experiència a la xarxa. D'aquesta manera, *Catorze* comptarà amb l'habitual participació al diari dels col·laboradors habituals del diari *Nació Digital*. Per contra, la independència del projecte ha de ser, per força, menor que la de Núvol.

1.1.3 Personal

Quant a la plantilla, el personal de Núvol es redueix a Bernat Puigtobella, el seu creador i director, i a Laura Basagaña, periodista que està contractada a mitja jornada (tot i que en l'inici Núvol també tenia un altre col·laborador remunerat, Àlex Gutiérrez). A més, des del darrer mes de setembre Núvol té previst incorporar un estudiant en pràctiques cada semestre.

Aquesta circumstància contrasta amb la gran quantitat de continguts de Núvol, que no té res a envejar a la d'alguns diaris generalistes, i que només és possible amb una gran redacció. Desvetllarem el secret d'aquesta aparent paradoxa en el següent apartat.

1.1.4 Característiques i projecte

En ésser una plataforma digital, els costos de Núvol poden ser molt més reduïts que els dels diaris tradicionals, sense que això impedeixi que el seu públic potencial sigui il·limitat. La redacció i seu social de Núvol estan ubicats al segon pis del número 26 del Passeig de Sant Joan de Barcelona on la històrica revista cultural L'Avenç ha cedit un despatx a Núvol a canvi d'incorporar una secció dedicada a l'edició digital de L'Avenç al seu portal. Ras i curt, L'Avenç cedeix un espai físic a Núvol i Núvol un espai virtual a L'Avenç.

Pel que fa als ingressos, Núvol subsisteix gràcies a l'aportació privada del seu director i, des de fa uns mesos, als ingressos per publicitat, sobretot la d'organismes, administracions i institucions del sector públic.

Amb tot, que el pressupost del diari sigui reduït i que, alhora, Núvol condensi tanta informació, és possible per la composició dels seus redactors. En realitat, les pàgines del digital de cultura es nodreixen principalment de les aportacions de més de 1.000 col·laboradors, circumstància que respon a l'aspiració de Núvol d'esdevenir una capçalera digital amb "esperit wiki", com es diu al web. Aquestes persones són les que de manera altruista omplen de continguts el diari, fent arribar els seus articles a Núvol a través de correu electrònic a info@nuvol.com o a través del mur que el diari té a Facebook. Cal subratllar, però, que per ser publicats, els articles han de superar un filtre de qualitat i d'interès. Així, desenes d'articles són rebutjats diàriament per no complir

les [normes de participació](#) establertes al web. Alguns d'aquests articles no s'arriben a publicar mai, d'altres són corregits o reescrits per la redacció de Núvol i, de vegades, es retornen als seus autors perquè els modifiquin o adequin als paràmetres requerits. En essència, perquè un article sigui publicat a Núvol ha d'estar ben escrit, tenir a veure amb algun àmbit de la cultura (que parli de literatura, música, personatges, autors, compositors, cinema..), ser interessant i actual i, si és possible, que enceti una línia de pensament i de debat. De fet, sovint es produeixen intercanvis d'opinions enriquidors a través dels comentaris als articles publicats, la qual cosa indica de la qualitat dels articles. Altrament, la informació publicada a Núvol també procedeix de blogs o comptes individuals de les xarxes socials, que són detectats per la plantilla de Núvol i incorporats al diari, després d'haver demanat els permisos i autoritzacions corresponents.

D'una banda, Núvol incorpora les virtuts de les plataformes digitals, tant pel que fa a la reducció de costos com pel que fa a la capacitat d'arribar al màxim nombre de persones en el menor temps possible. De l'altra, l'estructura dels articles és força tradicional, però bé que els continguts pretenguin cobrir tot allò que passa per alt als mitjans generalistes. Segurament, l'originalitat del projecte és la font d'obtenció col·laborativa dels articles, molt propera a la d'una xarxa social.

Quant a l'organització de la informació, el web presenta nou pestanyes que donen accés a nou apartats diferenciats ("vegueries", com s'anomenen al web): "L'apuntador", dedicat tant al teatre públic com a l'alternatiu, l'independent i l'amateur, "Calàndria", que persegueix fusionar poesia i música, "Punt de llibre", que informa de les novetats editorials alhora que ofereix crítica i ressenyes literàries, "Web negra", secció d'humor, "Homo Fabra", espai que s'ocupa de la lingüística, "Castafi@re", que repassa l'actualitat operística, "Galleries", que exposa articles i crítiques d'art, "Pantalles", que segueix l'actualitat cinematogràfica, i "L'Avenç", que correspon a l'espai digital de la històrica revista catalana. Al seu torn, cada vegueria està dividida en les seccions "Portada", "Notícies", "Crítica", "Entrevistes", "Opinió" i "Vinyetes" que ajuden a endreçar els continguts. També, cada vegueria ofereix la secció "Speaker's corner" que recull els articles d'opinió de la secció més destacats, "+ Llegits", on s'apleguen els articles amb més visites, "+ Articles", on se suggereixen articles relacionats, i també un recull de l'activitat de Núvol a Twitter i Facebook. Per últim, la pàgina principal de Núvol presenta en portada els vuit articles més destacats del diari mitjançant una successió de les fotos

que els encapçalen, els tres articles més llegits dels diversos "Speaker's corner", el resum i la foto de diversos articles publicats recentment, així com les seccions "+ Llegits" i "+ Articles" i "+ Altres Webs" (que ofereix enllaços a pàgines web de col·laboradors de Núvol), a més del recopilatori de l'activitat a Facebook i Twitter.

Així, Núvol preten oferir un espai a les principals comunitats culturals de Catalunya en una relació de simbiosi. Alhora que Núvol impulsa diversos grups socials, com ara el bar Horiginal, el portal www.versos.cat, el col·lectiu A Viva Veu, les fotos d'Enric Jardí, programes de ràdio com InfoZèfir o InfoMigjorn o l'associació Amics de l'Òpera de Sabadell, l'activitat d'aquestes comunitats nodreix les pàgines de Núvol.

Convé afegir que una senya d'identitat del web són les caplletres que adornen cada secció i que van acompanyades de les il·lustracions de l'artista Junceda⁴. Aquestes caplletres poden correspondre a les lletres majúscules *N, Ú, V, O* o *L* i es van recombinant en els títols de les diferents seccions. Aquesta circumstància respon a la voluntat de Núvol de retre un homenatge a la tradició gràfica catalana en l'àmbit digital, entre d'altres coses, perquè sembla "vintage però modern", segons l'opinió de Bernat Puigtobella. A més, la "Ú" s'ha convertit en el logotip del diari perquè sintetitza en una sola lletra el lema del diari, "busquem el que és únic entre el que ens és comú", com afirma Puigtobella.

Amb tot plegat, Núvol és la criatura cultural del seu director i creador, en Bernat Puigtobella. Precisament, en el seu [manifest](#), disponible a la pàgina web, Núvol s'autodefineix com "una capçalera digital dedicada a la cultura que aspira a omplir un buit a la catosfera".

1.1.5 Usuaris, clients o receptors

Com es desprèn de l'estudi intern fet amb motiu de l'elaboració del Dossier de Publicitat de Núvol, el diari està adreçat a un públic atret per la cultura, d'entre vint i cinquanta anys, hàbil amb les noves tecnologies. En concret, Núvol vol ser llegit pels "universitaris, el món editorial i el de l'escena, els periodistes, els malalts de llengua, els gestors culturals, la diàspora catalana i els melòmans", com s'afirma en el Dossier. Així, Núvol

⁴ Joan García Junceda i Supervia (Barcelona 1881 - Blanes 1948) fou un dels il·lustradors i caricaturistes més importants de la primera meitat del segle XX. Sovint, va treballar per al novel·lista, narrador i autor teatral Josep Maria Folch i Torres (Barcelona, 1880 - 1950)

pretén ser consultat per navegants de la xarxa acostumats a contrastar informació des de diverses fonts, com ara blogs, agendes culturals, diaris digitals o xarxes socials i que tenen necessitat d'amarar-se de cultura, ja sigui perquè en formen part (com a professionals del sector), o perquè s'hi senten atrets. A més, una gran part dels lectors de Núvol la formen els seus mateixos col·laboradors. D'aquesta manera, Núvol també vol ser un espai d'expressió.

1.2 Descripció de les tasques desenvolupades per l'estudiant en la institució

1.2.1 Condicions laborals

Abans que res, cal destacar que, actualment, Núvol no proporciona eines de treball a l'estudiant en pràctiques, més enllà d'una taula, una cadira i connexió a Internet. Així, és imprescindible disposar d'un ordinador portàtil per dur-lo al despatx i poder fer la feina. També, cal considerar que en el conveni de pràctiques s'estableix que la meva ocupació al diari és la de "Redactor per a Núvol".

1.2.2 Tasques habituals

El meu rol a Núvol com a estudiant en pràctiques va seguir una evolució al llarg del període de col·laboració a tres bandes entre la UOC, Núvol i jo mateix. Paulatinament, vaig anar realitzant tasques que exigien cada cop més responsabilitat. També, la meva feina es va anar diversificant.

El primer dia, després d'una xerrada informal que va servir de presentació, les meves tasques es van reduir a **llegir** articles que el Bernat Puigtobella, director de Núvol, em feia arribar per correu. En acabar, li responia si m'havien semblat interessants o no, si creia que també ho podien ser per als lectors, si hi havia vist faltes d'ortografia, errades gramaticals o altres elements que s'haguessin de modificar, tal i com m'havia ordenat el Bernat.

Ja des del segon dia, però, el Bernat també em va encarregar la **correcció** d'alguns textos (que m'enviava per correu). Principalment, i amb l'ajuda del meu ordinador i de

diccionaris i correctors en línia, marcava amb color vermell les incorreccions detectades i amb color verd escrivia les propostes de correcció. Seguidament avisava en Bernat, que valorava les meves apreciacions i aprovava o desestimava les meves propostes. Cal destacar que en Bernat Puigtobella té per costum ser molt respectuós amb la redacció original, sobretot quant als aspectes estilístics. Finalment, corregia el text de la manera acordada i li lliurava al Bernat per correu.

A més, de seguida em va ensenyar com **editar** els textos per poder-los publicar en forma d'article. Precisament, aquesta va ser una de les tasques principals que vaig desenvolupar a Núvol, la d'editor de textos. Per tal de realitzar la feina de manera eficient, vaig apuntar els passos que sempre s'havien de seguir per poder publicar un article a Núvol:

- Afegir wp-admin a l'adreça de Núvol per poder editar continguts (el meu usuari era "becari" i la contrasenya la vaig establir jo)
- Clicar a "Afegir entrada"
- Afegir un *títol*, que havia de contenir, habitualment, el nom de l'entrevistat (donat el cas) i una frase que enganxi
- Afegir la *categoria* de l'article
- Afegir la *secció* en què s'havia de publicar l'article
- Afegir el *nom de l'autor* de l'article (el meu, donat el cas)
- Afegir el *lloc* des d'on escrivia l'autor
- Afegir el *text banda*, que condensa en una frase curta l'essència de l'article (és la que apareix a la pàgina web)
- Clicar a *Desa l'esborrany*
- Afegir l'*entradeta*, similar al text banda però que pot contenir un parell de frases més llargues
- Afegir les *etiquetes*, que permeten recuperar amb facilitat l'article quan es busca
- L'article ha de contenir unes 300-400 *paraules*
- L'article ha de contenir una o dues *fotos*, a les quals s'ha de posar un peu de foto
- Afegir els *articles relacionats*
- S'ha de clicar *Previsualitza l'entrada* abans de publicar-la (tot i que això només ho pot fer el Bernat)
- Les entrades no es justifiquen mai

Sovint, però, el text no només s'havia de corregir i editar, sinó que s'havia de **reescriure**. Per exemple, aquest va ser el cas en què vaig haver d'entrar un [article](#) de Jordi Artigas (col·laborador d'avançada edat) sobre la 37ena edició del Festival Internacional de Cinema de Animação (CINANIMA) celebrada a Espinho, al nord Portugal.⁵

També, vaig encarregar-me de la **transcripció** d'una [entrevista](#) que l'escriptor i presentador Jordi Llavina va fer, per al programa *L'última troballa* de XipTV, al poeta Carles Duarte, amb motiu de la publicació del seu últim llibre, *Alba del vespre*⁶. L'arxiu original estava en format vídeo i se n'havia de transcriure el contingut, obtenint un arxiu de text. Va ser una feina que va requerir bastant de temps però que vaig poder realitzar sense més complicacions.

Altrament, un dels principis de Núvol és no publicar articles promocionals. De fet, vaig ser testimoni de com el seu director Bernat Puigtobella va desestimar-ne més d'un per aquest motiu. Tanmateix, sí que vam incloure alguna mena de **promoció** cultural en algun article. De fet, en els articles relacionats amb actes o esdeveniments al voltant del Born Centre Cultural sempre s'havia de mirar de no ser massa crític. Al contrari, s'havia de procurar de promocionar-los, la qual cosa és comprensible si tenim en compte que tant Núvol, com el Born CC, com la cultura catalana en general surten guanyant amb aquest enfocament.⁷

1.2.3 L'altre rol a Núvol

Els vincles entre la meva feina a Núvol i el Born CC es van estrènyer més. Abans que s'acabés la segona setmana, el Bernat ja m'havia encarregat anar-hi a cobrir un acte cultural. Així, també vaig desenvolupar per a Núvol tasques com a **reporter**. De fet, aquest va esdevenir el meu altre rol principal a Núvol fins al final del conveni. Fins a

⁵ Annex III - Article 2

⁶ Annex III - Article 3

⁷ Per exemple, en aquest [article](#), s'havia de promocionar el Cicle de conferències "Herois de 1714", coordinat pel periodista Enric Vila i que, entre d'altres incloïa un diàleg entre l'historiador Joaquim Albareda i Jordi Pujol, president de la Generalitat

tretze vegades, el Bernat em va encarregar assistir a actes culturals i després fer-ne la posterior crònica. La majoria d'aquests actes es van celebrar al Born CC.

D'aquesta manera, vaig cobrir íntegrament el Cicle de Conferències BornHumor organitzat per la productora Minoria Absoluta. Van ser quatre conferències celebrades a la Sala Moragas del Born CC i conduïdes pel periodista i humorista Manel Lucas. En cadascuna d'elles va haver-hi uns convidats diferents, tots ells humoristes: els germans sirians [Malas](#)⁸, el madrileny [Forges](#)⁹, els xilens [Marras i Guillo](#)¹⁰, i el basc [García de Vicuña](#)¹¹.

També, vaig cobrir cinc actes més a la Sala Moragues, com van ser la primera conferència del cicle ["Herois de 1714"](#) a càrrec de l'historiador Joaquim Albareda i del president Jordi Pujol i que va girar al voltant de la figura de Feliu de la Penya¹², tres taules rodones i un acte de caire més lúdic i informal. La primera taula rodona estava programada en el Cicle de conferències "Barcelona Novel·la Històrica" i, sota el títol "El Novel·lista Lector", va aplegar al polifacètic periodista Víctor M. Amela, a l'escriptor Jordi Mata i a l'escriptor anglès [Edward Rutherford](#)¹³. La segona taula rodona portava per títol ["La Novel·la Històrica que no passa per Barcelona"](#) i estava emmarcada en el mateix Cicle de conferències "Barcelona Novel·la Històrica"¹⁴. Va ser moderada per l'escriptor David Martí, va reunir els escriptors catalans Carles Terès, Miquel Esteve, Octavi Serret, Francesc Miralles i Víctor Amela. La tercera taula rodona va portar per títol ["La novel·la històrica gràfica"](#) i va aplegar els autors gràfics Lluís Juste de Nin, Oriol Garcia Quera i Eduard Torrents i va ser moderada per Jaume Capdevila (conegut pel seu pseudònim Kap)¹⁵. Quant a l'últim acte, va ser una conferència molt personal del popular enigmista Màrius Serra que va dur per títol ["Mots enigmàtics a la Ciutat del Born"](#).¹⁶

⁸ Annex II - Article 4

⁹ Annex II - Article 9

¹⁰ Annex II - Article 12

¹¹ Annex II - Article 13

¹² Annex II - Articles 1 i 2

¹³ Annex II - Article 6

¹⁴ Annex II - Article 7

¹⁵ Annex II - Article 7

¹⁶ Annex II - Article 11

Per últim, també vaig assistir a dos actes celebrats al Born CC, però en un altre espai: el bar El 300 del Born. Un va ser la conferència "[El Triquet del Born](#)"¹⁷, organitzada pel professor Oriol Ripoll, que pretenia rescatar els jocs que es jugaven a la Barcelona del segle XVIII i l'altre la conferència "[Vida quotidiana durant la guerra](#)"¹⁸, programada en el Cicle "La vida és joc", a càrrec del reporter de guerra i periodista de La Vanguardia des de 1988 Plàcid Garcia-Planas i del professor Oriol Ripoll.

A banda d'anar a actes celebrats al Born CC, també vaig assistir a altres espais públics. Un d'ells va ser l'entrega del [I Premi Internacional de Novel·la Històrica Barcino](#), concedit a l'escriptora britànica Lindsey Davis, que va tenir lloc a l'històric Saló de Cent de l'Ajuntament de Barcelona. A més, hores abans, vaig participar en el "Passeig per la Barcelona de Marcus Didius Falco", una ruta cultural guiada per la Doctora en Història de l'Art per la Universitat de Barcelona que es va aturar al Museu d'Història de Barcelona (MUBA).

Finalment, també vaig anar a la Biblioteca Jaume Fuster de Barcelona que, amb motiu dels [50 anys de l'editorial La Galera](#)¹⁹, li va dedicar una exposició. A més, vaig assistir a la taula rodona celebrada a l'Auditori de la mateixa Biblioteca, en què es van aplegar sis professionals del sector de la il·lustració, com són Ignasi Blanch, Òscar Julve, Jordi Lafebre, Meritxell Ribas, Pedro Domínguez i, sobretot, Pilarín Bayés.

La meva participació en la celebració d'aquests actes va donar com a fruit la redacció i publicació de [tretze articles](#)²⁰ a Núvol, seguint les instruccions i l'encàrrec del meu tutor, que em va respectar íntegrament el contingut dels articles, encara que en va modificar la majoria de títols. El procediment per escriure la crònica era el següent: jo em desplaçava a l'acte i hi assistia com un espectador més, encara que prenia notes. Més tard, un cop a casa, aquestes notes m'havien de servir per recordar el més destacat de l'esdeveniment. Un cop repassat ortogràficament i estilísticament l'article (que havia de tenir una llargada aproximada d'entre 300 i 500 paraules), l'enviava per correu a en Bernat. En tots els casos, tot i enviar-li l'article avançada la nit, sempre em va contestar al cap de

¹⁷ Annex II - Article 8

¹⁸ Annex II - Article 10

¹⁹ Annex II - Article 3

²⁰ Annex II

pocs minuts i sempre felicitant-me per la feina feta. Ell s'encarregava l'endemà d'afegir-hi una foto i d'editar el text com a article. Vaig procurar que els articles fossin escrits en un to positiu i que incitessin als lectors a interessar-se per la cultura.

1.2.4 Altres tasques

Una altra tasca que sovint m'encarregava el Bernat durant les pràctiques era la de buscar i triar **fotos** per acompanyar els articles. Les buscava a través del buscador Google i si li agradaven, les afegíem a Núvol (el Bernat s'encarregava de demanar els permisos per poder publicar-les, si era necessari). L'eina que fèiem servir era l'aplicació ImageWell per al sistema operatiu d'Apple, que facilitava enormement la feina.

Altrament, també vaig haver **d'afegir el nom i el perfil** d'autors d'articles. A Núvol, tot autor ha de tenir el seu perfil i, atesa la seva essència col·laborativa, hi ha més d'un miler autors.

A més, també s'havien de **corregir els continguts de Núvol**. Encara que no sigui gaire freqüent, és possible que alguna errada no sigui retinguda pel filtre editorial. Aquesta feina, a més, és necessària per a l'estudiant de pràctiques si vol estar informat de les novetats que apareixen al diari on realitza les pràctiques.

Per últim, cal afegir que vaig desenvolupar la tasca de **triar un fragment d'un llibre** per ser publicat. Només la vaig realitzar un sol cop però en tinc un molt bon record. A través de les nostres converses mentre treballàvem, el Bernat va detectar la meva afició per l'esport en general i pel muntanyisme en concret. Amb motiu de la promoció de l'últim llibre del corredor i esquiador de muntanya Kilian Jornet *La frontera invisible*, Núvol va tenir l'oportunitat de publicar-ne un fragment abans del seu llançament i el Bernat va pensar que jo podria fer-ne la tria. No m'ho vaig pensar gaire i, un cop llegit el llibre amb avidesa, vaig proposar-li el [fragment](#) que finalment Núvol va publicar.²¹

²¹ Annex III - Article 1

1.2.5 El dietari de les pràctiques

A banda de les tasques esmentades més amunt, l'estudiant en pràctiques de la UOC ha de confeccionar un dietari on consti la feina feta a Núvol. És una circumstància a tenir en compte per tal d'organitzar-se correctament. S'ha de fer des del primer dia ja que, per etapes, s'ha d'anar entregant al consultor de la UOC. En el meu cas, cada dia, mentre treballava a Núvol, apuntava en una llibreta les tasques que feia. Així, a final de setmana recopilava la informació i l'escrivia al dietari, ampliant les notes i integrant-les en un corpus endreçat i coherent que incloïa enllaços als articles escrits. Cal deixar clar que la confecció del dietari requereix moltes hores.

Finalment, n'ha resultat un document que m'ha servit de base per a aquest treball (vegeu-ne el contingut complet a l'Annex I).

1.2.6 Ubicació i horari de les pràctiques

Quant al lloc de realització de les pràctiques, vaig treballar sempre al despatx de Bernat Puigtobella, exceptuant l'últim dia en què vam treballar cadascú des de casa seva i anàvem parlant per correu i per telèfon. A més, en cobrir actes culturals, vaig tenir l'oportunitat de conèixer nous espais municipals, com són el Born CC, la Biblioteca Jaume Fuster de Barcelona, el Museu d'Història de Barcelona, l'Ajuntament de Barcelona i els carrers dels barri gòtic de la ciutat. L'horari habitual de treball eren dos dies a la setmana tres hores cada dia. Cal sumar-hi les hores de transport i assistència als actes culturals així com les hores posteriors dedicades a la redacció de l'article.

2 VALORACIÓ DE L'EXPERIÈNCIA DE PRÀCTIQUES

Un cop descrites les meves pràctiques, exposaré a continuació la valoració personal que faig de la meva experiència a Núvol. Així, analitzaré de quina manera les tasques que vaig desenvolupar a Núvol m'han ajudat a assolir els diferents objectius i les diferents competències específiques establerts per la UOC en el programa de l'assignatura del TFG. També, intentaré reflexionar sobre les meves aportacions a Núvol que, al meu

entendre, han proporcionat un valor afegit al diari. Finalment, oferiré unes propostes per millorar les futures relacions de pràctiques a Núvol dels següents estudiants de la UOC, focalitzant l'avaluació del TFG i els canvis que es podrien aplicar a Núvol.

2.1 Anàlisi de les actuacions i valoració personal de la feina desenvolupada

2.1.1 Valoració general i valoració particular de cadascuna de les tasques

Es pot dir que es varen complir les meves expectatives acadèmiques (i contractuals), perquè sí que vaig col·laborar com a "redactor de continguts" a Núvol, la qual cosa era l'establerta contractualment. A més, aquesta posició suggereix que s'hagin de corregir, escurçar i transcriure textos, entre d'altres funcions suplementàries, com així va ser.

Cal afegir que el Bernat no em va demanar mai que fes cap feina que no fos la que li tocava fer a un estudiant en pràctiques. També va respectar sempre l'autoria dels meus textos. Tots els articles que vaig escriure (tant si cobria un acte com si escrivia una notícia) estan publicats a Núvol amb el meu nom.

També penso que Núvol va gaudir durant tres mesos d'un treballador més (encara que sigui a mitja jornada) i que la UOC va aconseguir crear una relació profitosa entre un estudiant seu i una institució rellevant relacionada amb els estudis que ofereix.

A nivell personal, va ser molt interessant descobrir les entranyes d'un diari del segle XXI i entendre com s'informa de la cultura en un mitjà digital escrit en català. Vaig conèixer el periodisme del segle XXI.

A nivell acadèmic, em van ser útils els coneixements previs adquirits durant els estudis. Vaig practicar les normes ortogràfiques i gramaticals apreses i també vaig aplicar la manera d'escriure entrenada durant l'elaboració de PACs. A més, vaig afegir coneixements tecnològics, sobretot allò que té a veure amb la confecció d'un blog, especialment a publicar articles d'una manera rigorosa. També, vaig poder experimentar el meu propi estil en la redacció d'articles sobre actes culturals als quals vaig assistir. Breument, la meua relació amb Núvol ha sigut una experiència inoblidable.

2.1.2 Anàlisi i valoració de les competències específiques assolides

Realitzar el TFG en modalitat de pràctiques és una oportunitat única per **aplicar els coneixements teòrics** apresos durant el grau. Per exemple, a l'hora de triar i aplicar un registre periodístic adequat en la redacció d'un article per a Núvol. Així, penso que he desenvolupat la capacitat per a contextualitzar en diferents camps de coneixement la producció intel·lectual pròpia.

També, he millorat la meva **expressió oral i escrita**, no només pels esforços fets per presentar articles llestos per ser publicats a Núvol, sinó també a l'hora d'incorporar les orientacions que m'ha anat fent en Bernat Puigtobella. Així, he intentat produir textos escrits clars, cohesionats i estructurats adequadament, a partir dels paràmetres de Núvol, procurant tenir en compte el públic lector al qual anaven adreçats. A més, he intentat utilitzar ginys lingüístics per tal de persuadir els lectors de Núvol i he tingut cura d'utilitzar la terminologia adequada.

Igualment, he après que sempre s'ha de respectar l'autoria dels textos i que cal citar les fonts d'informació (especialment en incorporar fotos als articles).

A més, en la meva feina com a reporter, he intentat produir textos originals, amb **idees pròpies**, coherents i persuasives. En Bernat Puigtobella em va demanar que les cròniques dels actes als quals vaig assistir havien de ser escrites des d'un punt de vista subjectiu. "Tu ves-hi i escriu el què t'hagi semblat interessant", em va encarregar el primer dia. Per tant, a banda d'informar del què va passar durant la celebració dels actes, vaig escriure als articles allò que a mi em va semblar que va passar.

En definitiva, he intentat escriure articles amb el meu propi estil, adequant-los als paràmetres de Núvol, tot respectant les fonts d'informació i afegint-hi citacions textuais correctament.

2.1.3 Aportació i valor afegit que ha ofert l'estudiant

Considero que Núvol ha tingut a la seva disposició un treballador prou qualificat durant tres mesos. Penso que he estat molt útil a Núvol.

D'una banda, he pogut descarregar de feina el Bernat Puigtobella, que ha pogut dedicar més a temes relacionats amb la gestió organitzativa i econòmica de Núvol. De l'altra, Núvol ha disposat d'un reporter més que ha cobert actes culturals. El darrer quadrimestre de l'any 2013, el de la meua estada a Núvol, ha coincidit amb una oferta sense precedents d'actes culturals per part de l'Ajuntament de Barcelona, a través del Born CC, en el marc del Tricentenari de la fi de la sobirania catalana.

Cal destacar, també, que si jo no hagués treballat per a Núvol durant aquest període, el diari no hauria pogut proporcionar cròniques d'aquests actes, que no sempre acostumen a aparèixer en els mitjans generalistes. O si ho hagués volgut fer, el Bernat hauria hagut d'assistir-hi personalment per cobrir aquests actes. O potser li ho hagués pogut demanar a algun col·laborador. Potser. Però és segur que el meu pas per Núvol ha ajudat a complir un dels objectius del diari: cobrir aquells actes culturals que no sempre apareixen als diaris generalistes: a omplir un buit a la catòsfera.

Per tot això, que Núvol hagi rebut el premi Pompeu Fabra de Comunicació i Noves Tecnologies m'ha fet especialment feliç. Personalment, em sento partícip d'aquest èxit com també de la progressiva consolidació de Núvol en l'espai comunicatiu digital català.

2.2 Propostes de millora

2.2.1 Les condicions laborals

Quan el pressupost ho permeti, la primera cosa que hauria de canviar són les condicions de treball. No és còmode haver de portar amunt i avall un ordinador per realitzar les pràctiques a Núvol. Què hagués passat si jo no hagués tingut ordinador?

També seria positiu que es pogués treballar, ocasionalment, des de casa. És una manera habitual d'estudiar a la UOC. Internet ho fa possible. Penso que és possible realitzar les pràctiques a Núvol de manera virtual. Si més no de tant en tant.

Sí que és cert que el treball presencial enriqueix amb matissos tota la feina que es faci. Encara que es disposi d'Skype, l'intercanvi d'impressions sobre una correcció, un article o una cançó, va ser una constant en la meva relació amb el Bernat. Penso que això queda reflectit en els articles que publicats a Núvol.

Tanmateix, els estudiants de la UOC hem après a treballar d'una manera autònoma i responsable que crec que fa que es pugui plantejar treballar alguns dies a Núvol de manera virtual. Sobretot perquè és un dels avantatges d'estudiar a la UOC, cada estudiant gestiona el seu temps d'una manera flexible. Es fa difícil (almenys en el meu cas) poder establir uns horari fixes per anar a treballar a Núvol.

Dit això, agraeixo profundament a Bernat Puigtobella la seva comprensió i flexibilitat en aquest tema, ja que, sovint, vam canviar les hores i els dies de feina per adequar-los al nostre dia a dia personal.

Altrament, crec que donar l'oportunitat de publicar articles escrits íntegrament per l'estudiant és molt enriquidor per a l'alumne. De fet, des del Grau de Llengua i Literatura catalanes de la UOC s'ofereix el lloc de redactor de continguts i el de corrector, però penso que poder oferir el lloc de reporter seria molt atractiu per als estudiants. Crec que augmentaria la demanda per realitzar el Treball Final de Grau en la modalitat de pràctiques a Núvol.

2.2.2 L'avaluació

D'altra banda, considero que l'avaluació del TFGI hauria de recaure principalment en la figura de Bernat Puigtobella, que és qui coneix directament la feina que fa l'estudiant. A més, penso que no té sentit que sigui el consultor de la UOC qui avalui la feina a partir del dietari que l'estudiant li fa arribar. Cal tenir en compte que l'estudiant dedica moltes hores a la seva feina a *Núvol* i que, es vulgui o no i tot i els esforços, el dietari acaba passant a un segon pla.

En canvi, considero que sí que ha de ser la UOC, i més concretament el consultor, qui avaluï el TFGII, perquè és un treball de caire estrictament acadèmic on l'estudiant sí que ha de centrar els seus esforços en la redacció i presentació del treball.

Així, en ser el TFG un treball que es divideix en dues parts, penso que la primera l'ha d'avaluar en major mesura la institució (Núvol) i la segona la universitat (la UOC).

2.2.3 Núvol

Abans de realitzar-hi les pràctiques, coneixia Núvol perquè l'havia utilitzat per a treballs acadèmics de la UOC. Hi havia trobat suport periodístic. Algunes de les seves entrevistes a autors o algunes notícies m'havien servit per a completar aquests treballs. Tanmateix, des de la realització de les pràctiques en sóc un lector fidel. Si bé no cada dia, el consulto de manera freqüent. Trobo que és una proposta atractiva. És una visió del món de la cultura que penso que té cabuda a la nostra societat. Abans de les pràctiques, tampoc no havia llegit mai a Bernat Puigtobella. Després, he conegut la seva veu, que és molt divertida. I penso que Núvol pretén divertir a la societat a través de la cultura, cosa que crec que aconsegueix. No obstant això, penso que, com fan altres diaris, hauria de poder oferir vídeos, cançons, playlists, o podcasts, per exemple. En ser un diari digital, té la capacitat de fer-ho. Potser podria ser la plataforma de llançament d'alguns grups nous de música. Tal i com es fa amb els articles, que qualsevol persona pot enviar un article i veure com li és publicat, potser els artistes també podrien enviar les seves cançons perquè poguessin ser escoltades. O que artistes visuals també hi poguessin enviar les seves obres, per exemple. També, podria convertir-se en l'eina per avançar capítols de futurs llibres en l'espai digital, integrant-se en l'actual tendència de la *narració transmedia*, on un determinat relat es desenvolupa a través de diferents mitjans, a diferència de la manera tradicional en què el relat es pot presentar en la seva totalitat en diferents formats i de manera independent en cadascun d'ells. Penso que Núvol té la capacitat de fer-se un forat en aquest nou panorama.

En definitiva, penso que Núvol hauria d'oferir alguna cosa que el diferenciés encara més dels altres productes digitals orientats a la cultura i, personalment, confio en el seu creixement potencial.

3 CONCLUSIONS

Amb tot plegat, he intentat oferir una visió general de les meves pràctiques a Núvol.

En primer lloc, he descrit la institució, repassant els aspectes més destacats de la seva història des de la seva atrevida creació ara fa dos anys fins l'actualitat, en què ja gaudeix del reconeixement institucional. També, he volgut situar el projecte en el context digital i en el nou marc social català en què el diari vol desenvolupar la seva activitat. A més, he analitzat les característiques cooperatives i l'"estil wiki" del projecte i he informat del contrast entre la reduïda plantilla de Núvol i l'infinít nombre de col·laboradors que redacten continguts per al diari així com del vast nínxol de mercat al qual aspira Núvol. Igualment, he reflexionat sobre el perfil compromès socialment, ben format i inquiet dels lectors del diari.

Seguidament, he informat de les condicions laborals en què vaig desenvolupar la meua activitat a Núvol per, a continuació, detallar les tasques que vaig realitzar durant les meves pràctiques al diari. Principalment, aquestes van consistir en llegir, corregir i editar textos amb la finalitat de publicar-los al diari (sovint reescrivint els textos originals), transcriure arxius àudio i, de vegades, adequar els textos amb finalitats promocionals. Altrament, he informat que el meu rol principal a Núvol va ser el de reporter, funció que va servir perquè pogués escriure i publicar 13 articles propis. També, que vaig realitzar altres tasques, com ara cercar fotos que acompanyessin determinats articles, editar i uniformar els perfils dels col·laboradors, repassar els continguts del diari (i corregir en cas de trobar alguna errada) així com triar un fragment d'un llibre per ser publicat a Núvol. A més, he insistit en la importància que ha tingut durant tot el procés la redacció del dietari de pràctiques i he informat de la ubicació i l'horari en què aquestes van tenir lloc.

En segon lloc, he ofert la meua valoració personal de les pràctiques en general i també de cada tasca en concret, així com de les competències específiques que aquestes feines m'han ajudat a assolir. En essència, he dut a la pràctica els coneixements teòrics apresos, he millorat la meua expressió oral i escrita i he intentat construir idees pròpies.

Així, he valorat que les tasques que vaig dur a terme a Núvol van correspondre amb les establertes en el conveni firmat amb la UOC. També, he destacat que el rol de reporter ha sigut el que més satisfacció m'ha aportat d'entre els treballs realitzats per al diari.

A més, he cregut necessari aportar el meu punt de vista sobre el valor afegit que, segons el meu parer, he incorporat a Núvol i he volgut transmetre el meu sentiment de participació en els èxits recents del diari.

Finalment, he afegit unes propostes personals de millora de l'experiència de pràctiques, de la qual penso que es podrien millorar les condicions laborals proporcionant un ordinador portàtil a l'estudiant. També, considero oportú modificar el sistema d'avaluació, atorgant una major part de la responsabilitat de l'avaluació del TFGI al director de Núvol i la del TFGII al consultor de la UOC. Per últim, penso que Núvol pot exprimir el seu potencial en major mesura participant, en un futur immediat, d'experiències narratives *transmedia*.

D'altra banda, mentiria si digués que no em vaig imaginar, quan em vaig matricular del Treball Final de Grau en la modalitat de pràctiques en un diari digital, que aniria a parar a una gran redacció. De manera infantil, com quan els adults (ja de grans) somniem que li marquem un gol al Real Madrid amb la samarreta del Barça, que dediquem als nostres éssers estimats el Nobel que ens acaben de concedir o que fem un petó a l'estrella de Hollywood, jo vaig somniar que el soroll dels dits que piquen el teclat dels ordinadors seria el primer que sentiria quan entrés a la redacció del diari, llarga i farcida de periodistes que busquen la veritat. Nerviosos com estava, el meu únic objectiu el primer dia que vaig quedar amb Bernat Puigtobella (director de Núvol) i Roger Canadell (representant la UOC) va ser el d'evitar com fos que s'ho repensessin i que, finalment, prescindissin de mi. De fet, tot i les il·lusions, no va ser pas un desencís comprovar les reduïdes dimensions de la redacció de Núvol i la seva curta nòmina d'empleats.

Al contrari, vaig viure la meva estada com si jo fos un d'aquells periodistes entregats a la causa. En realitat, la llista de redactors de Núvol és llarguíssima i supera amb escreix la dels assalariats de qualsevol diari generalista. Quant a les meves tasques com a cronista, les vaig viure com si fos un enviat especial. De fet ho vaig ser: vaig participar en una ruta guiada per la història de Barcelona (i de franc!), aconstant-me el que sentien els habitants de Barcino i vaig asseure'm als bancs de l'històric Saló de Cent, que va governar Jaume I. Vaig jugar a jocs jugats pels barcelonins del 1700. Vaig riure amb la

proposta de Minoria Absoluta. I també vaig poder dir-li al president Jordi Pujol el que sempre li havia volgut dir enmig d'una encaixada de mans!

Efectivament, la part de la meva feina de la qual conservo més bon record i de la qual més satisfet em sento és la que té a veure amb el meu rol de reporter de Núvol. És una feina que ha reforçat la meva confiança. Que un director d'un diari digital d'èxit, que a més és escriptor, m'hagi fet confiança (i no només una vegada) publicant al seu diari les meves cròniques, ha reforçat la meva confiança per al futur.

A més, m'ho vaig passar molt bé assistint als actes que em va proposar el Bernat. Des del primer, en què vaig divertir-me amb Pilarín Bayés, que quan et mira veus en els seus ulls la il·lustració en què et convertiries si et dibuixés, fins als que feien més mandra, com anar a una conferència de Màrius Serra, perquè hi havia l'oportunitat de guanyar dues relíquies literàries.

Igualment, vaig disfrutar de les altres tasques que vaig realitzar a Núvol, com ara de la tria del fragment de *La frontera invisible* que s'havia de publicar. Amb aquest motiu, vaig poder llegir en primícia el segon llibre de Kilian Jornet, persona a la qual admiro.

Així, el Guillem de fa un any era un estudiant més de la UOC, sense contacte directe amb la matèria d'estudi. Ara, sóc un estudiant que, abans d'acabar els estudis, ja té una experiència semiprofessional prou important en un àmbit concret dels seus estudis.

Personalment, penso que aquesta experiència hauria de ser obligatòria. De vegades la recerca teòrica té el risc de perdre el nord i desviar-se del seu objecte d'estudi. El sector editorial, els mitjans audiovisuals, les relacions contractuals, el periodisme, la cultura, la llengua catalana... tot canvia. I per fer-se una idea dels canvis sociolingüístics que ens envolten i que estudiem a la UOC, penso que és molt adient participar en unes pràctiques com aquestes.

Òbviament, no sé si es podrien compaginar amb un altre Treball Final de Grau en modalitat de recerca, però penso que d'aquests ja n'hem fet durant els estudis (encara que no de tan ambiciosos).

En canvi, les pràctiques acosten a l'estudiant a la realitat i això, en el cas dels estudiants de la UOC, és més necessari encara.

En general, a banda del meu rol concret de reporter, considero que el desenvolupament de les pràctiques és un procés bastant complet. Des de la seva realització *in situ*, fins l'elaboració de continguts virtuals, passant per tots els coneixements apresos de la mà

d'un gran professional com Bernat Puigtobella, les pràctiques constitueixen una experiència enriquidora.

A més, l'elaboració paral·lela del dietari obliga a l'estudiant a ser conscient en tot moment de la seva evolució i també a valorar la importància de l'organització de la feina i d'una bona planificació.

En aquest sentit, ja he valorat més amunt que, personalment, introduiria uns canvis per tal que fos, en major mesura, la institució (Núvol en aquest cas) qui avalués aquesta feina inicial i que es reservés a la UOC l'avaluació del redactat final del Treball Final de Grau. Amb aquests canvis, crec que l'estudiant en pràctiques es podria centrar més en fer la feina durant les pràctiques i concentrar els seus esforços quant a la redacció d'un text cohesionat en l'elaboració d'aquest Treball.

En qualsevol cas, estic molt satisfet amb aquesta experiència, que suposa un pas endavant en el meu aprenentatge, tant acadèmic com personal. Gràcies UOC i gràcies Bernat per tot!

4. WEBGRAFIA

www.butxaca.com

www.catorze.naciodigital.cat

www.change.org

www.edwardrutherford.com

www.eitb.com/es/television/programas/vaya-semanita

www.elborncentrecultural.bcn.cat

www.lagaleraeditorial.com

www.lavenc.cat

www.lindseydavis.co.uk

www.mariussera.net

www.minoriaabsoluta.com/ca/programes/bornhumor

www.nuvol.com

www.oriolripoll.net

www.pilarin.cat

www.timeout.cat

www.sapiens.cat

www.versos.cat

www.vilaweb.cat

5. ANNEXOS

Annex I - Dietari Personal de les Pràctiques

Setembre 2013

S'acaba l'estiu i tot és molt incert, confús, navego en un mar de dubtes. No tinc gaire informació per part de la UOC sobre quina de les opcions de TFG que vaig sol·licitar se m'ha acabat adjudicant, més enllà que al meu expedient consta que cursaré TFG1 modalitat pràctiques.

El desconcert continua fins el dia 18, quan Roger Canadell, el professor responsable de l'assignatura, m'escriu un correu per demanar-me que ens reunim amb Bernat Puigtobella, director de Núvol, el diari digital de cultura, on faré les pràctiques que corresponen al TFG1, com més aviat millor. L'objectiu principal de l'encontre és el de firmar el conveni de pràctiques.

En el mateix missatge, el Roger em comenta que tota la incertesa que m'ha anat acompanyant darrerament és comprensible, atès que sóc el primer estudiant del Grau de Llengua i Literatura Catalanes que es matricula de la modalitat de pràctiques. [Mare

de Déu senyor on m'he anat a posar! Qui em manava a mi triar la modalitat pràctiques. Si és que ho sabia!]

També, en Roger em presenta el meu consultor de l'assignatura, que serà en Josep Camps, amb el qual resoldré les qüestions relacionades més directament amb la matèria i el curs.

Després d'uns dies de tornada a la normalitat, en què fins i tot responc a un qüestionari d'autoavaluació com la resta de companys d'aula, en Roger torna a contactar amb mi per concertar, definitivament, el dia i l'hora de la cita a tres amb en Bernat Puigtobella, que serà el dia 01 d'octubre.

El meu camí i el de la resta de companys i companyes d'aula es bifurquen fins a nou avís.

Dimarts - 01 d'octubre de 2013

Llegeixo *in extremis* un correu d'en Roger demanant-me d'anticipar l'hora de trobada al segon pis del portal número 26 del Passeig de Sant Joan de Barcelona, on es troba la seu de Núvol. Responc i surto disparat de la feina per ser-hi a temps.

Per dins, l'edifici és força curiós. Per pujar al segon pis, s'han d'agafar dos ascensors. El primer només puja fins al primer pis. L'altre puja fins al segon, que en realitat és un tercer. El primer ascensor té una porta d'entrada i una de sortida, mentre que el segon té una porta d'entrada i dues de sortida. Aquest ascens laberíntic acaba amb un rètol, "L'avenç", que es troba en una de les dues portes del segon pis. Truco, saludo una noia (que més endavant deduiré que és redactora de la històrica revista l'Avenç), creuo la sisena porta des que he deixat el carrer i avanço fins l'habitació del final del passadís a mà esquerra, on m'ha dit la noia que trobaré el Bernat. [Ostres si és que ho sabia, em vaig equivocar, com sempre, perquè sempre em fico en aquests sidrals?]

Darrera una taula que sembla una trinxera feta a base de llibres, em trobo amb en Bernat, simpàtic, d'uns quaranta anys, barbut, amb ulleres, menut, vestit còmodament. Sembla que no hagi dormit gaire. Xerrem mentre no arriba en Roger i de seguida noto que el cap li va a mil. També es confirmen les meves expectatives, és una persona molt culta. Parlem de literatura, de llengua i de cultura. El mestre i l'aprenent. Ràpidament sintonitzem.

Arriba en Roger, alt i suat, obert, rialler i simpàtic, i m'explica els ets i uts dels documents que duu sota el braç: el Pla Docent i la Guia per al treball de final de Grau en modalitat de pràctiques. Això i el conveni, és clar. El firmem tots tres i em diu que ja m'arribarà una còpia per correu. Després, xerren ells dos, riuen recordant no sé quina anècdota, xerrem els tres i ja és hora de marxar, perquè en Bernat té un compromís familiar i ha de marxar, no sense abans establir el dijous com el següent dia de pràctiques. La hora, les 16h. De fet, quedem a trobar-nos els dimarts i els dijous de 16h a 19h. Ah! He de recordar de dur l'ordinador portàtil de casa. [Primera prova superada, això no pinta tan malament, no tenen ordinadors, però no pinta malament. Potser fins i tot és un avantatge, això de ser el primer estudiant de TFG en modalitat de pràctiques...]

Dijous 03 d'Octubre de 2013

Rebutjo entrar al laberint i pujo per les escales. Decisió equivocada, el segon pis, en realitat, és un tercer. Truco, saludo la noia i vaig cap al despatx però just abans d'entrar-hi el Bernat m'indica que entri a l'habitació del davant. En realitat, és la cuina del pis i a la taula hi ha assegudes quatre noies. Ens presentem. Són estudiants d'Humanitats en modalitat de pràctiques. Xerrem tots cinc, elles tres, en Bernat i jo. Al cap d'una estona

ells continuen parlant però en Bernat em demana que vagi al seu despatx i em dóna feina. Es tracta d'una [entrevista](#) que l'escriptor i presentador Jordi Llavina va fer, per al programa *L'última troballa* de XipTV, al poeta Carles Duarte, amb motiu de la publicació del seu últim llibre, *Alba del vespre*. En Bernat em reenvia un correu on hi ha l'enllaç de l'entrevista i m'encarrega la seva transcripció. Es tracta d'un vídeo, efectivament.

Som-hi. Com que avui he portat el micro-portàtil de la feina (pesa menys i el trajecte és llarg), que té molt poca potència d'altaveus, em toca amorrar-me a l'ordinador per entendre les preguntes de Llavina i les respostes de Duarte. Hi ha una cosa segura: tot i no disposar d'auriculars, no molesto a en Bernat i les tres noies que segueixen parlant a l'habitació del costat. Es fan les 19h i no acabo la transcripció. En Bernat em demana si la hi podré portar el proper dia, que quedem que serà el dimarts.
[Tinc deures].

Dimarts 08 d'octubre de 2013

Porto els deures fets (hi he invertit més hores de les que em pensava però el primer dia sempre s'han de fer) i faig l'entrega al Bernat per correu electrònic. Mentre se la mira, m'envia un altre correu. L'obro i és un correu que l'escriptor i periodista Enric Vila va enviar al Bernat, on s'indiquen les bases d'un cicle de conferències al Born CC titulat "Herois de 1714". S'hi detallen els objectius, el mètode, la promoció, el pressupost, els honoraris i es proposen unes parelles de candidats. Perquè aquests actes es faran per parelles formades per un polític i un historiador.

El què el Bernat vol que fem avui és editar una entrada a Núvol que reculli la presentació d'aquest cicle i, alhora, promocioni la primera de les sessions, al voltant del personatge històric de Feliu de la Penya, que serà el proper dijous dia 10, en la qual els ponents seran l'historiador Joaquim Albareda i el president Jordi Pujol. A partir de la presentació que l'Enric Vila li ha enviat al Bernat per correu i de la referència a l'acte que el mateix Enric Vila fa al seu blog, a més d'incloure el calendari previst de les sessions, construeixo un text seguint les indicacions del Bernat, que en tot moment supervisa la feina.

Internet fa la feina còmoda: cadascú està davant del seu ordinador (he donat una segona oportunitat al mini-portàtil, però avui he dut auriculars, per si de cas) i en Bernat pot anar guaitant l'esborrany que vaig construir.

Ens posem a estones davant del seu portàtil (reconeixem-ho, és millor) perquè m'ensenyi (m'ho deixa fer a mi) quatre secrets de l'edició del blog. També m'ensenyi com adaptar el text, incloure cites, frases noves, retalls... Em demana que busqui fotos de Jordi Pujol i informació relacionada amb Jordi Pujol i Feliu de la Penya. Ho trobo tot. Trobo una [entrevista](#) que el periodista italià Andrea Ricci va fer per a la revista VIA a en Jordi Pujol precisament al voltant de Feliu de la Penya. Faig content a en Bernat que decideix afegir una nova entrada que parli d'aquesta entrevista. Mentre ell acaba d'editar aquesta [entrada](#) i l'esborrany que li he enviat de la presentació del cicle "Herois de 1714", el Bernat em reenvia correus electrònics (tampoc gaires) que contenen les correccions que el mateix Carles Duarte ha fet de la meua transcripció [Traïció, si arribo a saber que seria el Carles Duarte en persona i no tu, Bernat, qui fes la correcció de la meua transcripció, me l'hauria treballat més!]. En Bernat deu haver enviat un correu a Carles Duarte en algun moment o altre (s'ha de reconèixer que no para, en Bernat) des que sóc a Núvol. Val a dir que Duarte és una persona connectada, perquè m'envia les correccions des del seu mòbil.

També, en Bernat em confessa que ha demanat a en Jordi Pujol, via correu, unes paraules dedicades a la presentació de l'acte, però no li contesta. També demana

autorització al Centre d'Estudis Jordi Pujol per publicar les fotos. Abans que marxi, en Bernat ja permet que publiqui la meva primera [entrada](#) a Núvol.

D'avui retenc que sempre hi ha uns passos que s'han de seguir abans de publicar a Núvol:

- Afegir wp-admin a l'adreça de Núvol per poder editar (sóc l'usuari "becari" i tinc contrasenya)
- Clicar a "Afegir entrada"
- Afegir un **títol**, que ha de contenir, habitualment, el nom de l'entrevistat i una frase amb *ganxo*
- Afegir la **categoria** de l'article
- Afegir la **secció** en què es publicarà l'article
- Afegir el **nom de l'autor** de l'article (o sigui el meu)
- Afegir el **lloc**
- Afegir el **text banda**, que ha de condensar en una frase curta l'essència de l'article, ja que és la que apareix a la pàgina web
- Clicar a **Desa l'esborrany**
- Afegir l'**entradilla**, similar al text banda però que pot contenir un parell de frases més llargues
- Afegir les **etiquetes**, que permetin recuperar amb facilitat l'article quan es busqui
- L'article ha de contenir unes 300-400 **paraules**
- L'article ha de contenir una o dues **fotos**, a les quals s'ha de posar un peu de foto
- Afegir els **articles relacionats**
- S'ha de clicar **Previsualitza l'entrada** abans de publicar-la (tot i que això només ho pot fer el Bernat)
- Les entrades no es justifiquen mai

Dijous 10 d'octubre de 2013

Entro al laberint. Torno a fer com les ballarines de les caixes de música per trobar la sortida dels ascensors.

Sense deures per fer, el Bernat em rep amb una mitja rialla que delata que passa alguna cosa. Em proposa cobrir l'acte que vam publicitar dimarts passat, la conferència de Jordi Pujol sobre Feliu de la Penya aquesta mateixa tarda. Em diu que voldria que fes un resum de l'acte, però que també aportés la meva pròpia interpretació, alhora que inclogués una petita crònica de l'ambient en què es va dur a terme l'acte. Com qui no vol la cosa, em demana que corregeixi les possibles errades que hi pugui haver en un article sobre el dibuixant Melcior Niubó que m'envia per correu. Ho faig i [l'article](#) està llest per ser publicat. També, vol que busqui unes fotos de Virginia Woolf per inserir-les a un article.

En Bernat m'anava a passar un altre article per ser corregit però ho desestimem perquè l'acte és a les 19h30 i són les 19h tocades.

Baixo passeig de Sant Joan, agafo Ronda de Sant Pere i baixo per Méndez-Núñez per anar al Born CC per on toca, per la Ribera.

Com que el Bernat m'ha dit que copsi l'ambient, que fan el concurs "De tapes per Barcelona - Tapa + Quinto o Canya = 2,40€" i que encara tinc un quart d'hora, entro al bar ubicat davant de la porta d'entrada del costat muntanya del Born CC i m'en demano

una. La cosa no surt com volia i l'"ahora mismo, caballero" que m'amolla el cambrer es converteix en 5 minuts d'espera. Atenen als que han entrat darrere meu i això ja és massa. Surto per no fer tard. Esperem que l'acte sigui entretingut, almenys. Quan he caminat 30 metres, el cambrer que m'havia confós amb un cavaller surt del seu bar amb un got de canya a la mà, alçant-lo i cridant-me, insistent, "Caballero! Caballero!". La imatge em suggereix una estàtua de la llibertat castissa. M'entra un calfred i arrenco a córrer cap a la porta principal del Born CC. Durant la cursa, ell m'ha insultat i jo li he fet una botifarra.

Assistir a l'acte d'en Pujol és gratuït però no és fàcil. Primer s'ha de suposar on és la sala, després intentar entrar-hi i que et diguin que necessites un tiquet, que el venen a l'entrar a mà dreta, anar cap allà, treure un tiquet i refer el camí.

Durant la conferència prec apunts, em serviran. Una hora i mitja després, l'acte es va donar per acabat i vaig poder anar a donar la mà a Joaquim Albareda, que em va emocionar recordant a l'historiador Lluís Argemí, que va ser el millor professor que vaig tenir durant la carrera d'Econòmiques (impartia Doctrines Econòmiques) i que va morir mesos després d'aprovar-me. També vaig voler donar la mà a Jordi Pujol i dir-li quatre coses que ens reservo per a nosaltres dos.

A l'arribar a casa, sobre les 22h, sopar ràpid i a escriure la crònica, que s'ha d'entregar aquesta nit, si pot ser.

Ho faig, li envio al Bernat i ell em respon i em comenta que he confós en dues ocasions Feliu de la Peña amb Feliu de la Serra, que si n'hi ha un altre que es digui així o que si m'he confós. [Ostres, el Pujol! M'ha encomanant els seus *lapsus!* Sun tot!] Li dic que és errada meva, que és de la Peña. Em respon i em diu que enhorabona, que ja he escrit el meu primer text (propi) a Núvol. [L'article](#) està publicat.

Caic fulminat al llit.

Dimarts 15 d'octubre de 2013

Entro al laberint. Ja domino el primer ascensor.

El Bernat em reenvia un article que li ha arribat. Per ser publicat necessita ser corregit i editat. M'hi poso. Segueixo els passos enumerats més amunt. A l'hora d'inserir les fotos, el Bernat i jo fem un pas endavant en la nostra relació d'ensenyant-aprenent i, aprofitant que avui he dut el meu portàtil personal (el bo), em descarrega (pagant ell) una aplicació que permet editar les fotos de manera molt ràpida i intuïtiva. És necessària, diu ell, i no perdrem temps ara intentant trobar la manera d'aconseguir-la gratis, total per 4,99€. [gràcies, Bernat] Es torna a guardar la targeta a la cartera i torna darrere la seva trinxera. Treballo, li envio i publica [l'article](#), tot i l'estrany títol, que ens desconcerta a tots dos.

Descartem un article que en principi s'havia de publicar, per llarg i no tenir gaire interès. Parlava de l'experiència personal del seu autor, que va recordar l'òpera Don Carlo, de Giuseppe Verdi, en anar a la Via Catalana l'onze de setembre.

Per contra, en Bernat m'envia un article sobre el nou llibre de Murakami, *El noi sense color i els seus anys de pelegrinatge*, al qual perdona la seva extensió massa llarga. Ens hi posem i acabem publicant-lo. Aquest [article](#), però, ha necessitat no només correccions i edició sinó que hi hem afegit unes petites línies, sobretot en la introducció.

Tercera entrada a fer: em reenvia un correu que conté un article sobre l'artista italià Nanni Balestrini que cal supervisar i publicar, com sempre. Avui el Bernat té compromís [Avui...Avui...Avui és l'entrega del Premi Planeta!] i continuo sol. Sol a Núvol, perquè a

l'altra part del pis se senten els de L'Avenç. Avui el Bernat m'ha explicat que el pis és d'ells, però que li han cedit aquest espai perquè ja els va bé, així ell els farà una mica de promoció i els integrarà a les noves tecnologies. Acabo i li envio l'article perquè el publiqui.

Mentrestant, el Bernat m'ha enviat un altre correu amb un altre article, aquest cop sobre l'obra teatral *Cosmètica de l'enemic*, que s'està representant a la Sala Muntaner. Hi treballo, li comento que m'ha agradat la ressenya que n'ha fet l'autora, la Xenia Dyakonova, i li envio [l'article](#) llest per ser publicat.

Per avui ja n'hi ha prou. M'acomio dels de L'Avenç i marxo (escales avall, per suposat).

Dijous 17 d'octubre de 2013

Sorpresa! Em trobo al Bernat assegut a un banc del Passeig de Sant Joan, al davant del portal de Núvol. M'he deixat les claus però ara ve el Josep Maria, de L'Avenç i ens obre. El quart d'hora d'espera serveix per parar de temes diversos i per conèixer la opinió del Bernat al voltant d'algunes qüestions, com ara l'educació a distància, que em sembla que no li acaba de fer el pes. Arriba el Josep Maria. Avui tinc dos guies per endinsar-me en el laberint sense perill. Vaig l'últim, evidentment.

Un cop dalt, sento que el Bernat comenta per telèfon que el que busca Núvol són lectors de qualitat, més que no pas la quantitat de lectors. Val a dir, però, que Núvol té uns 50.000 lectors fidels i més de 10.000 seguidors a twitter.

Primera feina d'avui: editar una entrada amb un dels dos contes que el Bernat m'envia per correu del llibre "99 coses que hem d'aniquilar si volem ser independents", de Jair Domínguez, guionista, entre d'altres, dels programes de TV3 Crackòvia i Polònia. Quedem que el conte escollit sigui "La Camarga". Treballo, li envio i el Bernat publica [l'article](#).

Seguidament, descartem la publicació d'un article continuador del moviment 15-M per llarg, mal escrit i una mica caduc.

Després, treballo en un article sobre Alice Munro, vigent guanyadora del Premi Nobel. Li envio al Bernat i se'l reserva per més endavant.

Marxo abans d'hora, avui, perquè a les 19h fan un acte sobre il·lustració organitzat per l'editorial La Galera en el marc d'una sèrie d'actes commemoratius del 50è aniversari de la seva fundació. Al matí, el Bernat me n'havia fet assabentar per correu, m'havia demanat que si hi podia assistir i fer-ne la crònica, com la setmana passada, i ja li havia dit que sí.

Agafó metros i cap a Plaça Lesseps. Em passejo per l'exposició que acompanya l'acte, que és una taula rodona amb els il·lustradors Ignasi Blanch, Òscar Julve, Jordi Lafebre, Meritxell Ribas, Pedro Rodríguez i la gran convidada, Pilarín Bayés.

S'acaba i arribo a les 22h a casa. Sopo i torno a caure fulminat al llit.

Diumenge 20 d'octubre de 2013

Sembla que tots els professors de la UOC s'hagin conjurat per posar la data límit de la primera PAC aquest diumenge. Com que el Bernat va aixecar una cella quan em va dir que havia d'entregar la crònica de la xerrada sobre la il·lustració el cap de setmana,

primer he acabat el dietari i després la crònica, que adjunto tot seguit (ja li he enviat al Bernat, això sí):

50 anys de laGalera: una estona divertida

Fins el 7 de gener es pot visitar a la Biblioteca Jaume Fuster de Barcelona l'exposició que commemora els 50 anys de l'editorial La Galera. Aprofitant aquesta efemèride, l'editorial ha preparat una sèrie d'actes per acompanyar l'exposició, el darrer dels quals va tenir lloc el passat dijous 17 d'octubre a l'Auditori de la mateixa Biblioteca, en què es van aplegar sis professionals il·lustres del sector, com són Ignasi Blanch, Òscar Julve, Jordi Lafebre, Meritxell Ribas, Pedro Domínguez i, sobretot, Pilarín Bayés.

Sota el lema "laGalera50. Cada dia més grans. Cada dia més joves", l'editorial ha pretès condensar la seva essència en aquesta exposició de mida més aviat reduïda. Qui la visiti podrà trobar, entre d'altres petits tresors, il·lustracions publicades per l'editorial, els llibres que les inclouen, joguines, peluixos, decorats, vídeos, primeres edicions i, fins i tot, un còpia original d'un dels primers rebuts pagats per l'editorial.

En tractar-se d'una editorial dedicada a publicar literatura infantil i juvenil de qualitat, és una bona ocasió perquè la mainada visiti la seva primera exposició. Nogensmenys, els adults que els acompanyin també passaran una bona estona.

Aquest semblava ser el propòsit de Pilarín Bayés, invitada estrella de la taula rodona, que, com sempre, va aconseguir arrencar somriures d'aquests nens grans que som els adults. Des del principi es va proposar encongir-nos. Graciosament vestida, tocada amb un barret rosa, Pilarín Bayés va donar una lliçó de compromís vital amb el seu ofici, que no és altre que el de fer gaudir els nens amb els seus dibuixos.

L'acte va tenir com a música de fons els crits i les rialles dels infants, que envoltaven la biblioteca al nou espai Lesseps, i que, més silenciades, també eren presents dins l'exposició i durant la conferència.

Tots els convidats tenen clar que l'única manera de prendre's seriosament la vida és amb humor i cada intervenció, entre anècdota i anècdota, va fer riure l'audiència, ajudant-la a retrobar el nen que vam ser i que tots portem dintre.

Rient rient, va quedar clar que l'ofici d'il·lustrador està mal pagat, que és insegur, que és vocacional i que és una feina poc valorada, perquè ningú no dubta de la major importància de la feina de l'autor. Malgrat que per a Pilarín Bayés el cervell d'un autor sigui un jardí preciós pel qual la il·lustradora té el privilegi de poder-s'hi passejar, tots van estar d'acord que quan coincideixen un bon il·lustrador i un bon autor, la feina d'un complementa la de l'altre.

Perquè els assistents es fessin una idea de l'ofici, Pilarín Bayés també va confessar que mai li ha dit a un autor, "confita't aquest treball, que em sembla una merda!". En escapar-se-li la paraulota, ràpidament va corregir-se, "perdoneu, que hi ha nens a la sala".

A fe de Déu que la sala n'era plena! Fins i tot hi havia el nen despistat, un de cinquanta anys, descabellat, que va marxar abans que s'acabés l'acte perquè es pensava que la xerrada anava del moviment intel·lectual de la Il·lustració.

Dimarts 22 d'octubre de 2013

Diumenge a la nit, quan ja sóc al llit, el mòbil m'avisa que rebo un correu d'en Bernat, "Rebut, Guillem. Moltes gràcies. Ara la publicaré.". Ahir vaig comprovar que, en efecte, la [crònica](#) s'havia publicat, i de manera gairebé intacta. Només el títol no va agradar a en Bernat, que el va canviar per "50 anys de La Galera: l'hora dels il·lustradors". Avui m'explicarà que és important que el títol contingui les paraules clau de l'article.

Avui arribo a Núvol al migdia, farem de 12h a 15h ja que jo avui surto aviat de la feina i el Bernat té un compromís a la tarda. Avui estarem la redacció al complet perquè també hi serà la [Laura](#), que treballa a Núvol a mitja jornada, als matins.

Truco, m'obren i avui aprenc que per entrar al laberint s'ha de pitjar el botó del primer ascensor, sinó, encara que estigui lliure i a la planta baixa, la porta no s'obre, per molt que hi lluitis.

Entro i em trobo al Bernat, la Laura és al WC. Surt i ens presentem. Per fi sé quina cara fa la propietària de les galetes apilades dins un envoltori de plàstic i precintades amb una pinça d'estendre de plàstic vermell que hi ha des de fa 22 dies damunt la tauleta que hi ha al despatx del Bernat.

De seguida connectem i ràpidament comprovo que la Laura és molt útil a Núvol alleugerint al Bernat de feina.

Primera feina d'avui: el Bernat m'envia tres fotos perquè les miri d'editar. Han d'acompanyar [l'article](#) desat com a "esborrany" que es fa ressò de l'estrena de l'obra *Meitat de meitat*. Bàsicament, s'havia d'adequar la mida perquè no sortissin gaire pixelades. Amb el programa Imagewell que em va instal·lar el Bernat, ho faig ràpid.

Mentre cadascú fa la seva feina, comentem la meva publicació dels 50 anys de la Galera. El Bernat encara no m'ha felicitat explícitament per la meva feina però sospito que deu estar-ne satisfet. Entre altres coses perquè, davant meu, truca a una becària d'Humanitats per dir-li que el text que li ha enviat està molt bé com a exercici acadèmic però que no té intenció de publicar-lo a Núvol, que troba que s'hauria d'escriure d'una altra manera. A mi, de moment, m'ho ha publicat tot. [uf!]

El Bernat m'envia l'enllaç d'un [document](#) interessant que conté els resultats d'un estudi sobre quan consumim continguts d'Internet, en quina quantitat i des de quin dispositiu.

Rebo d'en Bernat un article de Roger Fàbrega que parla sobre el paper dels periodistes en el futur de la comunicació. El trobo interessantíssim però és veritat que és una mica llarg. L'autor recorda la manca de rigor de molts articles periodístics, sobretot aquells que tenen a veure amb l'àmbit científic. També, opina que un diari no és més que una compilació esbiaixada i personal dels seus editors, directors i propietaris. Fàbrega considera que en el futur, amb tots els blogs, aplicacions i eines socials que tindrem a l'abast, no ens haurem d'empassar aquestes cròniques rosa, com ell les anomena. Per aquestes raons, entre d'altres, Fàbrega veu un futur molt negre per a l'ofici de periodista i, en concret, pels diaris, almenys tal i com els coneixem ara.

En Bernat sol·licita a Roger Fàbrega que escurci [l'article](#).

Tot seguit m'envia una entrevista transcrita de David Morlà a Jordi Fàbregas, veu del grup de música *Coses*, que va gaudir d'un cert èxit a la dècada dels 70 oferint una proposta musical poc conreada fins aleshores a Catalunya. L'avaluo. L'entrevista no

parla del retorn del grup, que té programats tres concerts abans que s'acabi l'any, perquè es va realitzar abans que aquest retorn s'anunciés. El Bernat descarta la seva publicació. Li envia un correu a David Morlà demanant-li si hi pot afegir una o dues preguntes (les hi haurà de fer) a Jordi Fàbregas en què es parli del retorn de *Coses*. Precisa que jo hi sigui en còpia ja que sóc jo qui m'encarrego de l'edició d'aquest article. La banda sonora d'aquesta tarda és El Llibre Vermell de Montserrat reloaded, a càrrec dels músics Pep Massana i Carles Viarnès. Mentre escoltem la música, que ens fa posar nerviosos als tres, en Bernat edita [l'article](#) corresponent.

Aprofito el sentiment de companyonia que sempre desperta la música per demanar al Bernat i a la Laura informació sobre el llibre *Primavera, estiu, etcètera* i sobre la seva autora, Marta Rojals. He de fer un treball sobre aquest llibre per a una assignatura de la UOC i és clar, tenint davant a dos entesos... Disposat a ajudar, el Bernat em deixa navegar amb el seu nom d'usuari per les entranyes del diari ARA, on Marta Rojals publica cada dilluns un article. També em dóna el correu de la Marta Rojals. El professional, no el personal. [Atès que les pràctiques a Núvol no són remunerades, d'alguna manera he de cobrar el sou, jo, el becari...]

Més tard, en Bernat m'envia un correu que conté un [article](#) que ressenya el llibre *Barcelona 1714. Els gravats de la guerra de Successió*, de l'historiador Agustí Alcoberro. Més precisament, es tracta del pròleg del llibre. L'edito, afegeixo fotos i l'envio a la safata d'"esborranys".

Es fa l'hora de dinar i baixem marxem tots tres [per les escales, faltaria més!]. En ser al carrer, cadascú fa el seu camí. Quedem per l'endemà perquè el dijous el Bernat té compromís.

Dimecres 23 d'octubre de 2013

Entro al laberint i en surto sense problemes, ahir mateix vaig venir a Núvol.

Saludo en Bernat que, quan em veu que trec el portàtil per instal·lar-lo a la taula de les galetes, m'indica que potser millor que no ho faci, que avui també ve la Laura, perquè els dimecres també es queda a la tarda per preparar l'entrada que cada dijous Núvol publica al portal Vilaweb. D'un cop de braç, arracona uns trenta llibres que té amuntegats damunt la seva taula i m'hi instal·lo. Truquen a la porta, deu ser la Laura. obro? Sí, si us plau. Vaig a la porta d'entrada, agafo l'interfon i la Laura em confirma que és ella qui truca. obro i torno al despatx. Ha de creuar el laberint: en té per una estoneta. Em dóna temps d'obrir la pàgina de Núvol i consultar la portada. La Laura truca a dalt i l'obro. Ja som tota la redacció al complet, me n'hi sento un més, tot i ser el becari. L'ambient és agradable, a Núvol.

Feina d'avui: editar l'entrada que ressenya el llibre *Deu oques blanques*, de Gerbrand Bakker. Arriba l'esborrany escrit per en Xavier Serrahima, arreglo algun error tipogràfic, adequo les fotos i les afegeixo a [l'article](#), que queda llest per ser publicat.

Més feina: arreglar i editar una entrevista de Laura Huerta, editora de Bakker a casa nostra, al mateix autor. La deixo enllestida a la safata d'esborranys.

Sento que en Bernat demana per telèfon a quina hora el passarà a buscar el taxi. A les sis. Aquesta tarda col·labora al [programa Directe 4.0](#) que la periodista Xantal Llavina dirigeix i presenta a Ràdio4.

Seguim fent feina: per correu, el Bernat m'envia dos articles per editar. El [primer](#), parla de la publicació del recull de poemes *Màtria. Noves veus poètiques dels Països Catalans*.

Bàsicament s'han de retallar, editar i afegir les fotos corresponents, que també m'envia per correu, perquè l'article està molt ben escrit. El segon porta més feina, perquè es tracta d'un article llarg i perquè conté força errades, lèxiques, tipogràfiques i d'expressió. És un [article-crítica-ressenya](#) que analitza el llibre de contes *Espiral* de Manuel Baixauli, que es va reeditar el 2010. La primera versió és de 1998, per la qual cosa Manuel Baixauli es considera a si mateix un *reescriptor*, una categoria que ell mateix considera "superior a la d'escriptor". Em fixo que totes les fotos que m'envia en Bernat, cedides per l'autor, agafen el perfil esquerre de Baixauli. Té un punt de presumit, concloc.

Mentre fem la feina la Laura i jo, el Bernat marxa. Li proposo de sintonitzar Ràdio 4 i així ho fem. A quarts de sis sentim parlar el Bernat per la ràdio. Diu que està en contra de les promocions de les editorials, que regalen objectes amb els llibres. Creu que el llibre té les de perdre amb una baldufa, per exemple. És injust per al llibre. També revela que des que s'ha sentit en antena el seu nom i el de Núvol, s'ha multiplicat el nombre d'usuaris connectats a Núvol. També parla del llibre de Jair Domínguez *99 coses que hem d'aniquilar si volem ser independents*. La xerrada és massa breu, a penes deu minuts o un quart, a tot estirar. Des de la redacció, hem rigut, cridat i defensat al nostre cap, com si ens estigués sentit. Em pregunto si ho deu haver notat.

Passen 5 minuts i el Bernat truca per telèfon. Sí, ho deu haver notat. Parla amb la Laura i amb mi. Comentem com ha anat per la ràdio. No fa ni un mes que treballem plegats però som un equip. El Bernat ens diu que quan es facin les set, marxem. Així ho fem.

Dimarts 29 d'octubre de 2013

M'adono que una de les trampes del laberint és que el mirall del segon ascensor està situat a l'esquerra de la porta d'entrada, mentre que la porta de sortida està a la seva dreta. La giragonsa està servida.

M'obre el Bernat i mentre anem cap al despatx em comenta que està tancant els números d'octubre i que són bons. Núvol segueix creixent.

M'envia per correu un article, titulat "Castanyada o Haloween", que s'ha d'editar. El seu autor és [Adrià Pujol](#). Ja he editat algun dels seus articles i escriu molt bé. El text, però, té algunes errades que corregeixo. Comentem l'article amb el Bernat i li faig les propostes de correcció. Com sempre, és respectuós amb l'original. Passa per alt algunes expressions discutibles. A més, li falten fotos. S'encarrega de demanar-les-hi a l'autor.

Rebo un article que m'envia el Bernat que es titula "Vampirs i correctors, una festa original". És un text en clau d'humor que compara els correctors amb els vampirs per l'atracció que senten els primers cap a la tinta vermella, així com els segons la senten per la sang. El text conté moltes faltes, la majoria de les quals, aquesta vegada, sí que corregim. El Bernat em demana que busqui i introdueixi una foto que il·lustri l'article. La busco, en trobo una, li ensenyo, li agrada i la introdueixo a l'esberrany. Gràcies a aquest article, avui aprenc a afegir un autor nou al registre de Núvol. Encara no ho havia fet i és un requisit perquè un article sigui publicat. És prou senzill si saps que la drecera, que només és visible en mode administrador, és "Núvol-Autor-Afegir autor nou". Marià Veloy és afegit a Núvol com a autor.

Quan el Bernat està fent feina és recomanable no destorbar-lo. Arriba a un punt de concentració tal que si li preguntes alguna cosa tarda uns quants segons a reaccionar i, quan finalment ho fa, et mira amb uns ulls de malalt d'alzheimer. Pica a l'ordinador i

decideixo navegar per Núvol. Em fa riure la [vinyeta](#) de Caram. Baixa del seu núvol i s'interessa al meu riure. Riem i aprofitem per editar la vinyeta com a "destacada", la qual cosa fa que surti en portada a Núvol.

El Bernat m'avisava que ha de marxar. Em deixa feina. Tinc un article que compara les pel·lícules [Il Gattopardo i Il padrino](#). Marco les possibles faltes en vermell. Faig el mateix amb un article de Conrad Dalmau que es fa ressò dels últims llançaments musicals en la particular tornada a l'escola de les discogràfiques. Segueixo el decàleg d'en Bernat a l'hora d'editar una entrada i deixo ambdós articles a la safata d'esborranys, llestos per ser editats. En particular, el segon article m'ha dut més feina: he hagut de buscar al Google Imatges fotos dels grups "Que no siguin de caire promocional", m'havia matisat el Bernat. Quant al primer, el Bernat ja m'havia enviat unes fotos que l'havien d'acompanyar abans de marxar.

Quan torna, no ho fa sol. L'acompanya l'Andreu, el seu fill petit. És mogut i sociable. Abans de saber qui sóc, em pregunta que què faig. Li ho explico. Ràpidament el pare li fa arribar la tauleta perquè miri el Club Super3. A un volum elevat "que si no no sento reeeeees". Si al matí he suportat els crits dels adolescents a l'institut, puc suportar això. Passa l'estona i truca la dona del Bernat reclamant la presència dels dos mascles urgentment. El Bernat avisa el fill que ha d'anar plegant veles però l'Andreu no fa cas. El Bernat acaba prenent la tauleta de les mans del fill bruscament i aquest fot un crit contundent acompanyat d'un rotund "Òstia puta!". Déu n'hi do el tro! El pare reprèn el fill mentre es pixa de riure. Els de l'Avenç (a l'altra punta del pis) i jo ens hem quedat de pedra. Ells han callat de sobte i a mi em costa reaccionar.

Marxen i em deixen fent feina. He d'editar un [article](#) de Jordi Vilaró. En concret he de baixar-me'l del seu blog i entrar-lo a Núvol. El Bernat té el consentiment del Jordi Vilaró, col·laboren habitualment. L'article és una ressenya de l'estrena teatral de l'obra *La pell eixorca*, de Francesc Cerro. Vilaró comenta que la representació, protagonitzada per l'actriu Txe Arana, comença amb un "crit *munchià* d'Arana en els primers instants de l'obra". Això em remet, irremissiblement, a l'Andreu i al què acabo de viure.

Dissabte 02 de Novembre

El dijous passat no vaig trepitjar Núvol, no ens anava bé ni al Bernat ni a mi. Divendres rebo un correu de David Morlà, autor de l'entrevista al grup *Coses* que està pendent de publicació des de fa setmanes, dient-nos que té la informació que li havíem demanat. En David va afegir unes preguntes als músics sobre el seu retorn a petició d'en Bernat. Corregeixo les faltes (deunidó), segueixo els manaments de l'editor de Núvol, edito i afegeixo les fotos i l'envio a la safata d'esborranys. [L'article](#) es publica amb data 05 de Novembre.

Comprovo que [l'article](#) de "Castanyada o Halloween" ja s'ha publicat, així com també ho ha estat el de ["Vampirs i correctors, a l'infern de dos en dos"](#).

Acabo de passar el pont amb la satisfacció d'haver fet la feina a temps.

Dimarts 05 de Novembre

Quan arribo a Núvol, el Bernat m'avisava que ja tinc a la safata del meu correu la feina per fer. En primer lloc, he de cercar fotos i editar un article sobre la última novel·la d'Andreu

Grau. Com que es tracta d'un article d'opinió, no cal afegir una entradeta, tot i que el destí de [l'article](#) sigui l'Speaker's corner (article destacat de portada).

En acabar aquesta tasca, el Bernat em demana corregir i editar un [article](#) de Santi Eizaguirre. Mentre ho faig penso que algunes de les seves idees em poden servir per al meu treball sobre la òpera prima de Marta Rojals [estic capficat amb aquest treball].

El Bernat m'envia un article titulat "Putes o màrtirs" que han escrit Aleix Plana i Oriol Morales. He de revisar-lo i crear un perfil per a cada autor. El Bernat m'envia dues fotos seves que els ha demanat i que han d'acompanyar cada perfil. Pregunto al Bernat quin nom d'usuari els assigno i em recorda que sempre es fa servir la combinació *nom-cognom*. Tampoc recordava que, en publicar un article, si es tria la opció "destacada" l'article apareix dalt de tot de la secció i que, en canvi, si es tria "tira", l'article apareix a sota sense foto.

Quart article del dia: es tracta d'una ressenya de l'últim llibre de Dolors Millat. Me l'envia i l'he de revisar, editar i li he d'afegir una foto que el Bernat mateix m'envia. Ho faig i li envio [l'article](#), que és publicat l'endemà.

Continuem. He de revisar l'article titulat "[Gràcies, Lou Reed](#)". Aquest cop no s'ha d'editar, perquè ja està publicat.

Un altre article per entrar. Aquest es titula "[Política ficcionada](#)" i es tracta d'un article d'opinió de Roger Rosich. L'edito i el Bernat el publica.

També, em demana que busqui una foto sobre el mite del *gólem*. Li ensenyo al Bernat les que he trobat que m'han agradat més i finalment en tria una per acompanyar l'article "[El gólem i l'horror](#)".

A la nit, quan ja sóc al llit, rebo un avís que m'ha arribat un correu electrònic. És en Bernat que em demana si dijous puc anar a cobrir la primera jornada del Cicle BornHumor organitzat al Born CC. M'ho penso i l'endemà matí li contesto dient que sí que hi aniré. Nervis. [I si no surt bé? I si aquest cop no me'l publica?]

Dijous 07 de Novembre

Comencem la tarda revisant, editant dos articles que són ressenyes crítiques de dues pel·lícules. [Un](#) és sobre el film aquí estrenat com a *Sólo Dios perdona*, protagonitzada per Ryan Gosling, i [l'altre](#) parla de la pel·lícula escrita i dirigida per David Trueba *Vivir es fácil con los ojos cerrados*. Ambdós articles són escrits per Joan Millaret.

M'agrada més la següent tasca: encarregar-me de l'edició i revisió d'un excel·lent reportatge de Blanca Mendiguren al voltant de la figura del poeta Miquel Martí i Pol. El proper dia 11 se celebren deu anys de la mort del poeta i des de Núvol es té pensat publicar aquest article com a petit homenatge. Penso que és molt encertat, explica coses noves de Martí i Pol. El Bernat me'n confessa una més: la casa que surt fotografiada a l'article, la hi llogava Martí i Pol a Emili Teixidor i es veu que aquest darrer comentava sovint que li costava moltíssim cobrar l'import del lloguer [això no sé si ho hauria de dir però vaja, espero que en Josep Camps apreciï aquesta piulada].

El Bernat m'envia un [article](#) per revisar d'en Conrad Dalmau que es fa ressò de la nova promesa musical barcelonina "Tears in the Rain". Li retorno corregit.

Es fan les 19h i marxo pitant perquè a les 19h30 comença l'acte. Avui, a més, he quedat amb l'Esther, la meva parella, perquè m'hi acompanyi. Gaudim d'una tarda diferent. Tanmateix, el vespre i la nit són llargues, perquè a ella li tocarà fer el sopar i a mi

redactar la crònica fins tard. És de matinada que li envio al Bernat l'article i ell em contesta ràpidament que l'ha rebut.

L'endemà rebo un correu seu donant-me les gràcies i informant-me que [l'article](#) ha estat publicat. Estic content.

Dimarts 12 de Novembre

Xarrem amb en Bernat sobre l'acte de dijous, tots dos estem satisfets.

Trenquem la salutació inicial amb una mala notícia. Se'ns van colar dues errades en l'article "[La Sicilia non vuole cambiare](#)" i un lector ho ha fet saber a través d'un comentari a l'article. En concret havia de ser "Puzo" i no "Puzzo", "Pezzonovanti" i no "Pezzonovante" i "Commendatore" i no "Comendattore". Esmeno els errors.

Mentre realitzava les correccions, el Bernat em comenta que ahir van començar els actes de celebració de la setmana dedicada al Cicle *Barcelona Novel·la Històrica* i, com qui no vol la cosa, em deixa caure que avui dimarts, com és lògic, hi ha la segona jornada. Que hi ha l'entrega del Premi Internacional de Novel·la Històrica Barcino a l'escriptora britànica Lindsey Davis, al qual té pensat assistir, i que també està programada una ruta guiada pels carrers històrics de la nostra capital. Que si m'agradaria anar-hi. Agraïxo la confiança i li dic que sí, però que comença a les 17 i són tres quarts... Plego veles i marxo corrent cap allà. No és una manera de parlar.

Quan arribo em dirigeixo a les guixetes i comença l'inesperat espectacle. Les dues noies, que sempre són les mateixes, es miren entre elles quan els pregunto que on comença la ruta. Em diuen, contrariades, que no hi ha cap ruta. "Aaaaah" fan quan els ensenyo el llibret oficial on s'indica la realització de l'acte, titulat *Passeig per la Barcelona de Marcus Didius Falco -Itinerari-*. "Això és una conferència, tot són conferències aquí!". Caram, el Bernat estava equivocat. "Es fa a la Sala Moragas que està allà...", "Sí, sí, ja sé on és la Sala Moragas, gràcies". Entro i em trobo una taula rodona. M'assec, prenc notes i al cap d'una estona m'adono que es tracta de la xerrada *Novel·la Històrica Gràfica*, acte programat per a les 16:30. Surto emprenyat a la búsqueda de les recepcionistes. [Serà possible?!?]. Hi arribo i em diuen que "tranquil, quan s'acabi aquesta començarà la següent". No m'ho crec i vaig al noi que s'encarrega de la Sala Moragas. Eficientment, em confirma la meua sospita, que el que jo busco sí que és una ruta guiada i que ja han marxat. [ofjnsfvskfjñwafñoir!!!!!!OAGbteahh;]. Movem mans i mànigues per trobar el grup. L'únic que m'assegura, finalment, és que passaran pel Museu d'Història de Barcelona, el MUBA. Surto pitant cap allà. Hi arribo, pregunto als dos nois de la guixeta i res, no en saben res, ni tan sols que hi hagi de passar cap grup, per allà. Espero pacientment. [Que bonica la plaça del Rei, és el meu indret preferit de Barcelona]. Al cap de molta estona, als voltants de les 18h, apareix el grup! M'hi afegeixo i la ruta és molt interessant. Realment, Judit Urbano, Doctora en Història de l'Art per l'Universitat de Barcelona i guia de la ruta, fa molt bé la seva feina i els que la seguim ens divertim.

Quan sortim del MUBA, ens dirigim cap a la plaça de Sant Jaume mentre la Judit ens va explicant detalls de la ciutat. En ser allà, el grup es disgrega. Truco al Bernat per comentar-li el què ha passat i em felicita per haver pogut cobrir l'acte tot i les dificultats. Ah, i que no podrà anar a l'entrega del Premi, que si hi puc anar perfecte, que si no no passa res. M'hi sento obligat (estic a 5 metres de l'Ajuntament, on se celebra l'acte) i pujo les escales de l'Ajuntament fins al mític Saló de Cent. L'escenari impressiona. Tot és

molt solemne. Disfruto, sé que en Roger de Flor es va agenollar en aquell mateix esgraó fa 299 anys...

Arribo a casa, rebenat, sopo (tinc la nòvia contenta de debò) i em poso a redactar la crònica. Aviam, què faig, un matxambrat dels dos actes? Comento el primer, de passada? Truco al Bernat i ho comentem. "Pots parlar una mica de tot?". Exacte, com de costum, acostumem a anar per la mateixa línia, amb en Bernat. Agafo les notes de la taula rodona (encara que només hi hagi estat present durant 10 minuts), les de la ruta i les de l'entrega i al final surt [l'article](#) i li envio al Bernat.

Bona nit i tapi's.

Dijous 14 de Novembre

Abans que acabi de desenfundar l'ordinador, la llibreta i l'estoig, el Bernat m'avisa dels actes que hi ha avui. Em demana si hi voldria anar, ja que l'últim dia la cosa va acabar tan bé. Li dic que sí. Doncs potser que vagis tirant, em diu ell.

Arribar i moldre. Baixo (per les escales, com sempre), surto al passeig de Sant Joan i tiro avall fins al Born CC. Dos actes m'esperen. Un és una taula rodona interessant titulada *Fora Muralles: la Novel·la Històrica que no passa per Barcelona*. Els convidats tenen en comú el seu amor per les Terres de l'Ebre, el Priorat, la Ribera d'Ebre, el Matarranya... Això m'endolla a la xerrada i m'ho passo bé. S'acaba i comença una altra taula rodona, aquest cop amb un convidat il·lustre: Edward Rutherford, pseudònim de l'escriptor anglès Francis Edward Wintle. De seguida percebo l'eminència de la seva presència. Em quedo bocabadat de la seva saviesa, que contrasta amb l'espontaneïtat d'un altre convidat, el periodista Víctor M. Amela.

Torno a casa, tard, i escric dos articles, aquest cop. No els he pogut unir, no em semblava que s'hagués de fer, aquest cop. Li envio al Bernat i li agraden, tant el dels [autors de l'Ebre](#) com el de [Rutherford](#). Em diu que són "molt bones".

Dimarts 19 de Novembre

Després de dies d'entrenament, avui evito el laberint. Em trobo el Bernat al carrer, camuflat sota un barret de pel·lícula. Quan creuem la porta del carrer em diu "jo pujo a peu fins al segon ascensor, és millor". Heus aquí la veu d'un expert.

M'envia un article per corregir. Es tracta d'un article d'opinió que revisa la importància d'un llibre de fa dècades titulat *Llibres!*, escrit per Murray McCain i John Alcorn. Poc temps després de començar a fer la feina, recordo que m'he deixat el mòbil al cotxe [com que no l'agafo mai...]. Surto pitant a recollir-lo perquè el cotxe és al carrer Trafalgar amb Passeig de Sant Joan i el mòbil al seient. Quan arribo encara hi és. Torno i avui tampoc no esquivaré el primer ascensor del laberint.

Torno a Núvol i acabo de corregir i editar [l'article](#). Després, busco fotos sobre Agrippina, l'obra de Händel que enceta temporada al Liceu. De les quatre, el Bernat se'n queda dues per a [l'article](#).

Més articles. Un titulat "[Un viatge per Europa amb Josep Pla](#)", de David Parreño, i un altre que per a mi és més ininteressant, perquè em descobreix un racó de la meva ciutat. Es tracta de l'article "[Arquitectura de la memòria i la denúncia](#)", d'Oriol Saladrigas, i parla del Pavelló de la República amb què Espanya es va presentar a l'Exposició Universal de París l'any 1937 i que ara es troba a la Vall d'Hebron, a Barcelona. Els enllesteixo prou ràpid (els correus del Bernat incloïen les fotos) i els envio a en Bernat.

En Bernat em demana la meva opinió sobre dues fotos d'una becària de Núvol. Cal triar-ne una per al seu perfil. Es tracta de la Núria Vallejo, una de les tres noies amb qui vaig compartir la taula de la cuina de Núvol el darrer dijous 3 d'Octubre. A mi també m'ha demanat una foto pel meu perfil, però li he dit que no en tinc cap. És veritat. N'he de buscar una en condicions.

Tot i que hem fet prou feina, encara en queda bastanta per fer. Me n'he d'anar al Born CC a cobrir un acte. En principi s'ha de celebrar a la Sala Moragas una conferència titulada "El Triquet del Born". Seria la segona de les tres sessions previstes per a cada tercer dijous de cada mes de l'últim quadrimestre de l'any. Contradient la [pàgina web oficial](#), les recepcionistes m'informen que l'acte tindrà lloc al Bar 300 del Born CC. Tot i que me les miro de reüll, me les crec i tiro cap allà. No hi ha ningú, més enllà dels organitzadors, que veig que tenen damunt una taula jocs i fitxes. Pateixo i estic a punt d'apretar a córrer perquè tinc un munt de feina per fer, tant de la feina com de la UOC, com de Núvol. Al final, però, apareixen els jugadors. M'assec amb dos nois i s'hi afegeix, al cap d'una estona, una noia. Passem dues hores jugant. Els faig preguntes i els resulto sospitós perquè apunto les seves respostes i altres pensaments a la meva llibreta de notes. Un cop aclarit que sóc "premsa", desapareix el recel i el misteri. Un dels nois em comenta que a pocs metres, a les runes del Born CC, hi ha una pedra tallada amb el tauler de l'Alquerque, un joc històric. Decideixo buscar-la un altre dia, perquè quan s'acaba la xerrada, les portes d'accés a les runes estan tancades, ens fan fora directament.

La nit acaba sent llarga però puc enviar [l'article](#) al Bernat, que em respon el correu per tranquilitzar-me, "segur que m'agradarà, bona nit". He buscat la foto de la pedra de què m'ha parlat el company de joc, l'he trobat, l'he retallat i li he enviat al Bernat per si la hi vol afegir. Ho fa. La foto era massa bona com per no fer-ho.

Dijous 21 de Novembre

A les 10:44 del matí ja tinc un correu del Bernat amb la feina per la tarda. Es tracta d'un conte dur i colpidor sobre la violència de gènere titulat "[Del vermell al blanc](#)", de Joan Carles Navarro. A la tarda no cal corregir res, només entrar-lo i editar-lo, que és el que faig.

Després, m'encarrego d'un article que repassa les últimes novetats musicals. Ve a completar un article que vam començar a editar el dimarts 29 d'Octubre i que no vam publicar perquè quan anàvem a fer-ho, ja havia "caducat". Ara incorpora nova informació i aprofitem aquella entrada que teníem a mitges per tancar [l'article](#), finalment titulat "La pròspera tardor de les discogràfiques", de Conrad Dalmau.

Poc convençut, el Bernat em demana si puc revisar un article i dir-li si és prou interessant. La veritat és que la son acumulada, que és mitja tarda i que acabo de dinar a casa els pares, fa que m'estigui adormint. I l'article no em treu la son. Em confessa que és

un favor que li ha demanat una persona propera. Descartem la publicació de l'article perquè "ven una moto".

Sí que és interessant un article que parla de la poesia romanesa que es titula "Habitar la casa dels poetes" escrit per Xavier Montoliu. L'edito i el deixo llest a la safata d'entrada. Encara hi és, crec que el Bernat se'l reserva per un motiu especial.

Avui hi ha l'entrega dels Premis Nacionals de Comunicació 2013. Els lliura l'Artur Mas. Fa una estona ha vingut el Josep Maria, que ara sé que és el director de *L'Avenç*, i han estat xerrant ell i el Bernat. Han comentat l'entrega de premis i el Bernat ha demanat a en Josep Maria si hi aniria, "Sí", i si li podria escriure una petita ressenya, "No". Abans que es confirmin les meves sospites, quan marxa el Josep Maria li comento a en Bernat que em pensava que avui m'enviaria al Born CC a cobrir l'acte del Forges. Em demana si no m'estimaria més anar a l'entrega de premis... però no, els actes solemnes no és que m'agradin gaire. Em diu que d'acord, que vagi al Born CC. L'acte és la següent entrega del Cicle de conferències BornHumor. Com l'última vegada, l'acte és presentat per Manel Lucas, de Minoria Absoluta. I com en el cas de la dels germans Malas i també en l'entrega del Premi Internacional de Novel·la Històrica Barcino, també hi assisteix Toni Soler. Hi ha un seguit de personatges que ens trobem repetidament en aquests actes, per bé que a ells se'ls escapi la meva presència.

L'acte és divertit, la nit torna a ser llarga i, al final, torno a estar satisfet del meu [article](#), que el Bernat publica a l'Speaker's corner. El Bernat em va ensenyar com consultar les lectures dels articles. La ruta és, des de la sessió de Becari: Núvol-Destacats. La segueixo i detecto que el meu article, l'endemà, està entre els més llegits. Em sento molt satisfet. A més, aquesta vegada el Bernat ha respectat el meu títol.

Dimarts 26 de Novembre de 2013

Avui se m'escapa el funicular (ara visc a Vallvidrera) pels pèls i arribo tard a Núvol. Com que estic cansat, trio el laberint per pujar.

M'obre el Bernat, anem fins al despatx i quan hi arribem descobreixo que avui no està sol. L'acompanya l'Agnès, amb qui ens saludem cordialment de manera espontània. El Bernat em diu que m'envia feina i que ells desplacen la reunió a la cuina, que és tot just davant del despatx. Així podré treballar més bé, diu en Bernat.

Obro els dos correus que m'ha enviat i detecto que només un conté un text per entrar. L'altre és buit. Tinc la sensació que avui no és el nostre dia. Cap dels dos no ens lluirem.

Començo a fer feina. L'únic article que puc entrar és un que es fa ressò de la pel·lícula *Wolf Children* (Els nens llop), estrenada en el marc del festival internacional de cinema infantil "El meu primer festival", celebrat arreu de Catalunya. Aquesta vegada costa, perquè l'article està mal escrit, ple de faltes i mancat d'informació imprescindible, com ara detalls sobre el festival o el cinema on es va projectar (els Cinemes Verdi de Barcelona). Cerco tota la informació, marco les faltes en vermell per ensenyar-les-hi al Bernat quan surti de la reunió amb l'Agnès i creo l'entradeta. Com que l'altre correu és buit i el Bernat no acaba, tinc temps. Fullejo Núvol. Entro a un article que parla d'un escalador a qui es fa una entrevista en motiu de la seva participació a una pel·lícula estrenada en el "Festival BBVA de Cinema de Muntanya de Torelló", celebrat en les mateixes dates que "El meu primer festival". M'adono que allà també s'hi ha projectat la pel·lícula *Wolf Children*. Penso que ho podem afegir a l'article. Després li ho comentaré al Bernat.

Tinc temps per adonar-me que avui la Laura es deu haver pintat els llavis de vermell, perquè damunt l'escriptori hi ha una tassa de cafè amb el pintallavis ben marcat.

Truquen a la porta, el Bernat em crida que si puc atendre la trucada que deu ser un missatger. Obro baix, torno cap al despatx però subestimo al missatger, que puja com un llamp per les escales, esquivant el laberint. M'exigeix un segell i el Bernat ha de sortir de la cuina per dir-li que no n'hi han, de segells, a Núvol. Tornem cadascú a la seva habitació.

Més tard, el Bernat acaba la reunió, l'Agnès es despedeix i el Bernat torna. Pel que he pogut sentir, l'Agnès serà una col·laboradora de Núvol ben aviat.

Li ensenyo les faltes de l'article a en Bernat i les corregim gairebé totes. Quant a l'entradeta, no hi està d'acord. Ha de tenir "ganxo", em recorda. Sé que té raó i la modifico. El canvi li agrada. M'he descuidat de la foto, per això. [Sí, avui no és el nostre dia].

Ara sí, m'envia l'altre l'article, que en realitat és la petició d'un matrimoni, a través de la plataforma www.change.org, que ha estat demandat per una marquesa que els reclama un import de 1.800€ en concepte d'una compravenda d'un immoble ubicat en unes terres que eren propietat dels predecessors de la marquesa. El matrimoni demana que s'aboleixi aquest impost, existent des del segle XIII, encara vigent amb la llei a la mà. L'article és curiós, si més no.

Sento que el Bernat parla per telèfon i s'emprenya perquè li tomben un article que ja ha escrit per segona vegada. Diu que s'haurà de passar la nit tornant-lo a fer. Em sap greu, sincerament. [I no, avui no és el nostre dia]

Per últim, m'encarrega retallar (i reescriure, si cal) un article escrit per Francisco Gil, professor d'Esade, que tracta dos temes relacionant-los: xocolata i màrqueting. L'article és molt llarg, gairebé 6 pàgines, i s'ha de convertir en una entrada de màxim dos folis. Em passo una llarga estona fent-ho. Es fan les 19h30 (he estat a Núvol les tres hores establertes) i tant el Bernat com jo tenim ganes de plegar. Li envio la meva proposta de revisió i diu que ja se la mirarà.

Baixem per les escales, sortim al carrer i ens despedim. Demà serà un altre dia.

Dijous 28 de Novembre

Un cop superat el laberint, saludat el Bernat i assegut a la taula auxiliar, començo a treballar. El primer que m'envia el Bernat és una feina una mica bruta. Em demana que converteixi en un document word un post de Jordi Benavente al seu [blog](#) que conté una entrevista que li va fer ell mateix a la traductora Laia Font Mateu. [No he trobat el rastre d'aquest article a Núvol, així que suposo que o bé va desestimar la seva publicació o bé el Bernat el necessitava per una altra cosa]

En segon lloc, m'encarrega entrar una crítica de Xavier Serrahima de l'obra *Violeta*, de Prudenci Bertrana. No m'hi he d'estar gaire estona, atès que el Bernat s'encarregarà de demanar les fotos a l'"Oriol", que entenc que és la persona que té els drets de l'autor. [L'article](#) està llest per ser publicat.

La següent tasca és més entretinguda. El Bernat m'envia un article i em demana que me'l llegeixi i que li comenti si em sembla interessant. Ho faig i li dic que sí, que i tant! La correcció demana una mica de temps però la feina és agraïda. Es tracta d'una crítica d'"Àngels a Berlín", una pel·lícula-documental del director Ferran Llagostera que explica la història de l'Orquestra de la Bona Sort, constituïda per malalts mentals, i la seva actuació a la capital alemanya. En acabar, envio [l'entrada](#) al tauler i queda llesta per ser publicada.

Després em demana que llegeixi i corregeixi un article que parla d'un nou cicle d'exposicions organitzat per l'Escola d'Art de Manresa al voltant del món de la

Il·lustració. Ho faig i li envio. Li fa mandra publicar-lo perquè, segons em diu, li han enviat i demanat, com un favor personal, que el publiqui. És cert que l'article és una mica massa propagandístic. [No em consta que aquest article s'hagi acabat publicant]
Tot seguit, em demana que corregeixi un error contingut en un [article](#) de Matthew Tree (aquest article ha sigut un dels que més visites ha rebut durant tot el 2013 a Núvol). L'autor havia escrit 'einsatzcommando' enlloc d''einsatzkommando' i un lector li ho havia fet saber a través d'un comentari a Núvol. El corregeixo.
Avui tampoc no m'encarrega cap acte per cobrir i li ho agraeixo. Aquesta nit podré sopar tranquil·lament amb la meva parella i demà estaré descansat.

Dimarts 03 de Desembre

Arribo cinc minuts massa aviat, truco a Núvol i ni el Bernat ni els de L'Avenç hi són. Per fer temps, la faig petar amb el manobre que poleix la porta del carrer. Em diu que li han encarregat que ha de quedar que sembli que ha envellit de manera natural. [En quin teatre s'està convertint l'Eixample...]

Un quart d'hora més després, mentre escric un correu al Bernat des d'un banc del Passeig de Sant Joan, el manobre baixa de l'escala i m'avisava que tres o quatre persones han entrat per la porta del costat. Cert. M'obre la Núria, de L'Avenç, amb qui ja tenim certa confiança. Espero sol al despatx de Núvol que arribi el Bernat. Rebo un correu seu: s'ha mort la seva tieta i està enfeinat amb diversos tràmits. Es disculpa per haver-se oblidat de mi però ho entenc perfectament. Em pregunta si vull cobrir un acte aquesta tarda. Li contesto que avui he tingut temps de consultar Núvol i que, llegint [l'article](#) sobre el reporter de guerra Plàcid Garcia-Planas, ja havia sospitat que em demanaria d'anar a cobrir aquesta conferència a càrrec de Garcia-Planas i Oriol Ripoll (a qui vaig conèixer el dia de l'activitat del Triquet del Born perquè n'era l'organitzador) en el marc del Cicle "La vida és joc": "Vida quotidiana durant la guerra" a les 19h30 al Born CC.

Mentrestant, em pregunta si puc fer altres tasques relacionades amb 4 articles que m'envia mentre parlem. [Sospito que deu tenir a mà un iPad, entre d'altres coses perquè s'apropa l'hora d'anar a buscar l'Andreu i s'hi ha d'anar armat correctament]

El primer que m'envia és un article-ressenya de Xavier Díez sobre el darrer llibre de l'escriptor Damià Bardera, que alhora analitza la transcendència de la seva obra en conjunt. Està molt ben escrit i és interessant. Amb poca estona de feina, [l'article](#) està llest per ser publicat.

En segon lloc, el Bernat m'envia un article per entrar escrit per Oriol Ripoll en què s'informa de l'aparició de la figura de la reina al joc dels escacs. S'hi analitzen els motius, el moment històric en què aquest fet es va produir, les cultures on va tenir èxit, que va néixer a València... A banda de corregir les errades (en trobo unes quantes), he de superar els problemes tècnics que acompanyen l'arxiu que m'ha enviat el Bernat. Al document li costa obrir-se i es tanca inesperadament. Al final trobo la solució: faig un "Copiar-Enganxar" del document original en un nou document en blanc. Cerco unes fotos (al final només una acompanyarà l'article) i deixo [l'article](#) llest per ser publicat a la secció "Punt de Llibre".

També, el Bernat m'envia un correu que conté unes fotos que han d'acompanyar un article desat com a "Esborrany" al Tauler. N'hi ha moltes i n'he de triar una o dues. [L'article](#) es titula "masculin/masculin" i és una llàstima o bé que les meves inclinacions sexuals siguin les que són o bé que l'article no es tituli "féminin/féminin". [La feina hagués sigut molt més entretinguda]

Seguidament, he de corregir i pujar un article de l'escriptor i professor Miquel Àngel Marià en què es reflexiona sobre "Escriure i traduir filosofia en català". És un comentari amb motiu de la publicació de *La filosofia com a dissabte*, de Miguel García-Baró. Com és evident, l'article està molt ben escrit i no requereix cap correcció. Fent-li un parell de retocs, pujo [l'article](#) i el deixo llest com a esborrany per a ser publicat.

L'últim regalet d'en Bernat és un article de l'escriptora Roser Vernet sobre l'escriptor Joaquim Soler i Ferret que s'ha de repassar i penjar al tauler amb les fotos que acompanyen el correu amb què el Bernat em fa arribar l'article. Em diu que és urgent i, per tant, prioritari.

Enllesteixo [l'article](#) i marxo cap al Born CC. Novament, la conferència organitzada per Oriol Ripoll (l'altra va ser la dedicada el Triquet) té lloc al Bar el 300 del Born, enlloc de la Sala Moragues. El nombre de públic torna a ser minso però l'acte és entretingut. Arribo tard a casa i, havent sopat, escric la [crònica](#) que envio, ja de matinada, al Bernat. L'endemà me la publica intacta (tot i que torna a modificar-me el títol) i tinc una nova alegria.

Dijous 05 de Desembre

El Bernat i jo ens saludem amb alegria, em comenta que li va agradar la crònica [sap quedar bé] i un cop ja estic assegut amb l'ordinador encès (segueixo portant l'ordinador bo, el meu, perquè encara que pesi més, és indispensable per fer bé la meva feina a Núvol) em comenta que està a punt d'enviar-me la feina per aquesta tarda.

Es tracta d'una trilogia d'entrevistes al voltant del programa de televisió de fa dues dècades de la Televisió de Catalunya *Sputnik*. Les entrevistes són converses de la periodista Anna Maria Iglesia amb Francesc Fàbregas, creador del programa (una mena de pare de l'*Sputnik*), Bruno Sokolowicz, presentador, i Tània Sàrrias, presentadora. Per celebrar els 25 anys d'"Sputnik", Núvol publicarà aquesta sèrie de tres entrevistes. Corregir i editar aquestes tres entrevistes és una feina que em demana molt de temps, tota la tarda de fet, perquè els documents que ens envia l'autora no estan gaire elaborats i, com em confessa el Bernat, tenen un punt de superficialitat. L'Anna Maria és castellanoparlant i ha moltíssimes faltes d'ortografia als documents. Una bona estona després, un cop he afegit les fotografies que l'autora mateixa ens ha fet arribar, envio al tauler l'entrada amb [l'entrevista](#) a Francesc Fàbregas, la de [l'entrevista](#) a Bruno Sokolowicz i, finalment, la que conté [l'entrevista](#) a Tània Sàrrias.

Només he tingut aquesta tasca avui però n'he tingut prou. Mentre treballava, el Bernat em comenta que a Twitter, Núvol està a punt d'arribar als 11.111 seguidors. Diu que prepara un petit regal per al tuitaire que assoleixi aquesta efemèride.

Surto amb el cap com un timbal després de la sessió d'*Sputnik* d'aquesta tarda.

Dimarts 10 de Desembre

Arribo a dos quarts de cinc (sé que tinc feina al vespre i ja hem quedat així amb el Bernat) i la porta del carrer és oberta de bat a bat. Enlloc de trucar, faig la xerradeta amb el manobre, que ja té gairebé enllestida la porta. Només li han demanat de mantenir-la per fora, em confessa. [Una mostra més d'en què s'està convertint l'Eixample]

Pujo i m'obre el Bernat, que avui està radiant: Núvol ha publicat un [article](#) que ha superat les 20.000 visites! És una notícia agredolça perquè això ha sigut possible per la mort de Ramon Julibert, "el senyor que cantava òpera al metro". L'article de Dolors Boatella només s'ha publicat a Núvol i Vilaweb i l'èxit ha sigut enorme. De fet, aquest acabarà sent [l'article més llegit](#) de l'any a Núvol, juntament amb [l'article](#) de Joan Maria Minguet titulat "Bibiana Ballbè com a símptoma o la cultura de la riota". També, comentem [l'article](#) dedicat a Jordi Busquets, seguidor 11.111 de Núvol a Twitter.

Avui la tarda serà entretinguda, penso, quan truquen a la porta i és la Vicki, becària de Núvol per la branca d'Humanitats, amb qui ja vaig coincidir a la cuina de Núvol fa un parell de mesos, a l'inici del nostre camí al digital de cultura. Entra al despatx, ens saludem, parlem tots tres de l'èxit de l'article sobre Bibiana Ballbè (bàsicament de les males llengües, que afirmen que és on és per ser amant d'Albert Om, primer, i de Ferran Mascarrell, en l'actualitat) i, quan ja m'he girat d'esquenes per treballar, sento que el Bernat li demana a la Vicki si li vindria de gust anar aquesta nit al teatre amb un acompanyant, que té dues entrades a la seva disposició. [El dia que ens vam conèixer, Bernat, em vas suggerir que potser aniria algun dia al teatre a cobrir alguna representació i estem a Desembre i encara espero... i davant meu, bé, d'esquenes a mi, li ho proposes a la Vicki?!]

Ella i el Bernat marxen a la cuina, per "deixar-me treballar" tranquil. El Bernat em diu que tinc a la bústia de correu tres articles per entrar a l'Speaker's Corner. [Un cop són dins la cuina, sento com el Bernat li diu a la Vicki que no es tracta ben bé d'una representació, sinó d'un assaig, i que si podrà fer-ne una crònica. Tot i així, estic empenyat. En la meua estada a Núvol, només he rebut un got d'aigua que em va oferir un dia la Laura, cap cafè de la màquina Dolce Gusto que tenen a la cuina, per bé que sigui de L'Avenç, ni res per menjar. Va, home! Si fins i tot Bernat, em vas prometre que em regalaries l'exemplar del llibre "La frontera invisible" que corria per la teva taula i tampoc!]

El primer [article](#) és una crítica del darrer llibre de poemes de David Caño. El segon [article](#) ressenya un poemari de Lluís Calvo i el tercer [article](#) es fa ressò del darrer recull de poemes de Meritxell Cucurella-Jorba. Tots tres llibres són publicats per Edicions Terrícola. La feina m'ocupa més temps del previst perquè cal entrar els autors a la base de dades de Núvol, contràriament a les indicacions inicials del Bernat, que m'havia assegurat que ja en formaven part. No recordava com es feia per a que les entrades apareguin a la secció Speaker's Corner i aprofito un moment que el Bernat surt de la cuina per demanar-me si tot va bé per preguntar-li-ho. Es tracta de clicar damunt una casella titulada "Opinió".

Quan marxa la Vicki, a la que saludo menys efusivament que quan ha entrat [sí, et tinc enveja], el Bernat torna al despatx i em demana que retalli i insereixi una foto que m'envia per correu. És de Raimon Obiols i ha d'acompanyar-ne una altra de Jordi Pujol a [l'article](#) "Jordi Pujol vs. Raimon Obiols". Ho faig amb l'ajuda de l'aplicació ImageWell que em va regalar el Bernat, evidentment.

Per últim, he d'entrar una nota de premsa que parla de l'Orquestra Integrada, que està formada per joves músics de Barcelona, amb i sense diversitat funcional (discapacitat), i que és un projecte de l'associació ARTransforma. Corregeixo les faltes i edito l'entrada i deixo [l'article](#) llest per ser publicat. Quant a l'edició, l'únic entrebanc ha sigut canviar el format de les fotos que havien d'acompanyar l'article. El Bernat m'ensenya com n'és de fàcil amb l'ImageWell i ràpidament canvio les fotos de format .png a .jpg.

Es fan les 19h i ens despedim. Ahir el Bernat em va enviar un correu demanant-me de cobrir un [acte](#) aquest vespre. Es tracta d'una conferència d'en Màrius Serra al Born CC.

No m'ha agradat mai gaire a mi, el Màrius Serra, però hi vaig encantat. Sé que m'espera una nit llarga però igualment, gaudeixo del meu rol de cronista. A més, la possibilitat de guanyar els dos exemplars més antics de la biblioteca de Màrius Serra és un afegit prou atractiu.

[De camí del Born CC paro a fer una cervesa en un bar de moda del barri i reflexiono sobre la meua estada a Núvol. Penso en si, en realitat, no estaré empenyat amb el Bernat perquè s'acaben les pràctiques. En qualsevol cas, la rabieta d'aquesta tarda no formarà part del meu record del meu pas per Núvol, que haurà estat una experiència enriquidora, sense cap mena de dubte. A més, el Bernat em cau molt bé i ha sigut un bon tutor. Això no treu que esperés rebre alguna invitació per al teatre...]

Ben entrada la nit, envio la [crònica](#) de l'acte a en Bernat.

Dimecres 11 de Desembre

Rebo un correu d'en Bernat en què em reenvia un comentari del mateix Màrius Serra sobre el meu article. No m'agrada el to amb què comenta les meves imprecisions. Es veu que vaig escriure malament les paraules "moxolina" i "bigorrada", que es deien en català del 1700. Em pregunto com podríem saber que s'escriuen així i no pas "Moxolina" i "Vigorrada", que és com jo les havia escrites, si en aquella època la nostra llengua no estava pas normalitzada.

En qualsevol cas, corregeixo les faltes i li torno a enviar l'article corregit. Novament, el Bernat em canvia el títol.

Dijous 12 de Desembre

A migdia rebo un correu d'en Bernat demanant-me si podré assistir a un acte al Born CC. Es tracta de la tercera conferència del Cicle BornHumor a càrrec dels humoristes xilens Sergio Marras i Guillo. Em replantejo la segona part del dia i li dic que sí. Aquestes xerrades acostumen a ser divertides.

Això sí, li demano de tornar a quedar a dos quarts de cinc perquè així tinc temps de dinar amb tranquil·litat.

Es fa l'hora i supero el laberint amb agilitat. Quan arribo al despatx, el Bernat ja m'ha enviat la feina del dia. Primer corregeixo (és un dir) i edito un [article](#) d'Isidre Grau que, en realitat, és un conte (un molt bon conte). La feina és divertida, per tant.

També he d'entrar un article que parla de la segona i última sessió del curs "El comissariat i la gestió d'exposicions", organitzat per l'Associació Catalana de Crítics d'Art (ACCA) al Cercle Artístic Sant Lluç. La part més feixuga d'aquesta tasca és triar i editar les fotos que acompanyen l'article, que no conté gaires faltes d'ortografia, perquè, entre d'altres coses, hem d'esperar que ens les enviïn per correu. Un cop rebudes i afegides, deixo llest [l'article](#) per ser publicat.

A més, entro un [article](#) que ressenya la representació teatral de la nit anterior a la Sala Tete Montoliu de l'Auditori en homenatge a la figura de Pauline Viardot.

Seguidament, em toca entrar una entrevista d'Anna Maria Iglesia al dramaturg Juan Mayorga. [Només recordant que ella mateixa és l'autora de les entrevistes als

protagonistes d'*Sputnik* la correcció de les quals tanta feina van necessitar, m'entren calfreds i esgarrifances en pensar la feinada que m'espera]
Una bona estona després deixo [l'article](#) llest al tauler.

Dilluns 16 de Desembre

Rebo una invitació del club de joc El triquet del Born per assistir l'endemà a la tercera reunió del club. Li comento al Bernat que no hi podré assistir i que si podem canviar la jornada de demà per la de divendres, perquè és l'última setmana abans de les vacances de Nadal i demà a la tarda tindrè reunions de feina (la primera avaluació del curs a l'Institut Rubió i Ors). Em respon que perfecte, perquè ell és a Chicago (sí, el Chicago dels Estats Units d'Amèrica) amb la seva filla i no torna fins dimecres.

Dijous 19 de Desembre

Rebo un correu del Bernat demanant-me d'assistir a l'acte del Cicle BornHumor al Born CC enlloc d'anar a Núvol aquesta tarda. Li dic que perfecte, així acabaré d'enllestir un parell de coses de la feina abans d'anar cap al Born CC a les 19h30.

Cobreixo la conferència "Humor i conflicte al País Basc" a càrrec de Javier García de Vicuña, el creador i director del programa de la televisió basca *Vaya Semanita*, que havia estat recomanada amb entusiasme per l'humorista Forges en la seva conferència del dijous 21 de Novembre.

Com que plou, acudeix poc públic i l'acte resulta una mica descafeïnat. No hi assisteixen ni el Toni Soler ni l'Enric Calpena ni altres il·lustres espectadors habituals d'aquest cicle. Arribo a casa, sopo i escric la [crònica](#), que envio al Bernat, que me la publica sense canviar-ne el títol [per fi].

Divendres 20 de Desembre

En aquest final d'etapa, sospito que ni al Bernat ni a mi ens agraden els acomiadaments. Quedem que avui, últim dia de la nostra relació director-becari, treballaré des de casa. Em truca, em diu que ha tingut molta sort amb mi i que em trobarà a faltar. Quedem que, avui, treballarem a distància amb l'ajuda d'Internet.

La primera tasca que m'envia és un article de Jordi Artigas sobre la 37ena edició del Festival Internacional de Cinema de Animaçao (CINANIMA) celebrada a Espinho, al nord Portugal. Com que l'autor és una persona d'avançada edat, l'article conté moltes faltes, però és molt interessant i és un plaer corregir-lo. Tinc permís per corregir tot el que cregui necessari. Quan està fet, deixo [l'article](#) llest al tauler.

En segon lloc, el Bernat em demana editar i entrar un article que no cal corregir perquè està molt ben escrit. És de la periodista Montserrat Garcia Ribas i parla d'una antologia del poeta rus Aleksander Kúixner a càrrec de Xènia Dyakonova. [L'article](#) queda llest per ser publicat un cop afegeixo les fotos que m'envia el Bernat en un altre correu.

He dedicat molta estona al primer article i, un cop acabat el segon, han passat les tres hores establertes. Acabem la nostra relació semiprofessional amb un concís "Llestos!".

Assegut a la cadira, cansat, acabo les pràctiques a Núvol i començo les vacances de Nadal, satisfet. He treballat per a un diari del segle XXI, digital, dirigit per una persona molt capaç, molt intel·ligent, amigable, divertida, comprensiva, flexible i culta que m'ha ajudat a créixer com a persona i a aplicar a la pràctica els coneixements apresos durant la carrera. M'ha publicat [13 articles](#) i m'ha transmès confiança, que és una de les coses que més valoro en les persones amb què em relaciono.

Personalment, considero que l'experiència ha sigut un èxit, per a totes tres bandes: l'estudiant, la universitat i l'empresa. Des d'aquestes últimes línies, m'agradaria donar les gràcies a Roger Canadell, a Josep Camps i a Bernat Puigtobella.

Annex II - Articles propis publicats a Núvol

Article 1

Jordi Pujol inaugura el cicle Herois de 1714 al Born CC

Guillem Rigol. Barcelona. / 8.10.2013

Aquest dijous 10 d'octubre s'inaugura al Born Centre Cultural el cicle Herois de 1714 coordinat pel periodista Enric Vila. Aquesta primera sessió consistirà en un diàleg entre l'historiador Joaquim Albareda i Jordi Pujol, president de la Generalitat.

El proper dijous 10 d'octubre, a dos quarts de vuit de la tarda, el Born Centre Cultural iniciarà el cicle de conferències Herois de 1714. El cicle, que s'allargarà fins al setembre de l'any que ve, mirarà d'anar explicant la guerra de Successió a través de la vida i obra d'una dotzena de figures representatives del conflicte. Totes les sessions tindran com a protagonistes un polític i un historiador. "Ens agradaria que aquestes sessions servissin per crear un espai de trobada entre la història i la política", afirma Enric Vila. "El moment em sembla que ho porta, no només per l'ambient que viu Catalunya sinó també perquè en certa manera estem assistint a la descomposició de l'Europa que va segellar la pau d'Utrecht".

El cicle es proposa situar Catalunya al món a través d'aquesta guerra que va significar el final d'una idea d'Europa i va obrir les portes a un nacionalisme que va portar a dues guerres mundials devastadores. També reflexionar sobre la relació de Catalunya amb la hispanitat i amb el mediterrani. Enric Vila ha programat aquests col·loquis amb la voluntat de presentar el gran quadre èpic de la guerra de Successió a través de temes monogràfics que permetin explicar-ne un aspecte a través d'una figura concreta. En aquesta primera sessió s'abordarà un intel·lectual estadista com Feliu de la Peña un precursor de la idea catalana d'Europa o del Mediterrani.

Narcís Feliu de la Peña i Farell, nascut a Barcelona el 1646 en una família originària de Mataró, home de lletres i d'una cultura profunda, va esdevenir advocat tot i que els seus projectes es van orientar a crear una relació diferent del Principat de Catalunya amb la monarquia espanyola. El 1683 entrà a formar part oficialment de la Junta del Comerç creada a la Cort de Madrid el 1680 i va escriure dues obres molt significatives en què defensava les corporacions catalanes i la creació de grans projectes comercials. En la seva etapa com a polític, una vegada iniciada la guerra de Successió (1701), esdevingué un incansable partidari austriacista, causa per la qual va publicar el 1709 els *Anales de Cataluña*, una història del Principat en tres volums. Narcís Feliu morí el 1712 a Barcelona, per tant no va viure la derrota del 1714 i l'intent de desnacionalització

catalana del decret de Nova Planta (1716). [Segons Jordi Pujol](#), Feliu de la Peña va ser el primer català que representava aquella que després hauria estat la seva política: la recerca d'una relació igualitària entre Catalunya i Espanya en la qual la diversitat catalana fos sempre respectada.

“Ara es diu molt que el nacionalisme s’inventa la història, que ens inventem la història. Aquí també es tractarà de fer veure que no ens inventem res, i que en tot cas el que pot passar és que alguna vegada ens equivoquem o interpretem els fets des d’una centralitat catalana que fins ara s’ha expressat de forma molt tímida”, diu Enric Vila. Amb aquest plantejament, es proposa fer emergir punts de vista que per raons ideològiques no s’havien tocat gaire i que poden resultar sorprenents.

Calendari de col·loquis del cicle Herois de 1714

Feliu de la Peña. L’intel·lectual estadista. Amb Joaquim Albareda i Jordi Pujol. Tema: l’Holanda del mediterrani. 10 d’octubre de 2013

Josep i Miquel Pinós. L’aposta de 1705. Amb Antoni Simon i Oriol Junqueras. Tema: La classe dirigent catalana (5 de desembre)

Pere Anton Veciana. El botifler esforçat. Amb el conseller Puig i Àngels Casals. Tema: La repressió. (9 de gener de 2014)

Sebastià Dalmau. L’heroi discret. Amb Rosa Maria Alabrús i Miquel Calçada. Tema: la burgesia catalana. (23 de gener)

El General Basset. L’heroi revolucionari. Amb Agustí Alcoberro i David Fernández. Tema: la corona d’Aragó i els Països Catalans. (6 febrer)

Pau Ignasi de Dalmases. l’ambaixador il·lustrat. Amb Neus Ballbé i Ramon Tremosa. Tema: Europa i Catalunya. (20 de febrer)

Francesc de Castellví. El cronista exiliat. Joaquim Nadal i Enric Juliana. Tema: El patriotisme català i la construcció de l’Estat espanyol modern. (3 abril)

Manuel Desvalls. El guerrer immortal. Amb Francesc Xavier Hernández Cardona i Ferran Estruch i Torrents (10 o 24 d’abril). Tema: la guerra i l’exèrcit català

Arxiduc Carles. El rei benevolent. Amb Alfred Bosch i Francesc Homs. Tema: espanya i la monarquia. (8 de maig)

Rafael Casanova. L’heroi de Palla?. Amb Sánchez Piñol i Artur Mas. Tema: Catalunya i els seus herois. (pendent de buscar data)

Rafael Moragues. El represaliat. Amb Jaume Clotet i Jaume Ciurana. Tema: els màrtirs de la pàtria (29 maig)

Article 2

Herois de 1714: primer assalt

Guillem Rigol. Barcelona./ 11.10.2013

El Born Centre Cultural va acollir ahir al vespre la primera conferència del cicle Herois de 1714 a càrrec de l’historiador Joaquim Albareda i del president Jordi Pujol i que va girar al voltant de la figura de Feliu de la Peña, “l’intel·lectual estadista català”.

Construït damunt la Barcelona del 1700 però envoltat de turistes atrafegats en descobrir la Barcelona estereotipada i compartint barri amb restaurants, bars, tendes de moda i hostals els treballadors dels quals no parlen català, el nou espai barceloní El Born CC ha nascut amb l'objectiu d'esdevenir un nucli cultural des del qual expandir la història catalana. Amb aquest motiu, el periodista Enric Vila va aplegar ahir els dos convidats, que van refrescar la memòria col·lectiva recordant qui va ser Narcís Feliu de la Penya. L'aforament màxim ofert va ser l'adequat per acollir, còmodament, el centenar de persones que no van omplir la Sala Moragues. Per torns successius de vint minuts, Albareda i Pujol van destacar que Feliu de la Penya va ser un economista *avant la lettre*. En efecte, del que més es va parlar ahir va ser d'economia. Feliu de la Penya va ser un defensor del lliure comerç i, alhora, del procés d'industrialització de Catalunya. Va fundar companyies navals amb l'aspiració de comerciar amb la resta del món i va criticar el rei i els ministres borbònics per legislar contra el comerç. De fet, com va recordar Albareda, Feliu de la Penya era un austriacista convençut que es decantava per emmirallar Catalunya amb Holanda.

Davant d'una audiència compromesa, entre la qual eren majoria els assistents d'avançada edat (encara que també hi havia algun estudiant), el president Pujol va reconèixer ser seguidor de les idees mercantilistes de Feliu de la Penya, al qual va situar a l'origen d'una línia ideològica que inclou, entre d'altres, a Víctor Balaguer, Francesc Cambó, els federalistes, els republicans, Salvador Espriu o Vicens Vives. Ell mateix va confessar que, en una conversa recent amb l'advocat Miquel Roca, els dos ex polítics van preguntar-se "què ens han d'explicar a nosaltres de terceres vies?" i que les tesis de Feliu de la Penya van inspirar l'exitós eslògan de Convergència i Unió "El nostre món és el món".

Com a anècdota, una relliscada del president, que va llegir uns passatges dedicats a Feliu de la Penya extrets d'un llibre seu que va afirmar, repetidament, que havien sigut escrits durant la seva estada a la presó l'any 1982. Li va costar detectar que, en realitat, l'havia escrit vint anys abans, però finalment es va corregir. I és que ja se sap que la memòria és una cosa delicada.

Article 3

50 anys de La Galera: l'hora dels il·lustradors

Guillem Rigol. Sa Il·lustríssima / 20.10.2013

Fins el 7 de gener es pot visitar a la Biblioteca Jaume Fuster de Barcelona l'exposició que commemora els 50 anys de l'editorial La Galera. Aprofitant aquesta efemèride, l'editorial ha preparat una sèrie d'actes per acompanyar l'exposició, el darrer dels quals va tenir lloc el passat dijous 17 d'octubre a l'Auditori de la mateixa Biblioteca, en què es van aplegar sis professionals il·lustres del sector, com són Ignasi Blanch, Òscar Julve, Jordi Lafebre, Meritxell Ribas, Pedro Domínguez i, sobretot, Pilarín Bayés.

Sota el lema "laGalera50. Cada dia més grans. Cada dia més joves", l'editorial ha pretès condensar la seva essència en aquesta exposició comissariada per Joaquim Noguero. Qui la visiti podrà trobar, entre d'altres petits tresors, il·lustracions publicades per

l'editorial, els llibres que les inclouen, joguines, peluixos, decorats, vídeos, primeres edicions i, fins i tot, un còpia original d'un dels primers rebuts pagats per l'editorial. En tractar-se d'una editorial dedicada a publicar literatura infantil i juvenil de qualitat, és una bona ocasió perquè la mainada visiti la seva primera exposició. Nogensmenys, els adults que els acompanyin també passaran una bona estona.

Aquest semblava ser el propòsit de Pilarín Bayés, invitada estrella de la taula rodona, que, com sempre, va aconseguir arrencar somriures d'aquests nens grans que som els adults. Des del principi es va proposar encongir-nos. Graciosament habillada, tocada amb un barret rosa, Pilarín Bayés va donar una lliçó de compromís vital amb el seu ofici, que no és altre que el de fer gaudir els nens amb els seus dibuixos.

L'acte va tenir com a música de fons els crits i les rialles dels infants, que envoltaven la biblioteca al nou espai Lesseps, i que, més silenciades, també eren presents dins l'exposició i durant la conferència.

Tots els convidats tenen clar que l'única manera de prendre's seriosament la vida és amb humor i cada intervenció, entre anècdota i anècdota, va fer riure l'audiència, ajudant-la a retrobar el nen que vam ser i que tots portem dintre.

Rient rient, va quedar clar que l'ofici d'il·lustrador està mal pagat, que és insegur, que és vocacional i que és una feina poc valorada, perquè ningú no dubta de la major importància de la feina de l'autor. Malgrat que per a Pilarín Bayés el cervell d'un autor sigui un jardí preciós pel qual la il·lustradora té el privilegi de poder-s'hi passejar, tots van estar d'acord que quan coincideixen un bon il·lustrador i un bon autor, la feina d'un complementa la de l'altre.

Perquè els assistents es fessin una idea de l'ofici, Pilarín Bayés també va confessar que mai li ha dit a un autor, "confita't aquest treball, que em sembla una merda!". En escapar-se-li la paraulota, ràpidament va corregir-se, "perdoneu, que hi ha nens a la sala".

A fe de Déu que la sala n'era plena! Fins i tot hi havia el nen despistat, un de cinquanta anys, descabellat, que va marxar abans que s'acabés l'acte perquè es pensava que la xerrada anava del moviment intel·lectual de la Il·lustració.

Article 4

Una companyia de teatre minúscula

Guillem Rigol. Born Centre Cultural. / 8.11.2013

Ahir al vespre, a la Sala Moragues del Born CC, els germans bessons Ahmed i Mohamed Malas, actors còmics sirians exiliats, van oferir la primera de les quatre conferències programades dins el Cicle "BornHumor. Humor en temps difícils".

Els Malas Twins són una companyia de teatre minúscula. Tant, que el Llibre dels rècords Guinness considera que l'escenari d'una de les seves primeres creacions (el dormitori de casa seva, d'un metre quadrat) és el més petit on s'ha estrenat mai una obra teatral. En concret, els germans Malas hi van representar més d'un centenar de funcions, tot i que inicialment només n'havien programat una desena.

A l'empara de la productora Minoria Absoluta (l'acte va ser presentat per Manel Lucas i entre el públic hi havia, entre d'altres, Toni Soler, Cesc Casanoves i Francesc Escribano), Ahmed i Mohamed Malas van explicar amb so, imatges i vídeos i ajudats d'un projector,

la seva curta però intensa trajectòria amateur i professional des dels seus inicis, gairebé naïfs, fins al seu exili forçat actual, passant per la presa de consciència de la necessitat de comprometre's socialment.

Corprèn l'atreviment d'intentar fer humor en unes condicions tan difícils. El fet d'intentar-ho és admirable per si mateix. Ambdós germans han estat perseguits, empresonats i torturats pel govern del seu país. Les seves bromes no fan gràcia a Bashar al-Assad. I ahir, no van arribar de gaire bon humor, al Born. Estan en guerra, com tothom a Síria. Ells lluiten per la llibertat.

Tanmateix, ells mateixos reconeixen que, al seu país, no han criticat mai obertament el president sirià. Això seria un suïcidi, van dir. Gestualment, van confessar la manera com alguns amics seus han perdut la vida a mans del règim sirià. Amb tot, ahir es van despatxar a gust amb al-Assad. En acabar la conferència, tensa des del principi, van alçar-se per mostrar a una audiència sorpresa fotos de víctimes mortals d'aquesta guerra.

Malgrat que va ser necessària una traductora de l'àrab a l'anglès i un traductor de l'anglès al català, que El Born CC posés a disposició dels assistents uns auriculars per seguir el guió, que els assistents paguessin l'entrada, que costava 3€, i que els artistes haguessin de viatjar més de 1000km des de Reims (seu del seu exili) fins a Barcelona, el seu missatge va calar profundament.

En finalitzar la conferència, i després d'un llarg i sincer aplaudiment, a tots ens va costar sortir al carrer per tornar a mirar-nos el melic.

Ahir l'humor va ser pres seriosament. És l'arma particular dels germans Malas, que van guanyar una batalla i que somien en tornar a actuar, algun dia, als carrers de Damasc.

Article 5

La Barcino de Lindsey Davis

Guillem Rigol. Born Centre Cultural. / 13.11.2013

Tres van ser les activitats ofertes en la segona jornada de la primera edició de la setmana que l'Ajuntament de Barcelona, a través del Born CC, dedica a la Novel·la Històrica de l'onze al setze de novembre. Guillem Rigol hi va ser present i en fa la crònica a Núvol.

En primer lloc, ahir dimarts 12 de Novembre vam poder assistir a la taula rodona titulada "La novel·la històrica gràfica" que va aplegar els autors gràfics Lluís Juste de Nin, Oriol Garcia Quera i Eduard Torrents i que va ser moderada per Jaume Capdevila (KAP). Tots van reivindicar la seva professió, proposant que s'utilitzi el terme "novel·la gràfica històrica" per referir-se als seus treballs. Els autors també van reclamar que es normalitzi aquest terme (que engloba tota la seva activitat), de la mateixa manera que a França es parla de "roman graphique" o als Estats Units de "Graphic novel".

En segon lloc, El Born CC va ser el punt de sortida d'un "Passeig per la Barcelona de Marcus Didius Falco" que va finalitzar al Saló de Cent de l'Ajuntament de Barcelona, on

es va celebrar el “Lliurament del Premi Internacional de Novel·la Històrica Barcino” a l’escriptora britànica Lindsey Davis.

Entremig, l’itinerari pretenia situar els assistents a la Barcelona de fa 2000 anys. El Museu d’Història de Barcelona (el MUBA) va ser el punt d’aturada durant el recorregut pels carrers històrics de Barcelona. Allà, Judit Urbano, Doctora en Història de l’Art per l’Universitat de Barcelona, va guiar els passejants pels vestigis de Barcino. Els va ensenyar les restes d’una fàbrica de Via Laietana, que exportava els seus apreciats vins arreu de l’Imperi Romà, i que eren condimentats amb sal, mel (el sucre ens el van descobrir els àrabs), herbes aromàtiques i, fins i tot, amb marbre. A més, els va donar a conèixer les sales on es rentava la roba amb orina de cavall, rica en amoníac, i també aquelles on es preparaven les salaons, així com els terres que gaudien de calefacció. De fet, Judit Urbano va recordar que Falco, el protagonista de l’exitosa sèrie de novel·les històriques de Lindsey Davis, s’ha de posar unes sandàlies als peus per no cremar-se’ls en trepitjar els terres dels frigidarium. També que, entre d’altres coses, Falco viu en una insula, senyal que no era ric i no podia tenir un domus, i aprecia els garum, que Judit Urbano considera com els predecessors dels avècrem.

Després de la visita, es compartia la sensació que, com diu la mateixa Lindsey Davis, no hem de menystenir cap civilització antiga. Aquest respecte pel passat i, alhora, la qualitat literària de la seva obra, han sigut reconeguts amb aquest I Premi Internacional de Novel·la Històrica Barcino, que se li ha atorgat a mode de reconeixement de la seva trajectòria literària.

Precisament, el tercer acte d’ahir va ser l’entrega del premi, honor que va recaure en Jaume Ciurana, Tinent d’Alcalde de Cultura. En aquesta primera edició de Barcelona Novel·la Històrica el jurat, compost pel catedràtic d’Història Contemporània de la Universitat de Barcelona, Joan Villarroya; el periodista i escriptor Jacinto Antón; la novel·lista Maria Mercè Roca; el comissari del Tricentenari BCN, Toni Soler, i el comissari de Barcelona Novel·la Històrica, Enric Calpena, que fa de president del jurat, després d’avaluar diverses possibilitats, ha decidit per unanimitat atorgar el premi a la novel·lista Lindsey Davis, pel conjunt d’una obra ben documentada, centrada principalment en l’Imperi romà del segle I després de Crist.

L’autora premiada va honorar el Premi Barcino amb la seva assistència a l’acte i va confessar que li havia fet molta il·lusió, entre d’altres coses, perquè quan va començar a escriure la saga de Falco va haver de combatre la creença que no hi havia espai per a la novel·la històrica. Vint-i-cinc anys i vint novel·les després, queda clar que sí que n’hi ha. El repte ara és aconseguir que aquest I Premi Internacional de Novel·la Històrica Barcino no sigui una simple anècdota històrica i que, un cop destapada la caixa de Pandora amb la inauguració del Born CC, aquest certamen acabi esdevenint, amb el pas dels anys, un referent literari al nostre país.

Article 6

Edward Rutherfurd també llegeix

Guillem Rigol. Born Centre Cultural. / 15.11.2013

En el marc de la commemoració dels fets de 1714, el Cicle “Barcelona Novel·la Històrica” va programar ahir a la tarda l'esdeveniment més mediàtic del dia: la taula rodona “El Novel·lista Lector”, que va aplegar a la Sala Moragues del Born Centre Cultural al polifacètic periodista Víctor M. Amela, que acaba d'iniciar-se com a escriptor de novel·la històrica amb *El càtar imperfecte*, a l'escriptor Jordi Mata, autor d'una llarga trajectòria amb obres com *La segona mort de Shakespeare* i *Un cadàver exquisit*, sobretot, a l'escriptor anglès Edward Rutherfurd, un dels grans noms internacionals, amb novel·les com *London*, *New York* i la recent *Paris*.

Curiosament, no se'ls va convidar a l'acte només per la seva qualitat d'escriptors, sinó perquè donessin a conèixer la seva vessant lectora.

Així, després de fer gala del seu humor anglès tot assegurant que dedica tant de temps a la recerca que no li queda temps per llegir, Rutherfurd va reivindicar els clàssics anglesos, amb William Shakespeare i Jane Austen al capdavant, l'escriptor escocès Sir Arthur Conan Doyle, creador del famós detectiu Sherlock Holmes però també l'escriptora japonesa del segle X Murasaki Shikibu. Sobretot, però, va reconèixer que la Bíblia és la seva principal font d'inspiració per la seva intensitat literària i també que l'inspiren les produccions èpiques cinematogràfiques.

Per la seva banda, Víctor M. Amela, que venia de la xerrada anterior “La Novel·la històrica que no passa per Barcelona”, va recordar una cèlebre frase de Salvador Dalí, que va afirmar que “l'ultra-local és el més universal”, per indicar que li interessa la literatura de territori. Tanmateix, per escriure la seva primera novel·la històrica, Amela va reconèixer que s'ha realitzat “transfusions històriques” llegint llibres d'historiadors i que la seva Bíblia particular ha sigut una traducció de la confessió de 12 testimonis càtars condemnats per la Inquisició traduïda del llatí al francès per Jean d'Ivernois, empresa a la qual l'autor francès va dedicar la seva vida. De fet, Amela va assegurar que, com a novel·lista, ha gaudit omplint els buits que deixa la documentació històrica, la qual, va dir de passada, existeix sovint gràcies al relat dels mateixos botxins. També, va fer saber que el seu autor de capçalera ha sigut Walter Scott, considerat el pare de la novel·la històrica, i que, segons ell, la Inquisició ha sigut el millor entrevistador que hi ha hagut mai.

Jordi Mata va explicar que, per a ell, una novel·la és una gran mentida construïda a base de petites veritats. Per tant, procura dotar les seves novel·les amb un rigor històric extrem. Per a ell, una relliscada d'aquest tipus desacredita qualsevol pretensió de novel·la històrica. A més, va citar a Alexandre Dumas com el seu autor de referència.

Tots tres escriptors van estar d'acord amb què tot just s'està reescrivint la història (gran part de la qual ha estat llargament ocultada), ja que la novel·la històrica com a gènere literari no té més de 200 anys. També, tots tres autors van defensar que es tracta d'una activitat perillosa, perquè és intrínsecament propagandística. Tot i la voluntat de construir una història des de la imparcialitat, l'escriptor de novel·la històrica, inevitablement, pren partit.

Tanmateix, Rutherford va advertir que, a l'hora d'escriure, cal anar amb molta cura de no inventar la història. Malgrat tot, també van defensar que el novel·lista històric ha de trencar amb les tradicions injustes, com ara el rebuig a jueus, negres o dones, tan freqüents en la història de la literatura.

Per als tres autors, la principal dificultat d'escriure novel·la històrica és la d'intentar pensar com ho feien els personatges de l'època i no pas com una persona de la nostra era. També, que els personatges adquireixen vida pròpia, "alguns rebutgen morir, s'aferren a la vida", va assegurar Edward Rutherford, el qual va finalitzar la seva intervenció tal i com l'havia començat, amb humor anglès: va afirmar que el personatge principal de tota novel·la històrica és l'editor i, com a exemple, va explicar l'anècdota de la seva primera editora, que va decidir instal·lar-se a casa seva i dormir al seu sofà fins que Rutherford li va entregar la novel·la encarregada al cap d'una setmana.

Per últim, l'acte, entre el públic del qual hi havia la presidenta d'Òmnium Cultural, Muriel Casals, va finalitzar amb l'esperada resposta a la pregunta de si Edward Rutherford escriurà una novel·la històrica ambientada a Barcelona. La resposta, servida en clau anglesa, va ser que Barcelona és la ciutat top d'entre les ciutats que li han demanat de ser protagonistes de la seva propera novel·la.

Article 7

Fora muralles: la Novel·la Històrica no barcelonina

Guillem Rigol. Born Centre Cultural. / 15.11.2013

Malgrat portar per títol "Barcelona Novel·la Històrica", el Cicle comissariat per Enric Calpena dedicat als fets de 1714 ha volgut sortir fora muralles, tot i que només hagi sigut de manera literària. Ahir dijous, a dos quarts de cinc de la tarda, a la Sala Moragues del Born Centre Cultural, l'escriptor David Martí, autor de *Les bruixes d'Arnes*, va moderar la taula rodona "La Novel·la Històrica que no passa per Barcelona", que va comptar amb la participació dels escriptors Carles Terès, autor de *Licantropia*, Miquel Esteve, autor d'*El Balphomet* i la taula esmaragda, una història trepidant, Octavi Serret, llibreter i Premi Nacional de Cultura 2009, Francesc Miralles, autor d'*El secret de Picasso* i que va arribar tard, i Víctor Amela, en qualitat d'autor d'*El càtar imperfecte* i que va arribar abans d'hora, ja que se l'esperava per la següent taula rodona.

L'objectiu principal d'aquest acte va ser transmetre la idea que, sortosament segons el Comissari del Cicle, Enric Calpena, no tot passa per Barcelona. Així, el debat va focalitzar l'escenari de les novel·les dels escriptors convidats, els quals van acceptar amb gust la denominació d'*autors ebrencs*. A tots els uneix l'amor per les Terres de l'Ebre i el Matarranya. Tanmateix, els convidats van apuntar la universalitat dels temes de les seves novel·les com una de les claus del seu èxit. També, van reconèixer que la moda actual per la *novel·la landscape* els ha beneficiat. Es tracta d'un subgènere que té com a element principal un escenari impressionant i que inclou novel·les de l'estil de *Memòries*

d'Àfrica o, més recentment, la trilogia de l'escriptora alemanya Sarah Lark, iniciada amb *Al país del núvol blanc*.

D'altra banda, el component històric de les novel·les escrites pels convidats ha de ser un punt a favor per transcendir aquesta moda. La novel·la històrica és per sempre, ja que incorpora fets que van succeir veritablement. Picasso, l'artista plàstic més important del segle XX, va reconèixer que es va fer artista a Horta de Sant Joan durant un estiu màgic i sanador. Allà encara hi ha la cova on s'hi refugiava amb el seu amic Mauel Pallarès. A Tortosa, la mare del general Cabrera va ser afusellada pels carlins l'any 1936 pel simple fet d'haver engendra el seu fillt, la qual cosa va provocar represàlies cruels en forma d'assassinats de dones innocents.

Per últim, els escriptors convidats van reconèixer l'esforç d'Octavi Serret per impulsar la lectura des de la seva humil llibreria de Vall-de Roures durant 30 anys i ser capaç tant aviat d'organitzar exitosos certàmens literaris en una població de 2000 habitants com de vendre-li una guia de bolets pirenaics a un comprador francès despistat que buscava l'últim best-seller francès. Ahir va avançar que prepara un concurs literari per l'any vinent el títol del qual podria ser "Lo llibre de territori" i que pretén reunir a Vall-de-Roures el proper 31 d'agost de 2014 a tots els autors premiats a Catalunya durant aquest any.

Amb tot plegat, ahir, al Born CC es va sentir parlar català amb accents orientals i ja se sap que perquè l'aire d'un recinte no es viciï, de tant en tant s'han d'obrir les finestres o, en aquest cas, les muralles.

Article 8

El Triquet del Born: el Casino de la Barcelona del 1700

Guillem Rigol. Born Centre Cultural. / 20.11.2013

Per segona vegada aquest 2013, i després de segles tancat, el Triquet del Born va tornar a obrir portes ahir dimarts 19 d'octubre per fer reviure als jugadors més empedreïts que es van apropar al Born Centre Cultural les sensacions que es podien trobar en aquest espai de joc al segle XVIII.

Oriol Ripoll, impulsor i coordinador del programa "Societats en joc", que ahir celebrava la desena de les vint activitats previstes, va conduir una sessió que va començar recordant que entre les runes excavades sota l'antic Mercat el Born s'ha trobat una pedra en la qual hi ha tallat el tauler del joc de l'Alquerc, o "joc del Marro".

Aquest joc, popular entre els joves de la Barcelona del 1700, té els seus orígens força segles enrere. En un Diccionari de 1611 ja s'expliquen les regles del joc "Alquerque", conegut aleshores també com el "juego de Castro", i se sap (per pintures trobades) que els mateixos egipcis jugaven a un joc similar. Per fer-nos-en una idea, barrejant els jocs de l'Alquerc i dels Escacs obtindríem l'actual joc de les Dames.

Com al 1700, ahir els barcelonins també es van apropar al Born per jugar, apostar i beure. Van faltar les baralles, no n'hi havia motiu. Al contrari, tothom celebrava la continuïtat d'una tradició ludòpata.

Joves informàtics, estudiants, experts dels jocs de taula, apassionats de les sobretauls, urbanites aventureres i curiosos en general, van compartir tauler ahir al vespre al bar El 300 del Born. A més de l'Alquerc, van poder jugar al Tafl, al Tablut, al Molí de nou, a la Primavera d'Alemània, al Trenta-i-una o a La casa de la Fortuna.

A més, al Triquet del Born hi havia un registre dels resultats. Tot i que normalment la banca sempre guanya, ahir es va poder saber que el millor jugador d'aquestes jornades tindrà com a premi un sopar per a dues persones al restaurant del Born CC. Propera i última oportunitat: dimarts 17 de Desembre de 2013 a les 19h30.

Article 9

Forges fa riure el Born CC

Guillem Rigol. Born Centre Cultural. / 22.11.2013

Forges, el conegut humorista gràfic madrileny, va omplir ahir al vespre la Sala Moragues del Born Centre Cultural en la que va ser la segona jornada del Cicle BornHumor, coordinat per la productora Minoria Absoluta, amb el periodista i guionista Manel Lucas al capdavant.

Lucas va reconèixer davant de tothom ser un gran fan de Forges, fins a tal punt que va acudir a la cita d'ahir carregat d'una bossa d'aspecte delictiu de la qual va treure antics exemplars publicats per l'artista amb la intenció que els hi firmés tots.

Aquests llibres no van ser les úniques obres de Forges que es van rescatar ahir al Born CC. En clau d'humor, Forges va relatar les dificultats viscudes per exercir la seva professió durant el franquisme, període que va qualificar com d'extrema "estupidesa". Aquesta característica del règim generava escenes còmiques que ell sabia aprofitar per als seus dibuixos.

A banda de passar pel quartelillo per riure's d'un policia gris que empaitava la seva gorra enduta pel vent a cops de porra, Forges va recordar, entre d'altres anècdotes, que, en temps de Franco, anar pel carrer amb camisa sense corbata ni americana era multat amb 50 pessetes, que els escots eren prohibits a la televisió i que a cada poble hi havia un Guàrdia Civil, un falangista i un cura encarregats d'aplicar el filtre de la censura a qualsevol publicació.

A causa d'això, i pel seu compromís amb tots els directors que ha tingut, Forges va reconèixer que trigava dos dies a escriure el text d'una vinyeta que no li costava més de 15 minuts dibuixar.

Com a conseqüència, han sigut pocs els dibuixos de Forges no han superat la censura. Tanmateix, l'artista va afirmar que darrere els seus acomiadaments de les revistes *La Codorniz*, *Hermano Lobo* i *Por Favor* hi havia les sospites franquistes que l'artista era, en realitat, un opositor al règim.

També, va dir Forges, el règim va provocar escenes surrealistes en la seva vida, com ara quan un tribunal militar el volia amnistiar d'un delictes del qual no se l'havia acusat

formalment. “No acepto que se me amnistíe, primero quiero que se me condene”, va ser la seva declaració.

Des de sempre, les seves víctimes preferides han estat els banquers i els polítics (més els de la dreta que no pas els de l'esquerra, però). “-Cariño, he bajado la taza del W.C. -De qué seréis capaces los políticos en tiempos electorales”, deia un del seus dibuixos.

En una altre, es veia un home que corria cridant “Viva el Banco Central Europeo!” i que era empaitat per uns infermers amb la intenció de posar-li una camisa de força. Això sí, Forges va reconèixer que el règim oferia tres llibertats als espanyols: “Ver, oír y callar”. De vegades, va confessar, reproduïx als seus dibuixos converses que ha tingut a la vida real, com per exemple la que un dia va mantenir amb la seva dona davant d'un edifici la façana del qual estava farcida de cartells de “Se vende”: “-Aquí hay uno que no se vende. -Es que hay gente que con tal de llamar la atención...”.

Article 10

Jocs de guerra

Guillem Rigol. Born Centre Cultural. / 4.12.2013

El cicle “La vida és joc” va finalitzar ahir a la tarda amb l'última de les conferències que tenia programades al Born Centre Cultural. Al bar El 300 del Born, i sota el títol “Vida quotidiana durant la guerra”, el reporter de guerra Plàcid Garcia-Planas (periodista de La Vanguardia des de 1988) i el polifacètic especialista en jocs Oriol Ripoll (també columnista a La Vanguardia) van mantenir una intensa batalla expositiva, cadascú des del seu àmbit.

D'una banda, Garcia-Planas va compartir les imatges colpidores que té gravades a la memòria. Dones afganes llançades daltabaix d'un trampolí olímpic a una piscina buida. Nens iugoslaus devorant una pizza imaginària. També, la Fira Eurosatory 2012 de Paris. Allà va topar amb el món del marxandatge bèlic. Excepte taüts, es va trobar ple d'andròmines surrealistes. Caramels embolicats amb la inscripció “Welcome to hell”, ànecs de plàstic per a la banyera pintats de camuflatge, tanquets de peluix, escumes pel ratolí de l'ordinador fetes amb fotos de la guerra, munició eco-friendly, ventalls de regal per la compra d'explosius alabesos, bolígrafs que per un costat escriuen i per l'altre permeten fer bombolles de sabó cortesia de l'empresa nord-americana fabricant de missils MBDA, clauers en forma de pistola, postals hologràfiques en què es pot seguir la trajectòria d'un missil, xupa-xups bèlics i, fins i tot, puntes de missil autèntiques. Sovint, en la seva professió, Garcia-Planas ha hagut de lluitar contra l'hermetisme informatiu que acompanya les guerres. Per això, i perquè sosté que “som el que llancem a terra”, Garcia-Planas porta anys col·leccionant aquests i altres objectes que es troba en els escenaris que visita. Sense anar més lluny, tres mesos després dels atemptats de l'onze de setembre, va poder comprar al Raval de Barcelona un encenedor que reproduïx les dues torres bessones de Nova York amb un avió encastat i que fan una flama quan es pitja un botó.

Per la seva banda, Oriol Ripoll va fer un repàs a alguns dels jocs que, en la història contemporània, han tingut la guerra com a protagonista principal. Manualitats per a nens, com ara vestits retallables per vestir nines amb l'uniforme falangista, jocs de taula

en què el guanyador és qui expulsa més jueus del tauler, jocs de cartes estil Magic amb la vida de Hitler de teló de fons i també baralles de Saddam Hussein, un parxís nazi, cromos-regal dels paquets de xocolata amb motius bèlics i una mena de “Juegos Reunidos” per saber bombardejar bé.

En acabar la conferència, va quedar clar que la imaginació no és una virtut exclusiva dels bons de la pel·lícula. El mateix Garcia-Planas va ensenyar ahir un dels *flyers* repartits des d'avions nord-americans durant la Guerra del Golf en què, a mode de crònica de mort anunciada, s'avisava dels bombardejos en una posició concreta. Alhora, també va dur un pamflet israelià llançat a la Franja de Gaza difamant els líders palestins.

Per damunt de tot, però, Garcia-Planas va voler transmetre la idea que “pobresa no és sinònim de guerra, perquè, al món, hi ha opulència amb guerra i pobresa sense guerra”. El vol dels estels dels nens sobre la ciutat de Kabul tampoc s'ha esvaït de la memòria de Garcia-Planas.

Diuen que el plaer va lligat al dolor i també que el temps cura tots els mals. Després de la plàcida vetllada d'ahir al Born CC, va quedar clar que, un cop més, 300 anys no són suficients per calmar segons quines ferides.

Article 11

Màrius Serra gemina la ela geminada, però no hi ha premi

Guillem Rigol. Born Centre Cultural. / 12.12.2013

Finalment, l'enigma es va resoldre: Màrius Serra no va regalar cap dels dos llibres que va portar a la Sala Moragues del Born CC. El popular enigmista havia desafiat als assistents a la seva conferència “Mots enigmàtics a la Ciutat del Born” d'ahir al vespre a resoldre, en seixanta segons, l'enigma que els va plantejar: quines són les dues úniques paraules del català que contenen dues eles geminades. La recompensa eren dos volums editats el 1701-1702 a prop del Born CC, a la Plaça de l'Àngel.

Durant tota la conferència, Màrius Serra va intentar transmetre el seu amor per la llengua i la literatura jugant amb les paraules. D'entrada, va anunciar la celebració de la primera edició del Premi Borni als Lectors 2014, que s'entregarà al lector que envii el fragment de qualsevol obra de narrativa històrica que contingui l'anacronisme històric més significatiu a l'adreça de correu electrònic PremiBorni@bcn.cat entre l'1 de gener i el 28 de febrer de 2014. La decisió sobre quina serà la troballa més significant anirà a càrrec del Jurat, presidit pel director del Born CC Quim Torra, i que estarà integrat pel periodista Enric Calpena, els escriptors Jordi Galceran i Albert Sánchez-Piñol i el mateix Màrius Serra.

D'altra banda, Màrius Serra va fer reviure algunes de les 550 paraules rescatades en els estudis de l'historiador Albert Garcia Espuche, com ara “blateria”, “moxolina”, “bigorrada”, “enguantrada”, “triquet”, “encairallat” o “barsa”. Mentre que aquest mots eren ben corrents a la Barcelona del 1700, ahir van ser les estrelles de la nit.

També, va proposar el joc enigmàtic Reborn als assistents, al qual s'hi poden adherir els lectors de Núvol, deixant comentaris en els articles corresponents. Es tracta d'intentar

endevinar el significat d'algunes d'aquestes paraules, que Màrius Serra anirà publicant a través de Núvol al ritme d'una paraula per mes. Fins ara, ha donat a conèixer el significat de "palendenga" i, en breu, desvetllarà el de "falipèndula".

A més, Serra va repassar la tradició enigmística de la literatura occidental des dels seus inicis. A grans gambades, va recordar la combinatòria en l'època dels visigots, un poema en versos acròstics per fer campanya per l'últim rei de la Casa d'Àustria, Carles II, dos Sonets en forma de Laberint del poeta català Manuel de Vega i Rovira (1701), membre de l'Acadèmia dels Desconfiats, com Quevedo li va dir coixa a la reina Isabel de Borbó davant dels seus nassos de manera enginyosa, "Entre el clavel blanco y la rosa roja, su majestad escoja" i, més recentment (al tombant del segle XIX), la manera un anònim autor va qualificar (per dos cops) de borratxa la reina Maria Cristina en una graciosa quarteta publicada al setmanari satíric "L'Esquella de la Torratxa", "Anit en el sopar del Ritz la reina no duia ni mantell ni corona però portava mantellina i que n'estava, de mona!".

Finalment, tota la Sala Moragues (inclosos l'assistent i l'hostessa) es va concentrar durant un minut (que es va fer massa curt) per intentar resoldre l'enigma plantejat inicialment per Màrius Serra. Ningú, però, va cridar "al·lotèl·lo" (diminutiu o augmentatiu del mot balear "al·lot") ni "col·legiel·lo" (en balear, diminutiu de "col·legi"). Amb tot plegat, el qualificatiu que més escau a la conferència d'ahir coincideix amb l'única paraula del català que combina la ela geminada i la ce trencada: fal·laç.

Article 12

Riure's de Pinochet

Guillem Rigol. Born Centre Cultural. / 13.12.2013

El mateix dia que es va anunciar la data del referèndum per decidir la independència de Catalunya, el subdirector i el dibuixant de la revista política xilena APSI (Asociación Publicitaria de Servicios Informativos) van fer esclafir de riure i alhora conscienciar el públic que va acudir anit al Born Centre Cultural per assistir a la tercera de les conferències emmarcades en el Cicle BornHumor, organitzat per la productora Minoria Absoluta, sota el títol "Humor i presó durant la dictadura xilena" i que va ser presentada per l'humorista Manel Lucas.

Fa vint-i-sis anys, Sergio Marras va haver de passar dos mesos a la presó per un dibuix de Guillo, el seu amic i dibuixant de la revista APSI. "Es que nos repartimos el trabajo", va defensar-se Marras. Guillo, per contra, va matisar que Marras va afirmar davant dels policies de Pinochet que el dibuix s'havia fet per ordres seves. En qualsevol cas, en

entrar a la presó, Marras es va trobar amb què la majoria de presos havien aconseguit exemplars clandestins, fotocòpies i retalls de la polèmica portada d'APSI que va donar la volta al món en que s'escarnia el dictador Pinochet, (trans)vestint-lo de Lluís XIV, un personatge, per cert, idolatrat pel general xilè.

També, Marras es va prendre la seva alliberació amb humor, ja que diu que va ser conseqüència de la particular legalitat xilena, que es posa del costat de l'acusat en cas d'empat judicial. En cas contrari, Marras s'hagués passat vuit anys a la presó per "terrorisme intel·lectual".

Tot i oposar-se a una dictadura, APSI va arribar a aconseguir publicar els seus números des de 1976 fins a 1995, esquivant de manera enginyosa la censura del règim.

Segurament, això va ser possible per la maduresa internacional, que ja comptava amb institucions sòlides, en oposició al cas previ espanyol durant la dictadura franquista, en què l'existència d'una revista com APSI hagués sigut impensable.

Així, davant la prohibició xilena d'informar sobre l'actualitat del país, APSI informava dels diaris internacionals que informaven sobre Xile. També, Marras i el seu equip van extreure maliciosament una frase de l'obra de Lewis Carrol "Alicia en terra de meravelles", "Que le corten la cabeza", i la van situar, suggerentment, a la portada.

Igualment, la portada del número d'APSI que va coincidir amb la visita del Papa Juan Pau II a Xile clamava "Santo Padre, llévatelo". En un altre número, APSI va rescatar per a la seva portada una foto (real) de Pinochet muntant a cavall escortant el cotxe del president Allende.

Estèticament, APSI recorda una revista d'aquí, la revista espanyola satírica d'humor amb seu a Barcelona ElJueves. Com ella, APSI pretenia ridiculitzar el poder. Tant és així que Guillo va recordar alguns episodis còmics del general Pinochet, com ara quan, per encetar un discurs, va deixar anar "Antes de hablar, me gustaría decir unas palabras". O com quan, en una altra ocasió va atrevir-se a dir que "Frente al abismo, querría dar un paso adelante".

Altrament, Guillo va reivindicar l'èxit del seu personatge més estimat, el "reyezuelo", que va acabar sent batejat popularment com el "reyecito". Òbviament, es tractava d'una caricatura del dictador Pinochet. Guillo l'utilitzava per reflectir la realitat xilena, com ara en una vinyeta en què el reyecito bloquejava, amb esforç i amb les seves pròpies mans, l'entrada al país del Gran Circ de Moscú. Guillo va recordar que Pinochet va ser l'autèntic protagonista d'aquesta anècdota real i també d'altres, com quan va aparèixer inesperadament al funeral de Franco o com quan el seu avió va haver d'aterrar a Fidji quan les autoritats filipines li van denegar l'accés al país (Pinochet volia conèixer el dictador filipí Marcos).

Malgrat tot, Marras i Guillo van reconèixer que encara queda molt a fer per aconseguir la plena llibertat a Xile. De fet, van denunciar que no hi ha llibertat informativa, perquè no hi ha, actualment, cap diari escrit que sigui imparcial. Paradoxalment, amb l'arribada de la democràcia van tancar (per uns motius o altres) totes les publicacions crítiques amb Pinochet. APSI inclosa. Marras i Guillo esperen que el proper diumenge 15 de desembre, amb la celebració de la segona volta de les eleccions presidencials al país, es doni un altre petit pas en la direcció correcta.

Finalment, Guillo va voler acabar la seva intervenció compartint la seva màxima, "Todo acto de humor és un acto de amor". Llàstima que, sovint, al poder li costi tant riure.

Article 13

Vicuña: “Als polítics és difícil aconseguir-los”

Guillem Rigol. Born Centre Cultural. / 20.12.2013

La conferència “Humor i conflicte al País Basc” va tancar ahir al vespre el Cicle de Conferències BornHumor 2013 a la Sala Moragues del Born CC. Aquesta vegada, el convidat del periodista Manel Lucas va ser Javier García de Vicuña, director del programa “Vaya semanita”, de la televisió basca ETB, l’humor del qual, segons va dir el mateix Forges en la seva conferència de fa un mes, va ser clau en el procés de resolució del conflicte d’Euskadi.

Certament, el dia plujós d’ahir a Barcelona esqueia a la perfecció per ambientar la conferència sobre l’humor basc. Tanmateix, aquesta inclemència meteorològica va limitar l’assistència a l’acte, que va ser la més reduïda de les quatre programades. A diferència dels convidats de les altres tres conferències, Vicuña i els responsables de “Vaya semanita” no s’ha enfrontat mai a cap poder antidemocràtic. Al contrari, és sorprenent la llibertat que sempre han tingut per fer humor, circumstància que Vicuña va atribuir a la poca audiència del programa durant els seus inicis. A diferència dels germans Salas, que van combatre el règim sirià des del seu teatre minúscul, de Forges, els dibuixos del qual ridiculitzaven el règim franquista i dels humoristes xilens Marras i Guillo, que feien el mateix amb la dictadura de Pinochet, Vicuña i els seus havien de combatre un poder menys visible: la por al terrorisme d’ETA. Precisament, Vicuña va recordar que la paraula “ETA” va aparèixer per primera vegada al seu programa per semblança amb l’onomatopeia “Epa!”, que s’utilitza per saludar-se al País Basc. Amb “Vaya semanita”, que es va estrenar el 2003, s’ha confirmat que es pot fer humor sobre ETA i el terrorisme, tot i que quan hi havia un atemptat s’havia de deixar de tractar el tema durant un temps. El programa vindria a ser l’equivalent basc del Polònia català i la seva productora, Pausoka, el de Minoria Absoluta. Encara més, Vicuña sembla ser l’alter ego basc de Manel Lucas, tant per la manera d’entendre l’humor com per la semblança física.

Amb l’ajuda d’un projector, Lucas i Vicuña van repassar alguns dels esquets més populars de “Vaya semanita”. Així, es van rescatar personatges com la família Santxez, el Batasuno Kudeiro, el Constitucionalista Feroz, el Flan Ibarretxe o els Batasunnis, a més a més de l’encaputxat blanc.

Novament, va quedar clar que l’humor és una arma eficaç per lluitar per una causa. En ridiculitzar els terroristes, “Vaya semanita” allunyava la por de la societat basca. També, el fet que s’hagi vilipendiat el programa des dels dos extrems ideològics bascs suggereix que s’han fet bé les coses. Tenint en compte que “Vaya semanita” ha gaudit d’èxit d’audiència a la televisió basca durant una dècada, i que per a Vicuña “si aconseguïx fer riure algú, ja l’has guanyat”, queda clar qui ha vençut en el conflicte basc.

Annex III - Altres articles

Article 1

National Geographic nomena aventurer de l'any a Kilian Jornet

Núvol. Barcelona / 12.11.2013

La prestigiosa revista National Geographic ha designat l'esportista català Kilian Jornet com a "Aventurer de l'any 2014". Aquest reconeixement premia els reptes assumits i aconseguits per part de Jornet en el projecte 'Summits of my Life'. A Núvol recuperem un dels capítols del nou llibre que Kilian Jornet publica amb Ara Llibres, que porta per títol *La frontera invisible*. En aquest llibre Jornet relata com va perdre el seu amic i mentor, Stéphane.

Saps el que és la felicitat? La pura? No es troba en el moment d'aconseguir una cosa, quan ja està tot en procés d'assimilació. No, la felicitat pura es troba just en el moment abans d'aconseguir-la, en el moment en què descobreixes que ho aconseguiràs. És l'instant en el qual els llavis d'un adolescent s'acosten per besar una persona que sap que potser estimarà la resta de la seva vida; el matemàtic que en un instant s'il·lumina i veu clar com descobrir aquella teoria que fa anys que es resisteix al món científic; és aquell instant en el qual el corredor de marató dels Jocs Olímpics veu la línia de meta, mira endarrere i s'adona que té l'avantatge suficient per assegurar que serà ell qui tallarà la cinta; el moment en el qual aquella dona sap que al cap d'uns mesos tindrà un nadó, el seu, als braços. Doncs llavors, allà, a la cresta de l'Aiguille d'Argentière, castigats pel vent i sota un cel tèrbol, era un instant així. Era felicitat pura.

Però la línia que separa la felicitat del dolor és molt més fina del que podem imaginar. Sembla que per recórrer la gran distància que separa aquests dos pols hi hagi d'haver un llarg camí, on, per bé o per mal, tinguem temps d'anar descobrint, a poc a poc, totes les tonalitats de colors que existeixen. Però no és així; es crea un forat en l'espai-temps que et transporta o, més ben dit, et deixa caure, de la felicitat més pura al dolor en un instant. Bé, seria deshonest si diguéssim que no hi ha cap pas intermedi. O, més aviat, un camí entre un dolor d'incomprensió i un dolor amagat, passant per un dolor de bloqueig abans de despertar-te de cop i començar a fer els passos per organitzar el rescat; un dolor de desesperació en veure com cada segon s'estira fins a eternitzar-se mentre esperes que arribi l'helicòpter; un dolor de ràbia en adonar-te que no pots fer-hi res més i et maleeixes; un dolor de desorientació en quedar-te buit, sense poder comprendre la paraula *futur*, i un dolor a flor de pell, irritable, abans que el temps pinti les capes que, sense esborrar-lo, el cobreixen.

I allà dalt, envoltats més pel cel que per la Terra, quan instants després dels moments de joia tornàvem a mirar endavant i, de costat, començàvem a fer els primers passos per aconseguir el nostre somni, l'Stéphane, ídol, mentor, amic, Déu, va precipitar-se al buit amb la cornisa que es va trencar sota els seus peus. Però no va desaparèixer, com ho fa el sol al vespre, com ho fa la primavera amb la calor, o com ho fan els estels fugaços quan travessen el cel. No, la gent mai no desapareix, la gent es queda sempre; encara que la seva absència ens ofegui, és la seva presència la que ens manté.

I el que fa més ràbia és que, en aquell moment, quan, caminant al seu costat, de cop, tot el que existia a 20 centímetres a la dreta dels meus peus va desaparèixer, vaig fer un pas endarrere, només uns instants abans de córrer a veure què havia succeït; però el primer gest del meu cos va ser d'espant i protecció, i vaig posar el pes sobre els meus talons. Per què no em vaig llançar cap a la meva dreta estirant la mà? Per què no vaig saltar en un intent, impossible, d'agafar-lo al vent, esperant trobar una part del seu cos i sentir l'escalfor humana a les meves mans, aquella escalfor que desprèn la seguretat d'una mare en abraçar el seu fill? Sentia ràbia per la meva covardia i enveja d'aquella persona que hauria volgut ser i que hauria avançat sense dubtar-ho. Però vaig fer un pas endarrere, amagant-me de la mort, descobrint que en l'instint primer sempre ens aferrem amb força a les cadenes de la vida.

Era en un cim afilat, el vent bufava amb força i em despentinava els cabells en totes direccions. A sota, les valls estaven cobertes per una calitja que en desdibuixava el relleu. La meva mà encara estava este-sa, al buit, com agafant amb força alguna cosa que sempre havia estat allà i que només havia desaparegut un moment, esperant que l'altre tornés i l'agafés amb força. Mentre intentava explicar-me el que havia succeït, va passar volant sobre el meu cap un dels corbs acompanyant el vent. Aleshores vaig comprendre que l'Stéphane no havia marxat un moment. Si bé aquell corb era presoner del vent, jo, a partir d'aquell instant, estaria per sempre encadenat a aquella muntanya.

Article 2

CINANIMA, any 37

Jordi Artigas. Sa Il·lustríssima. / 21.12.2013

El passat mes de novembre s'ha celebrat el 37è Festival Internacional de Cinema de Animação (CINANIMA) a Espinho, ciutat del nord de Portugal. Jordi Artigas hi ha assistit i en fa la crònica a Núvol.

Els premis

De vegades, i per diferents motius, el jurat d'un festival es confon i atorga un Gran Premi o un Premi Especial del Jurat a films que sense deixar de ser correctes i interessants no assoleixen, segons el meu parer, la categoria que se'ls vol atorgar amb aquest reconeixement. En termes culinaris seria com confondre o donar per fet que una sopa o un entremès son del mateix gruix i categoria que un segon plat, un pollastre rostit o un llenguado...

Penso que això és el que ha passat enguany amb alguns dels premis repartits a CINANIMA, i amb això no pretenc desqualificar el jurat. Simplement, crec que l'heterogeneïtat dels seus membres ha sigut la causa principal d'uns veredictes "difícils" d'entendre. El Jurat Internacional (el més important), estava format per Joao Lopes (president del Jurat i portuguès), Andrea Martignoni (italià), Jochen Kuhn (alemany), Olivier Cotte (francès) i Paul Bush (anglès). D'aquesta manera, el jurat era molt heterogeni i dispar i, per tant, va haver de ser difícil escollir, decidir i que tots ells es possessin d'acord, bé per majoria o bé per unanimitat. I això ho dic per experiència

pròpia. Fent un exercici de política-ficció, us podeu imaginar un Jurat que estigués format per Oriol Junqueras, María Dolores de Cospedal i Pere Navarro? Segurament que sortirien espurnes...

Els curtmetratges a concurs

En aquest festival, com passa en d'altres especialitzats en cinema d'animació, el plat central són els curtmetratges. Per al concurs s'escolliren, d'entre els presentats, uns 60 curts distribuïts en 5 sessions. La major part d'aquests films procedeixen d'escoles de cinema d'animació de tot Europa però també n'hi ha de realitzadors independents i productores. Per tant, és típic que l'organització convidi als equips realitzadors a assistir al festival i, en el millor dels casos, a rebre el premi en persona.

Entrant en matèria, el curt guanyador del Gran Premi, "Plug & Play" (Suïssa, 2013), obra de Michael Frei, ens presenta, en blanc i negre, unes criatures antropoides que en lloc de cap tenen endolls i que en lloc de lliurar-se a una dictadura, són elles mateixes les que s'hi sotmeten. Més interessant és "Ziegenort" (Polònia, 2013), de Tomasz Popakul, que es va endur el premi al millor curt d'una durada compresa entre els 5 i els 24 minuts, i que ens explica les primeres experiències eròtiques d'uns adolescents en el seu deambular entremig d'un canyar.

Per la seva banda, també va obtenir una menció del jurat "Astigmatismo" (Espanya, 2013), de Nicolai Troshinsky, que presenta un confús curt sobre les mancances visuals d'un jove. Altrament, el premi José Abel, fou, aquesta vegada crec que merescudament, per a "Boles" (Eslovènia, 2013), d'Espela Cadez, un film de gran qualitat tècnica sobre ninots animats que ens explica una seqüència de la vida a l'extraradi de Filip, el qual somnia en arribar, un dia, a ser un escriptor d'èxit i, mentrestant, es dedica a passar-li a màquina les cartes que escriu la seva veïna, que és prostituta...

També, "Moya Mama Samolyet" ("La Meva Mama és un Avió", Rússia, 2013), de Yulia Aronova, és una deliciosa pel·lícula en què d'entre uns nens que parlen i canten sobre els oficis de les seves mares (infermeres, mecàniques, ballarines...), el nen protagonista explica, seguint la seva imaginació, que la seva mare és un avió. Aquest film ha obtingut el Premi a la millor banda sonora original. D'altra banda, el Premi António Gaio – fundador del festival el 1977 i actual director- fou per a Joana Toste pel seu curt Ana-um palíndrome (Portugal, 2013).

De ninots animats és "Lettres De Femmes" ("Cartes de Dones", França, 2013) del jove brasiler Augusto Zanovello, un curt que almenys mereixia una menció si tenim en compte que un dels pocs consols dels soldats a les trinxeres de la Primera Guerra Mundial eren les cartes d'estimació i amor de les seves mullers, xicotes, padrines o germanes... i que ara estem a les portes del centenari del començament d'aquella contesa terrible (1914-2014).

"Hasta Santiago" (Suïssa, 2013), de l'italià Mauro Carraro, és una visió personal del camí de Sant Jaume des de França fins a Galícia, amb una bona animació per ordinador en 3D, encara que un *xictypical spanish*.

"Betty's Blues" (França, 2013), de Remi Vandenitte, es val de ninots animats i del cant d'una balada de blues de Louisiana per narrar la tragèdia amorosa d'una parella d'afroamericans que en els anys 20 del darrer segle fou perseguida pel Ku Klux Klan. Destacable també és "Obida" ("La Ferida", Rússia, 2013) d'Anna Budanova, que relata la intimista història d'una noieta que dibuixa un gargot i com aquest, una espècie de

ninotet pelut, es converteix al llarg de la seva vida en amic i conseller en animar-se i prendre vida.

“Mademoiselle Kiki Et Les Montparnos” (“Kiki de Montparnasse”, França, 2012) d’Amelie Harrault, ens explica, amb quatre tècniques diferents, els episodis de la vida de la dona que fou musa inspiradora de grans pintors a l’època de l’inici de les primeres avantguardes artístiques del segle XX. Per acabar citaré el curt “Ussinuumaja” (Estònia, 2013, “L’home I Les Larves) de Priit Tender, no pel fet que m’hagi agradat sinó pels seus inquietants personatges, una dona amb cos de conill de peluix i uns homes-aranya amb sis ulls al rostre, que son dignes de provocar un intens malson.

Un xic descol·locats queden sempre els genèrics i la publicitat animada que, en no tenir una categoria pròpia, resten sempre fora de joc. Com a exemples, el genèric “Venezia / Massi” (Itàlia, 2012) de la Mostra Internazionale di Cinema di Venezia, del realitzador Simone Massi. I la careta o genèric de “Les Sommets du Cinéma d’Animation de Montréal” de Patrick Doyon (Quebec).

Els curts catalans

Com és habitual, la presència catalana no ha estat gaire nombrosa, però de tota manera destacaré els tres curts participants. A concurs hi ha hagut “Canis”, de Marc Riba i Anna Solanas (2013), el setè curt de l’estudi barceloní StopMotion especialitzat en els ninots animats. En blanc i negre, ens explica la història d’un personatge que viu aïllat en una casa rodejat de perillous gossos assilvestrats, tot enmig d’una atmosfera asfixiant, dura i d’estètica *lletgista* “marca de la casa”. Els gossos estan tant ben animats que te’ls acabes creient... des de llavors m’aparto una mica quan em creuo amb algun gos sospitós, jaja. En la secció “Sereia Animada” (no competitiva), fou una sorpresa trobar el curt “A Fora” (2012), que mescla la pintura amb l’ordinador 2D amb un resultat experimental. El seu equip realitzador és ben atípic: Marc Capdevila és realitzador i muntador de TV. Les pintures son de Tià Zanoquera i el text és del poeta Albert Balasch. Aquesta és l’*òpera prima* de l’equip.

I la darrera pel·lícula també participant en la secció no competitiva és “Carta al Mar” (2013) que encara que els seus autors siguin -presumiblement- francesos, fou realitzada a Barcelona: Julien Telle i Renaud Perrin. La seva originalitat és que l’animació es feta “pintant” amb aigua a sobre de parets, terra i fonts de la ciutat, jugant també amb l’assecatge del líquid fins a que la imatge s’asseca i desapareix i amb una breu cita de la Guerra Civil.

A nivell de la península ibèrica destacaré la retrospectiva de cinema d’animació de Galícia, elaborada per Severiano Casalderrey, fins ara director del petit festival “Anirmau”, dissortadament ja desaparegut.

Els llargs

Tant sols hi hagueren dos llargmetratges a competició, a part dels de les panoràmiques i infantils fora de concurs. La solució fou salomònica doncs tots dos obtingueren premi. “It’s Such a Beautiful Day” (“Quin dia més bonic!”, EUA, 2012), de Don Hertzfeldt obtingué el Premi Especial del Jurat. L’acció se centra en un petit personatge esquemàtic, Bill, que es veu forçat a canviar el sentit de la seva vida davant d’uns esdeveniments ombrívols i pertorbadors. El missatge podria quedar bé per a un curt però en allargar-lo fins a esdevenir un llargmetratge es fa força inaguantable, atapeït com és dels diàlegs i monòlegs del seu protagonista.

L'altre llarg a concurs, "O Apóstolo" (Espanya, 2012), de Fernando Cortizo, obtingué el Premi del Públic. Prèviament, ja vaig comentar, en referir-me al festival "Monstra" de Lisboa en aquestes mateixes pàgines de "Núvol", el gran esforç d'aquest director gallec i del seu equip en utilitzar la tècnica dels ninots animats per tal d'ambientar la seva història de terror en una Galícia rural, boirosa i misteriosa.

Quant als altres llargs fora de concurs destacaré "Uma História de Amor e Fúria" ("Una Història d'Amor i Fúria", Brasil, 2012), film més interessant pel seu missatge polític que no pas per la seva tècnica assolida, atès que és raríssim que es tractin temes polítics (i més els d'esquerres) en un llarg d'animació. La pel·lícula ens presenta quatre fases essencials de l'accidentada història protagonitzada pel líder dels indígenes tupinambes i la jove Janaíma, que s'encarnen sota la mateixa aparença física en els següents quatre moments: la colonització portuguesa, l'esclavatge, la dictadura militar i el futur l'any 2096 -el menys aconseguit- on es reflecteixen els interessos d'un capitalisme depredador per privatitzar l'aigua, fins aleshores un bé comú. Us sona? És el futur o és ja l'actualitat?

"From the earth to the moon" ("De la Terra a la Lluna", Grècia, 2013), d'Angelos Spartalis, és una versió molt lliure de l'obra de Jules Verne amb la dada anecdòtica de ser el primer llarg d'animació fet en aquell país, parlat en grec i amb subtítols en anglès i en portuguès, amb diàlegs excessius que no deixen ni un moment de respir al llarg de l'hora i trenta-sis minuts que dura.

L'equip ha utilitzat la tècnica dels papers retallats o *cut-outs* que un cop passats pel passapuré de l'ordinador resulten reiteratius. És una llàstima que el gran esforç no s'hagi traduït en un film mitjanament digerible.

Acabaré amb el bon gust de boca deixat per un llargmetratge per a infants, el deliciós "Ernest et Célestine" (França, Bèlgica, Luxemburg, 2012), de Renner, Patar i Aubier, ja estrenat a Catalunya.

Malgrat l'omnipresent crisi (qui ha conegut aquells festivals de fa anys quan les vaques grasses!), i dels canvis de la Comissió organitzadora, CINANIMA continua el seu camí cap a l'aniversari dels seus primers 40 anys! A tot l'equip encapçalat pel director del festival i amic, el senyor António Gaio, el meu més sincer agraïment i desig d'èxit.

Podeu consultar aquí el web del festival i el tríptic de CINANIMA 2013.

Article 3

Carles Duarte: "Som extraterrestres"

Jordi Llavina. Vilafranca. / 14.10.2013

El poeta Carles Duarte ha obtingut el premi de la Crítica per *Alba del vespre* (Editorial 3 i 4). L'expressió *Alba del vespre* fa referència al moment en què el sol s'ha post i encara no es veuen les estrelles. És el crepuscle, és el moment culminant del dia. Jordi Llavina l'ha entrevistat al programa *L'última troballa*, de la Xarxa Ràdio.

JORDI LLAVINA: Carles, veníem d'una recopilació molt important, *S'acosta el mar*, un volum d'obra completa fins a aquell moment, que recollia 21 llibres. Per a un

poeta, el fet de fixar una obra que ve des de començaments dels vuitanta i que ja rutllava, representa un abans i un després?

CARLES DUARTE: Sí perquè hi ha un procés no tan sols de recopilació sinó de revisió crítica o autocrític, amb el suport de David Jiménez, de tot el que havia estat la meva producció poètica fins aleshores. De fet, és un itinerari que permet a l'autor fer un estat de situació del que ha estat el procés de tots aquests anys, des del 1984 fins al 2009/2010.

JL. Per què s'escriu poesia? Per què l'escrius tu? Perquè d'entre totes les activitats que realitzes, és la que, probablement, ha tingut més continuïtat al llarg dels anys.

CD. Ui! Jo vaig començar a escriure l'any 1973. Ho vaig començar a fer arran del cop d'estat de Xile. Me'n recordo perfectament perquè els meus primers poemes són del setembre d'aquell any, en què vaig passar de ser lector de Miquel Martí i Pol, Vicent Andrés Estellés... però també de Pablo Neruda, que l'any 71 havia estat Premi Nobel, a escriure els meus primers poemes. Inicialment vaig començar a escriure en castellà, perquè no havia tingut cap aprenentatge de llengua catalana a l'ensenyament. Més endavant, vaig prendre la decisió per comoditat, per adequació entre qui sóc i la meua llengua, amb què m'expresso habitualment. Tot i que havia publicat alguns poemes en castellà a revistes de barri, el meu primer llibre ja va ser publicat en català l'any 84, per decisió de Josep Maria Llompart Vida d'endins a de l'editorial Moll . Per què escriure poesia? Perquè l'any 73 hi havia la necessitat de fer un crit, d'expressar un sentiment i un dolor. Viure sempre és una experiència d'esquinçaments, de somnis, d'anhels, i això hi ha persones que necessitem expressar-ho a través de la paraula, perquè ho entenem millor, perquè ho vivim més intensament, perquè així ens sembla que la vida i nosaltres encaixem millor, d'una manera més profunda, més íntima, més real. Per a mi la vida sense escriptura és del tot incompreensible. Hi hauria una desolació molt gran si no tingués la possibilitat d'explicar el que em sembla essencial, no com un simple testimoni del que em succeeix, ni de bon tros, sinó com aquest procés de pair viure, d'entendre el que és viure i de compartir-ho amb els que et volen llegir.

JL. L'any 84 és l'any que Joan Vinyoli va publicar el seu últim llibre i és també l'any que tu publiqués el teu primer llibre, *Vida endins*.

CD. Sí.

JL. Es pot considerar la teua poesia com a humanística? T'hi sents reconegut, en aquesta etiqueta?

CD. Sí, sí. Sí perquè hi ha una vocació d'incorporació a la meua obra literària, a la meua veu poètica, dels fonaments, les columnes culturals d'un món que és el que afirma i proclama l'humanisme.

JL. Grècia, tota la qüestió bíblica, la cultura jueva, per exemple?

CD. Sí, el món bíblic, els manuscrits de Qumran, Flavi Josep, el món greco-llatí, Plotí, les metamorfosis d'Ovidi...

JL. Lull?

CD. Sí, també. I els presocràtics també, que, per a mi, resulten especialment apassionants perquè el món de la literatura i el món de la creació, el concebo relligat amb el món del coneixement i també amb el de la ciència, com succeïa antigament . M'identifico en una visió que es proposa trencar els límits, no quedar empresonat per les fronteres, pels murs entre el coneixement i del sentiment.

JL. Deies això d'ampliar fronteres. La teva veu és molt distingible, jo crec que si fas llegir un text teu a algú que et llegeix habitualment, sense desvelar el teu nom, de seguida pot identificar de quin poeta es tracta. També per algunes particularitats que anem revelant en aquesta entrevista. N'hi ha una de molt clara: tu ets un poeta que, enlloc de mirar-te el melic, mires a l'entorn, mires amunt, a les estrelles, als astres, fruit de la teva passió astronòmica. Observes cada dia el cel?
CD. Sí, sempre que no hi hagi núvols que n'entrebanquin la visió.

JL. S'entén, s'entén...

-Sí, i tant, perquè al capdavall som extraterrestres. L'ésser humà és un animal que té una composició d'aigua procedent de cometes que van caure sobre el nostre planeta. Quan es va formar la Terra les temperatures eren tan altes que es va eixugar tota l'aigua que hi havia. Per tant, tota l'aigua que hi ha a la Terra, ve de fora. Som fills de la mort de les estrelles. Perquè un ésser humà existeixi han d'haver mort estrelles. Els elements compostos de què estem fets nosaltres, només es produeixen en el procés de néixer i de morir estrelles en què els elements principals que formen l'univers, l'hidrogen i l'heli, es multipliquen i esdevenen els elements compostos de què estem fets nosaltres. Formem part de la Terra i sense la Terra no podem viure. Ens hem aclimatat a la Terra però, en realitat, nosaltres sentim una immensa nostàlgia de l'univers perquè és d'on venim. L'ésser humà és fill de l'univers, no només de la Terra. Per tant, en el meu cas hi ha aquesta perspectiva, hi ha aquesta mirada, hi ha aquesta necessitat, que té a veure amb la comprensió de qui som però al mateix temps, amb el plaer infinit, el gaudi, d'aquesta meravella que són les galàxies, les nebuloses, els planetes que tenim al nostre entorn, la lluna...

JL. Així que Carles Duarte és un extraterrestre? [riures]

CD. Tots ho som! [riures]

JL. El títol del llibre, *Alba del vespre*, enclou un moment del dia molt especial. Quin és aquest moment?

CD. És el moment en què el Sol s'ha post i encara no es veuen les estrelles. És el crepuscle, és el moment culminant del dia. També, per als pescadors, perquè segons quines feines hagin de fer, és el moment de sortir a pescar. I és un moment que anuncia la nit però que ho fa, al mateix temps, anunciant l'albada. D'aquí aquest joc en què l'alba i el vespre, que teòricament es contradiuen, es complementen en anunciar el que succeirà en l'immediat però també la llum que retornarà en forma d'alba quan la nit s'extingeixi.

JL. I arrenques amb un poema molt potent, que es diu *Fugir de ser*, que comença dient "Fugir de ser, ser de nou, ser més". Sembla gairebé un programa estètic. Hi ha tantes coses en aquest poema...

CD. Sí, és un poema que intenta explicar, no una pinzellada, no un punt concret, no una reflexió puntual, sinó que intenta explicar com sóc i el que sento en relació amb la meua pròpia vida i la vida dels altres. Per tant, sí que té aquesta naturalesa de programa, de projecte de vida i de manera de dir la literatura i és per això que ha anat a l'inici del llibre, perquè és un poema que té un missatge que va una mica més enllà dels altres.

JL. Aquesta teva poesia que supera el jo, no interessa l'anècdota que passa al poeta, sinó que és tota una altra cosa, també és una poesia de celebració de la vida?

CD. En un moment dic dins el llibre que hi ha un jo menor, individual, i un jo major, col·lectiu, en què la teva vida troba un sentit. Jo crec que la construcció d'una obra

literària ha de transcendir l'experiència personal, ha de néixer en l'experiència personal, però és bo que pugui ser percebuda pels altres també com una part de la seva pròpia biografia. Les cançons que ens han commogut, els quadres que ens han emocionat, els llibres en què realment hem trobat un ressò de nosaltres mateixos, formen part de la nostra biografia, els hi integrem...

JL. “Un motet de Bach”, com dius al llibre?

CD. Un motet de Bach, efectivament. Jo treballo sempre en la tensió entre la meua vida personal i una mirada que vol transcendir-la perquè em sento molt solidari amb els altres i ho dic ben honestament, des del punt de vista intel·lectual i emotiu. Em sembla que la nostra vida mai no és completa si no és des de la consciència del vincle profund que la nostra té amb la dels altres, començant per la llengua, en el fet que una obra literària és la plasmació d'una llengua compartida. La llengua és un instrument, és una eina que l'ésser humà ha utilitzat per construir-se. Nosaltres som fills del llenguatge perquè és a partir del llenguatge que hem construït l'abstracció, que hem estat capaços de dir més enllà del concret i que som capaços d'expressar sentiments, de transmetre coneixements, generació rere generació. Per tant, el llenguatge com a tal és un territori compartit, és una invocació a mirar més enllà de tu mateix. Per a mi, la meua literatura té aquesta dimensió i la meua obra la reivindica.

JL. Els teus versos reivindiquen valors de vegades oblidats, com el de la tendresa o el de la bellesa.

CD. Quan m'han traduït en francès -m'hi han traduït en diverses ocasions-, els autors, de vegades, s'han sentit incòmodes amb la paraula tendresa perquè no estan gaire habituats al fet que la paraula “tendresa” pugui formar part d'un llibre poètic. En canvi, per a mi, és del tot indispensable. La tendresa i la bellesa són eixos a l'entorn dels quals la nostra vida troba el seu sentit i es reconcilia amb ella mateixa i es dignifica. És a dir, jo crec que viure reclama de nosaltres un exercici de dignitat. I aquesta dignitat no es guanya aïllant-te, pensant només en tu mateix, sinó assaborint la vida amb altres i això s'aconsegueix des de la tendresa i se celebra compartint la bellesa.

JL. Formalment, la poesia no deixa de ser, també, una recerca de la bellesa. Penso en un parell de versos, en els quals salta la meravella poètica, quan compares el color del mar amb el d'un gra de raïm. És a dir dos elements tan diferents, pel que fa a volum, pel que fa a tot... llevat de... és com la comparació bíblica “el mar, color de vi”, no? És en aquesta relació, en aquesta analogia, que salta l'espurna?

CD. Sí, la metàfora que ens sorprèn i que, al mateix temps, ens arrossega a comprendre més enllà del que l'aparença mostra. En parlar de poesia jo crec més en la imatge que en la rima, en el que la imatge és capaç d'evocar-nos que en l'estricta servitud de la forma. La forma, evidentment, és essencial. Tots sabem que un poema té una partitura i que aquesta partitura s'ha d'adir amb el que el poema vol explicar i, per tant, hi ha una melodia, de vegades tràgica, de vegades de formes més harmonioses, però, en qualsevol cas, aquesta melodia ha de ser-hi i, per tant, la forma és essencial. Però la meua poesia es nodreix, dins d'aquesta consciència de partitura, dins d'aquesta vocació de musicalitat, molt de la imatge perquè estira, és capaç dur-te més enllà de tu mateix.

JL. Abans he fet servir la paraula “espurna”, i m'ha vingut, també, com una espurna, una referència teva. Diria que és del primer poema, en què parles de “l'espurna que som en l'infinit”. Recorda aquell vers de Carner “la guspurna anònima de llum”. Una de les característiques de la teua poesia, no ja

exclusivament d' *Alba del vespre*, sinó dels teus llibres anteriors és com concilies la petitesa que som amb la grandesa que ens imaginem i que podem arribar a ser, perquè som animals amb memòria i amb coneixement i amb capacitat de crear.

CD. És que l'un sense l'altre no existeix. Sense l'ésser humà l'univers no existeix. Sense cada engruna, cada espurna de nosaltres la vida no és. La vida és immensa i comença des de nosaltres. I des dels molts nosaltres que cadascú pot arribar a ser, perquè fins i tot en la pròpia experiència d'existir al llarg dels anys som una successió de nosaltres, una aparença que va transformant-se . A mi m'interessa la complexitat, però no la complexitat arbitrària, sinó la percepció intel·ligent de la complexitat. L'esforç de comprendre realment qui som, aquesta espurna que en nodreix una altra que al seu torn nodreix una altra... i que tota ella configura un mapa, un paisatge.